

ДИЙН КУНЦ МАСКА

Превод от английски: Живко Христов, 1994

chitanka.info

Тази книга е посветена на Уило и Дейв Робърт и на Керъл и Дон Маккуин, у които всичко е свършено — освен това, че живеят твърде далеч от нас.

*О, тих псалом с камбанний звон
на царска смърт звъни!*

*Тя дваждь умре, затуй че мре
невинна в младини!*

Едгар
Алън По,
„Ленора“

*... и да си послужи с Безумие, с
Ужас, сюжета докрай да развий!*

Едгар
Алън По^[1],
„Победител —
червей“

*Изключителният ужас ни връща обратно
жестовите на нашето детство.*

Шазал

ПРОЛОГ

Лора беше в килера, заета с пролетното му почистване и ненавиждаше всяка секунда от своята работа. Всъщност не ѝ беше неприятно самото чистене; по природа тя беше работливо момиче и изпитваше радост, когато трябваше да свърши нещо из къщата. Страхуваше се от килера.

Първо, това място бе много мрачно. Четирите тесни прозорчета в най-горната част на стените едва ли бяха по-широки от процепи на бойници и покритите с дебел слой прах стъкла пропускаха само слаба, белезникава светлина. Дори пламъкът на двете газени лампи не можеше да пропъди упоритите сенки, които явно не искаха да разкрият тайните си докрай. Трептящата кехлибарена светлина на лампите разкриваше само влажните каменни стени и тежката печка за въглища, студена и неизползвана в този приятен и топъл майски следобед. Безкрайни редици стъклени буркани, подредени върху множеството дълги рафтове, отразяваха светлите пламъчета, но тяхното съдържание — домашно консервирани плодове и зеленчуци, складирани тук преди девет месеца — оставаше невидимо. Всички ъгли на помещението тънеха в мрак, а сенките по ниския таван с открити греди се поклащаха като дълги траурни знамена от черен креп.

Освен това в килера винаги имаше леко неприятна миризма. Тя идеше от мухъла — като във варовикова пещера. През пролетта и лятото, когато тук беше най-влажно, в ъглите се появяваха петната на сиво-зелената плесен — растителност, подобна на струпей, покрита със стотици миниатюрни, бели спори, напомнящи яйца на насекоми; това гротесково украшение на стените добавяше и своя лек, но въпреки това неприятен мирис във въздуха на килера.

Но нито мракът, нито дразнещите миризми, нито плесента бяха причина за Лориния страх; плашеха я паяците. Тези същества бяха царете на килера. Някои бяха дребни, кафяви и бързи; други — тъмносиви като въглен, малко по-едри от кафявите, но бързоходни

също като по-малките си братовчеди. Имаше дори няколко синьо-черни гиганта, големи колкото палеца на Лора.

Докато бършеше праха и паяжините от бурканите с домашно консервирана храна, винаги нащрек за резките движения на паяците, Лора все повече се ядосваше на майка си. Мама можеше да я прати и в някоя от стаите горе вместо в килера; а самата тя или пък леля Рейчъл можеха да почистят тук долу, защото и двете не обръщаха внимание на паяците. Но Мама знаеше, че Лора се страхува от килера, освен това Мама беше в едно от онези настроения, когато искаше да я наказва. Ужасно настроение, мрачно като буреносен облак. Лора го беше изпитвала на гърба си и преди. Доста пъти. С всяка изминала година то все по-често обхващаше Мама и, попаднала веднъж в лапите му, тя ставаше друга, съвсем различна от усмихнатата, вечно пееща жена, каквато иначе си беше. Въпреки че Лора обичаше майка си, тя не изпитваше обич към злонравния и подъл човек, в който майка ѝ понякога се превръщаше. Не обичаше омразната жена, пратила я долу в килера, при паяците.

Докато бършеше праха от бурканите с праскови, круши, домати, цвекло, фасул и туршии, очакваше напрегнато неизбежната поява на някой паяк и мечтаеше да е вече голяма, омъжена и самостоятелна. Лора се стресна от внезапен рязък звук, който прониза усойния подземен въздух. Отначало той ѝ прозвуча като далечен, отчаян писък на непозната птица, но скоро стана по-страшен и близък. Тя престана да бърше, погледна нагоре към тъмния таван и се заслуша внимателно в зловещия вой над главата си. След миг осъзна, че това е гласът на леля ѝ Рейчъл и че тя крещи от уплаха.

На горния етаж нещо се срути с трясък. Прозвуча като строшен порцелан. Трябва да е било мамината ваза с пауна. Ако беше тази ваза, то мама щеше да е в изключително лошо настроение до края на седмицата.

Лора се отдръпна от рафтовете с консерви и тръгна към стълбите на килера, но спря внезапно, защото му как Мама пищи. Нейният писък не беше причинен от ярост поради счупването на вазата; в него имаше някакъв ужас.

По пода на всекидневната към главния вход на къщата изтрополиха нечий стъпки. Укрепената врата се отвори с познатото скърцане на дългата си пружина, след това се затвори със сила. Рейчъл

вече беше отвън и крещеше, думите ѝ не се разбираха, но в гласа ѝ имаше страх.

Лора усети миризмата на пушек.

Тръгна бързо към стълбите и видя на върха им светещи огнени езици. Пушекът не беше гъст, но смърдеше задушливо.

Сърцето на Лора туптеше силно, когато стигна до последното стъпало. Горещите вълни я принудиха да свие очи, но все пак успя да погледне в кухнята. Огнената стена не беше плътна. Още имаше една, макар и тясна, пътека за бягство, проход към безопасния хлад; вратата към задната веранда в най-далечния край.

Тя вдигна дългата си пола и я дръпна плътно върху хълбоците и бедрата си, мачкайки плата с две ръце за да не я докоснат пламъците. Прескочи бързо в обграденото с огън последно стъпало, което изскърца под тежестта ѝ, но преди да стигне до отворената врата, кухнята избухна в синьо-жълти пламъци, преминаващи бързо в оранжево. От стена до стена, от пода до тавана стаята се превърна в ад; вече нямаше пътечка сред огъня. Може би полудяваше, но подпалената врата събуди у Лора забравения образ на блещукащ отвор в динен фенер.

В кухнята прозорците се счупиха с трясък, огънят се завихри от внезапната промяна на въздушното течение, нахлу през вратата на килера и опари Лора. Стресната, тя пристъпи неловко назад от последното стъпало. Падна. Докато се превърташе надолу, опита да сграбчи парапета, не успя, претърколи се надолу по късото стълбище и удари силно глава в каменния под.

Не припадна само защото не посмя, крепеше се за съзнанието като давец се плувец за спасителен сал. Когато се убеди, че вече не може да загуби сваят, стана на крака. Остра болка прониза горната част на главата ѝ. Вдигна ръка към веждите си и усети малка струйка кръв на ожуленото място. Беше замаяна и объркана.

През времето, по-кратко от минута, в което не успя да предприеме нищо, пламъците бяха обхванали цялото преддверие в края на стълбите. Вече тръгваха и към първото стъпало.

Тя не можеше повече да съсредоточи погледа си. Вървящите нагоре стълби и пълзящият надолу огън се сляха в ослепителна оранжева мараня.

По стълбището се завъртяха призрци от дим. Те протягаха своите дълги, безплътни ръце, сякаш искаха да прегърнат Лора.

Тя сви китки като фуния пред устата си.

— Помощ!

Никой не отвърна.

— Някой да помогне! Аз съм в килера!

Мълчание.

— Лельо Рейчъл! Мамо! За Бога, някой да ми помогне!

Отговори й единствено все по-силното буботене на огъня.

Лора никога не бе чувствала, че е толкова сама. Приливите на горещина заливаха цялото й тяло, но вътре в себе си тя усети студ. Потрепери.

Въпреки че пулсиращата болка в главата й стана много по-мъчителна от преди, а от раната над дясното око продължаваше да се стича кръв, тя разбра, че поне вече е способна да съсредоточи погледа си. Неприятното беше, че не й хареса това, което видя.

Стоеше неподвижна като статуя, хипнотизирана от смъртоносното представление на пламъците. Огнените гущери пълзяха надолу по стъпалата, превземаха ги едно по едно, плъзгаха се по подпорите, после отново тръгваха надолу по перилата с ясен звук, наподобяващ тихо кикотене.

Пушекът стигна до пода пред стълбите и я обгърна. Тя се задави и кашлицата усили болката в главата й като я замая отново. Подпря се с ръка на стената за да не падне.

Всичко ставаше твърде бързо. Къщата се разпалваше като купчина добре изсъхнали стари летви.

Аз ще умра тук.

Тази мисъл я измъкна рязко от нейния унес. Не бе готова да умира. Още беше много, много млада. Предстоеше й толкова живот, толкова чудесни неща за правене, неща, за които мечтаеше отдавна. Не беше честно. Тя *отказа* да умира.

Не можеше да диша от дима. Извърна се встрани от горящите стълби, закри с ръка устата и носа си, но това не помогна много.

Видя пламъци в другия край на килера и за миг помисли, че вече е обкръжена от огъня и всяка надежда за спасение е изгубена. Изкрещя от отчаяние, но после разбра — огнените езици все пак не бяха допълзели до края на стаята. Двете огнени точки, които виждаше,

идеха от еднаквите газени лампи за осветление. Пламъчетата в тях бяха безопасни, сигурно укрити във високи стъклени шишета.

Отново закашля силно и болката в главата се загнезди зад очите ѝ. Беше трудно да се съсредоточи. Мислите ѝ течаха като капки разтопено сребро, достигаха се една-друга, сливаха се и тъй бързо и често променяха своята форма, че тя не успяваше да долови смисъла на някои от тях.

Започна да се моли тихо и усърдно.

Точно над нея таванът изстена и като че ли се *премести*. За секунди дъхът ѝ спря, тя стисна зъби и остана права със стиснати до тялото си юмруци, чакайки да бъде погребана под горящите отломки. Но след това видя, че покривът няма да се срути — засега.

Трепереща, хленчейки тихо, тя се втурна към най-близкия от четирите високи прозореца. Беше правоъгълен, приблизително осем инча^[2] висок и осемнайсет — широк, твърде малък за да ѝ послужи за бягство. Останалите три прозореца бяха същите; нямаше смисъл дори да ги поглежда.

С всяка изминала секунда ставаше все по-невъзможно да се диша. Очите и ноздрите на Лора изгаряха от болка. Устата ѝ беше пълна с отвратителния, горчив вкус на дима.

Тя остана твърде дълго под прозореца, загледана с безсилие и объркване в оскъдната, млечнобяла светлина, проникваща през мръсното стъкло и гъстия пушек, долепен плътно до него. Имаше чувството, че не може да забележи никаква очевидна и удобна спасителна пролука; всъщност, беше съвсем сигурна. *Съществуваше* изход и той нямаше нищо общо с прозорците, но тя не беше в състояние да откъсне вниманието си от тях; гледаше ги втренчено, тъй както бе гледала и напредващите пламъци само преди две минути. Болката в главата и зад очите ѝ започна да пулсира още по-силно от преди и в агонията на всеки такт мислите ѝ се оплитаха все повече.

Аз ще умра тук.

В нейното съзнание проблесна страховит образ. Видя се как гори, косата ѝ става руса от поглъщащите я пламъци и се изправя върху главата ѝ, като че ли не е коса, а фитил на свещ. Във видението нейното лице се топеше като восък, бълбукаше, вдигаше пара и се втечняваше, чертите ѝ се сливаха и изличаваха, докато тя вече не

приличаше на човешко същество, докато видя ужасното, разкрито изражение на похотлив демон с празни очни кухини.

Не!

Тя разтърси глава и пропъди видението.

Беше замаяна и все повече ѝ се завиваше свят. Имаше нужда от глътка чист въздух за да освежи замърсените си дробове, но с всяко вдишване поглъщаше повече дим, отколкото бе поела с предното. Боляха я гърдите.

Някъде наблизо се чу ритмично тупкане; звукът беше по-силен даже и от биенето на нейното сърце, което барабанеше оглушително в ушите ѝ.

Извърна се обратно, кашляйки от задушаване и се опита да разбере откъде идат ударите, като се мъчеше да запази самообладание и се бореше за яснотата на своите мисли.

Тупкането спря.

— Лора...

През непрестанното бучене на огъня тя чу как някой я вика по име.

— Лора...

— Аз съм тук долу... в килера! — изкрещя тя. Но викът ѝ прозвуча не по-силно от прегракнало жабешко квакане. Гърлото ѝ беше свито и започваше да губи гласа си от лютия и адски горещ пушек.

Вече не можеше да се справи с усилията, нужни за да стои изправена. Падна на колене върху каменния под, залитна към стената и се свлече надолу, докато полегна настрани.

— Лора...

Тупкането се чу отново. Юмрук, удрящ по затворена врата.

Лора откри, че въздухът точно над пода е по-чист от този, който диша досега. Поемаше го като обезумяла, благодарна за тази отсрочка на задушаването.

Само за няколко секунди пулсиращата болка зад очите отслабна и мислите ѝ се проясниха. Тя си спомни, че килерът има и външен вход — два капака, монтирани под наклон до северната стена на къщата. Те бяха залостени отвътре, тъй че никой не можеше да се промъкне и да я спаси; в своята паника и объркване тя бе забравила за този вход. Но

сега, ако успееш да запази присъствие на духа, тя би могла да се спаси.

— Лора! — гласът беше на леля Рейчъл.

Лора припълзя до северозападния ъгъл на помещението, където няколко стъпала водеха до двете наклонени крила на портата. Държеше ниско глава за да диша от задимения, но все пак спасителен въздух над пода. Грубата мазилка по камъните разкъса нейната рокля и одра кожата на коленете ѝ.

От лявата ѝ страна вече горяха всички стълби — пламъците подхващаха и дървения покрив. Пречупена и замъглена от дима във въздуха, огнената светлина проблясваше навсякъде около Лора и създаваше измамното усещане, че тя пълзи през тесен тунел от пламъци. Но при скоростта, с която напредваше пожарът, това скоро щеше да е самата истина.

Очите ѝ се подуха и започнаха да сълзят, затова тя ги бършеше, докато пълзеше едва към спасителния изход. Не можеше да види почти нищо. Използваше гласа на леля Рейчъл като ориентир, но повече разчиташе на инстинкта си.

— Лора!

Гласът беше близо. Точно над нея.

Тя започна да опипва стената, докато намери нишата с каменните стъпала. Промъкна се на първото стъпало в това убежище, повдигна глава, но не успя да види нищо; тъмнината тук беше непроницаема.

— Лора, отговори ми. Миличка, там вътре ли си?

Рейчъл беше в истерия, крещеше тъй силно и биеше толкова упорито по портата, че не би чула отговора, дори ако Лора беше в състояние да ѝ отвърне някак.

Къде беше Мама? Защо и Мама не удряше по вратата? Мама не беше ли загрижена?

Приклепнала в това тясно, горещо и мрачно пространство, Лора се протегна и опря с ръка едното от наклонените крила над главата си. Яките дъски се огъваха и трещяха от силата в малките юмруци на Рейчъл. Лора потърси слепешком резето. Тя постави ръка върху топлия метал на пантата, но напипа и нещо друго. Нещо странно и неочаквано. Нещо, което се гърчеше и беше живо. Малко, но *живо*. Тя отскочи конвулсивно и отдръпна ръката си. Но докоснатото от нея същество се бе отлепило от резето, държеше се здраво за нейната кожа

и се отдели от портата заедно с ръката ѝ. То тръгна бързо по нейната длан, мина върху палеца, по китката и оттам се шмугна под ръкава на роклята ѝ преди тя да смогне и го отърси от своята ръка.

Паяк.

Не успя да го види, но знаеше какво е. Паяк. Един от най-големите, колкото палец, с тумбесто черно тяло, блестящо като голяма капка зехтин, мастиленочерен и отвратителен. За миг тя се вцепени, не можеше дори да поеме дъх.

Усети как паякът пълзи нагоре по нейната ръка и стремглавото му движение я принуди да действа бързо. Тя го заудря през ръкава на роклята, но явно не улучи. Паякът я ухапа точно над извивката на ръката, тя трепна като от леко убождане и отвратителното създание се втурна под мишницата ѝ. Ухапа я и там и изведнъж тя почувства, че преживява най-лошия си кошмар, защото от паяци се страхуваше повече от всичко друго на земята — със сигурност повече, отколкото от огъня, тъй като в отчаяните си опити да убие паяка тя забрави съвсем за горящата къща, чиито развалини всеки момент щяха да се стоварят върху ѝ — в паниката се олюля, загуби равновесие и падна заднишком по стълбите обратно в килера, удряйки силно единия си хълбок на каменния под. Паякът започна да се промъква под корсажа ѝ, докато стигна между гърдите ѝ. Тя искаше да пищи, но не успя да издаде никакъв звук. Постави ръка върху пазвата си, натисна силно и даже през плата усети как паякът се гърчи яростно под дланта ѝ, усети още по-осезателно бясната му борба върху голата си гръд, където бе притиснат, но не спря, докато накрая не го смачка съвсем, после разбра, че се задушава отново — този път не само от пушека.

Няколко секунди след като уби паяка, тя остана на пода свита като в майчина утроба и не можеше да овладее силното си треперене. Отвратителната течност от смачкания паяк се стичаше съвсем бавно по извивката на гръдта ѝ. Тя искаше да бръкне в пазвата под корсажа си и да извади вонящите останки оттам, но се поколеба, защото ѝ мина безумната мисъл, че от тях паякът отново ще оживее някак и ще ужили пръстите ѝ.

Усети вкуса на кръв. Беше прехапала устната си.

Мама...

Мама постъпи така с нея. Мама я изпрати тук долу и тя знаеше, че има паяци. Защо винаги измисляше тъй бързо наказания и тъй

силно искаше да ги наложи?

Над главата ѝ една греда се пропука и увисна. Кухненският под се продъни. Сякаш виждаше над себе си самия ад. Заваля дъжд от искри. Роклята се подпали и ръцете ѝ обгоряха, докато я гасеше.

Мама постъпи така с мене.

Тъй като дланите и пръстите ѝ бяха в пришки и кожата падаше, тя вече не можеше да пълзи на ръце и колене, затова се изправи на крака, въпреки че за това бяха нужни повече сили и решителност, отколкото бе решила, че притежава. Залитна встрани, замаяна и слаба.

Мама ме изпрати тук долу.

Лора виждаше само пулсиращия и обгръщащ всичко оранжев блясък, сред който се плъзгаха и въртяха димни призрази с размити очертания. Тя се затътри към няколкото стъпала, водещи до външните порти на килера, но само след два ярда^[3] разбра, че върви в погрешна посока. Тръгна обратно по същия път — или поне натам, откъдето мислеше, че е дошла — но само след няколко стъпки се блъсна в чугунената печка, а тя никак не беше близо до външния изход. Загуби всякаква ориентация.

Мама постъпи така с мене.

Лора стисна разранените си ръце в груби, кървави юмруци. В яростта си заудря печката и при всеки удар си представяше, че бие бясно майка си.

Горната част на къщата се огъна и се чу глух тътен. Някъде далеч, зад морето от дим, гласът на леля Рейчъл ехтеше призрачно:

— Лора... Лора...

Защо Мама не беше навън, защо не помагаше на Рейчъл да счупи капациите на входа? Къде беше тя, за Бога? Да не би да хвърляше въглища и газ за осветление в огъня?

Като хриптеше и дишаше тежко, Лора се отблъсна от печката и опита да открие спасителния изход по гласа на Рейчъл.

Една покривна греда се откъсна от краищата си, стовари се върху гърба ѝ и я запрати в рафтовете с домашни консерви. Бурканите започнаха да падат и да се трошат. Лора се свлече сред порой от счупени стъкла. Усещаше миризмата на туршия и праскови.

Още преди да определи дали има някоя счупена кост, даже преди да вдигне лице от разпиляната храна, от тавана се срути втора греда и затисна краката ѝ.

В нейното тяло имаше толкова болка, че съзнанието ѝ просто отказа да я възприема. Още не беше навършила дори шестнайсет години, а вече трябваше да понесе толкова много. Тя заключи болката някъде в тъмните ъгълчета на ума си; вместо да бъде победена от нея, Лора се извиваше и удряше истерично с ръце, обзета от ярост към съдбата си и проклинаше своята майка.

В омразата към майка ѝ нямаше разум, но имаше такава сила и страст, че тя замести болката, която Лора не можеше да си позволи. Омразата заля цялото ѝ същество, изпълни я с тъй мощна демонична енергия, че тя почти успя да отритне встрани тежката греда върху нозете си.

Проклетата да си и в Ада, Мамо.

Вторият етаж на къщата се срути върху първия с трясъка на гърмящо оръдие.

Проклетата да си, Мамо! Проклетата да си!

Пламтящите остатъци на двата етажа се стовариха в подземния килер през разпадналия се покрив.

Мамо...

[1] Стиховете на Едгар По са в превод на Георги Михайлов. — Б.пр. ↑

[2] Един инч е равен на 2,54 см. — Б.пр. ↑

[3] Един ярд е равен на 91,5 см. — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ

ЗЛОТО Е НА ПЪТ

*Чуствам, палци ме сърбят —
значи, злото е на път!
Гост на праг —
ключалко: щрак!*

Шекспир
, „Макбет“^[1]

ПЪРВА ГЛАВА

През смрачените сиви облаци като пукнатина в порцеланова чиния премина зигзагът на светкавица. В открития двор пред офиса на Алфред О'Брайън паркираните коли проблеснаха за момент от рязкото отражение на гръмотевичната светлина. Поривите на вятъра огънаха дърветата. Дъждовните капки забиха с внезапна ярост по трите високи прозореца на офиса, а после се стекоха на струйки по стъклото и замъглиха гледката.

О'Брайън седеше с гръб към прозорците. Докато гърмът отекваше в снишеното небе и сякаш удряше с чук по покрива на сградата, той четеше молбата, която Пол и Керъл Трейси току-що му бяха дали.

„Той е толкова изискано дребно човече“, помисли си Керъл, гледайки О'Брайън. „Когато седи неподвижно като сега, човек може да го помисли за манекен.“

Той наистина обръщаше сериозно внимание на външния си вид и като че ли някой добър бръснар се бе погрижил само преди час за добре сресаната му коса. Мустаците му бяха тъй изкусно подстригани, че двете половинки изглеждаха съвършено симетрични. Носеше сив костюм, чийто панталон имаше прави и остри като бръснач ръбове, а черните му обувки лъщяха. Ноктите на пръстите му бяха минали през маникюрист и неговите розови и чисти ръце изглеждаха стерилни.

Когато я запознаха с О'Брайън преди по-малко от седмица, тя видя в него нещо фалшиво, помисли го за превзет и вътре в себе си беше готова да не го хареса. Но бързо я покори неговата усмивка, изящните му маниери и искреното желание да помогне на нея и Пол.

Тя, погледна Пол, който седеше на стола до нея и сгънатата поза на иначе слабото му и грациозно тяло издаваше неговото вътрешно напрежение. Той наблюдаваше съсредоточено О'Брайън, но когато усети, че Керъл гледа към него, се обърна и се усмихна. Усмивката му беше по-приятна дори от тази на О'Брайън и, както винаги, изражението му успя да подобри настроението на Керъл. Той, човекът когото тя обичаше, не беше нито красив, нито грозен; можеше да се

каже дори, че лицето му е съвсем обикновено, и въпреки това то беше невероятно привлекателно, защото приятното му и открито излъчване представляваше неоспоримо доказателство за вътрешна деликатност и чувствителност. Кестениявите му очи притежаваха способността да предават с учудваща точност и най-трудно доловимите чувства. Преди шест години, на университетския симпозиум „Психологията на абнормалното в съвременната американска проза“, където Керъл се запозна с Пол, първото нещо, което я привлече в него, бяха тези топли, изразителни очи — и в последвалите години те все така я вълнуваха. Сега той ѝ намигна и с това сякаш каза: *„Не се тревожи; О’Брайън е на наша страна; молбата ни ще бъде приета; нещата ще се подредят чудесно; обичам те.“*

Тя също му намигна и се престори, че вярва в това, въпреки че беше убедена в неговата способност да прониква зад външната ѝ жизнерадост.

Тя мечтаеше да е сигурна, че ще спечелят одобрението на господин О’Брайън. Знаеше, че трябва да прелива от увереност, защото наистина нямаше причина О’Брайън да им откаже. Бяха здрави и млади. Пол беше на трийсет и пет, а тя — на трийсет и една, а това беше отлична възраст да се отдадат на приключението, което замисляха. И двамата имаха успех в службата си. С парите също бяха добре, дори заможни. Колегите им ги уважаваха. В брака си също нямаша неприятности, даже връзката им сега, четири години след сватбата, беше по-здрава и щастлива отвсякога. Изобщо имаха съвършено безупречни препоръки за осиновяване на дете, но тя все пак се притесняваше.

Тя обичаше децата и очакваше с нетърпение възможността да отгледа едно или две собствени. През последните четиринайсет години, в които успя да спечели три титли в три различни университета и се утвърди в своята професия, тя все отлагаше многобройни прости удоволствия, дори изобщо не си позволи да преживее някои от тях. Получаването на образование и напредването в кариерата винаги бяха на първо място. Тя не отиде на твърде много приятни празненства, пропусна неизброими ваканции, отпуски и почивни дни, които можеше да прекара някъде по-далеч. Осиновяването на дете беше едно удоволствие, което не искаше да отлага повече.

У нея имаше силна психологическа, почти *физическа* нужда да бъде майка, да отглежда и напътства деца, да ги дарява с любов и разбиране. Тя беше достатъчно интелигентна и познаваше себе си твърде добре за да разбере, че тази дълбока вътрешна потребност иде, поне отчасти, от нейната неспособност да зачене дете от собствената си плът и кръв.

„Това, което желаем най-силно, помисли тя, е винаги това, което не можем да притежаваме.“

За състоянието си трябваше да обвинява самата себе си, защото преди много време тя сама извърши тази непростима глупост и, разбира се, беше много по-трудно да се примири със собствената си вина, със собствената си неразумна постъпка, отколкото с безплодието, ако то беше само проклятие на сляпата природа. Като дете тя израсна в много тежки условия — родителите ѝ бяха алкохолици, които непрекъснато я биеха и я подлагаха на тежък психологически тормоз. На петнайсет тя вече беше изнервено дете, изпълнено с яростна омраза към своите родители и целия свят. По онова време мразеше всички, особено себе си. И в най-черните дни на своето объркано и измъчено юношество тя забременя. Ужасена и изплашена, без да има към кого да се обърне, тя се опитваше да го прикрие със стегнати пояси, увиваше се с ластици, ленти и се хранеше колкото може по-оскъдно за да задържи теглото си. Но от тези опити за скриване на бременността се появиха неизбежните усложнения, които без малко да я убият. Бебето се роди по-рано от термина, но беше здраво. Остави го за осиновяване и то не тревожеше мислите ѝ цели две години, но напоследък често я измъчваха въпросите за него и тя съжаляваше, че не е могла да го задържи някак. На времето не я потискаше особено фактът, че от това преमेждие е останала безплодна, защото тогава не мислеше, че отново ще пожелае да е бременна. Но с огромната помощ и любов на Грейс Митовски — детска психоложка, която се занимаваше с благотворителна дейност, помагайки на непълнолетни под съдебна опека — животът на Керъл се промени изцяло. Тя се научи да цени себе си и след години вече съжаляваше за своите безразсъдни действия, които я оставиха бездетна.

За щастие тя смяташе, че осиновяването е повече от приемливо разрешение на проблема ѝ. Тя беше способна да дари осиновеното дете с толкова любов, сякаш то е нейно собствено. Знаеше, че ще бъде

добра и грижовна майка и мечтаеше да го докаже по-скоро — не на външния свят, а на себе си; никога не доказваше нещо другиму, а само пред себе си, защото тя самата винаги беше най-жестокият си критик.

Господин О'Брайън вдигна поглед от молбата и се усмихна. Зъбите му бяха невероятно бели.

— Това наистина звучи добре — каза той, сочейки бланката, която току-що бе прочел. — Всъщност, дори е чудесно. Не всички, кандидатстващи при нас, имат подобни препоръки.

— Много любезно от ваша страна, че го казвате — отвърна Пол. О'Брайън поклати глава.

— Ни най-малко. То е самата истина. Твърде впечатляващо.

Керъл каза:

— Благодаря ви.

Като се отпусна върху облегалката на своя стол и постави ръце върху корема си, О'Брайън продължи:

— Но *все пак* имам два въпроса. Сигурен съм, че и Комитетът по препоръките ще зададе същите въпроси на мене, затова мисля, че е възможно сега да чуя вашите отговори и да спестя доста време за формалности след това.

Напрежението отново обзе Керъл.

О'Брайън очевидно забеляза нейната реакция, затова побърза да я успокои:

— О, няма нищо толкова сериозно. Наистина няма. Повярвайте ми — няма да ви задам и половината въпроси, които задавам на повечето двойки, обърнали се към нас.

Въпреки уверенията на О'Брайън, Керъл стискаше палци.

А отвън мрачното следобедно небе бързо потъмняваше и буреносните облаци преминаваха от сиво към синьо-черно, сгъстяваха се и притискаха земята.

О'Брайън се завъртя на стола си и погледна Пол.

— Доктор Трейси, можете ли да кажете за себе си, че се престаравате в своята работа?

Пол изглеждаше изненадан от въпроса. Премигна и отговори:

— Не съм сигурен, че ви разбрах добре.

— Вие *сте* ръководител на катедрата по англоезична литература в колежа, нали?

— Да. Този семестър съм свободен от лекции и за повечето неща се грижи моят заместник. А аз съм ръководител на катедрата от година и половина.

— Не сте ли твърде млад за този пост?

— Донякъде, да — призна Пол. — Но той не е кой знае какво предимство за мене. Разбирате ли, това е неблагодарна работа — много усилия и никакви лаври. Моите по-възрастни колеги от катедрата ловко ме поставиха там, защото никой от тях не искаше да се заеме с всичко.

— Скромнен сте.

— Не, в действителност не съм — каза Пол. — Не е нещо особено.

Керъл знаеше, че той *наистина* го казва от скромност. Ръководенето на катедра бе високо ценен пост, чест. Но тя разбираше защо Пол се опитва да не му придава такова значение; той беше обезпокоен от думата, която О'Брайън употреби: *престараване*. Керъл също беше обезпокоена от това. Досега не ѝ беше минало през ума, че необичайно дългият списък от постижения може да се използва *против* тях.

Някъде отвън, по небето зад високите прозорци премина зигзагът на друга светкавица. Само за секунда-две денят просветна, отново се смрачи, и електрическото осветление в офиса на О'Брайън премигна.

Все още обърнат към Пол, О'Брайън продължи:

— Вие сте и писател.

— Да.

— Написали сте много добър учебник, който се използва в курсовете по литература на американските университети. Издали сте десетина монографии с разнообразна тематика, съставили сте и история на окръга. И две детски книги, и един роман...

— Романът имаше същия успех, който би имал кон, който се опитва да ходи по опънато въже — отвърна Пол. — Критикът на „Ню Йорк Таймс“ го нарече „крещящ пример за академично позъорство, претъпкан с излишни теми и символи, абсолютно лишен от жив разказ и съдържание, пропит от детинска наивност като пясъчен дворец.“

О'Брайън се усмихна.

— Всички писатели ли помнят най-лошите си рецензии?

— Не, предполагам. Но точно тази се е впила в мозъчните ми гънки, защото в нея има твърде много неприятна истина.

— Нов роман ли пишете? Затова ли сте взели академичен отпуск?

Въпросът не учуди Пол. Явно той вече разбираше накъде бие О'Брайън.

— Да, *наистина* пиша нов роман. Този обаче има сюжет — той се засмя с лека самоирония.

— Занимавате се и с благотворителна дейност.

— Не толкова много.

— Доста — възрази О'Брайън. — Детския болничен фонд, Обществената фондация, аспирантските програми в университета — и всичко това освен преподавателските задължения и писането. И все пак не мислите, че в това има престараване?

— Не, наистина не мисля, че се престарavam. Благотворителната работа не отнема много време — само две събрания на месец. Това е най-малкото, което мога да сторя при собственото си добро състояние — Пол се наведе силно напред в стола си. — Вероятно се тревожите, че няма да ми стига време за детето, но ако това са вашите опасения, то бъдете спокоен. Ще освободя нужното време. Това осиновяване е изключително важно за нас, господин О'Брайън. И двамата силно искаме дете, и ако имаме щастието да се сдобием с него, никога не бихме си позволили да го пренебрегнем заради нещо друго.

— О, сигурен съм, че е така — рече бързо О'Брайън, правейки успокоителен жест с ръка. — Изобщо не исках да загатна подобно нещо. Разбира се, че не. Тук съм *изцяло* на ваша страна. Казвам го съвсем искрено.

Той се обърна към Керъл:

— Доктор Трейси — *вторият* доктор Трейси — какво ще кажете за себе си? Вие смятате ли себе си за човек, който се престарava?

По бронята на облаците блесна следващата светкавица, този път по-близо отпреди; като че ли падна не по-далеч от две пресечки. От трясъка на гръмотевицата веднага след нея високите прозорци затракаха.

Керъл използва прекъсването, което ѝ предостави гърмът, за да обмисли думите си и реши, че О'Брайън ще оцени един прям отговор по-високо от скромността.

— Да. Мога да кажа, че се старая прекомерно. Аз участвам в две от трите благотворителни начинания на Пол. И съм доста млада за натрупания си психиатричен опит, и то толкова успешен. Освен това твърде често, почти редовно, изнасям лекции в колежа. Провеждам и изследване след доктората си върху детския аутизъм^[2]. През лятото успявам да се справя с неголяма зеленчукова градина, а през зимните месеци шия дантела и даже мия зъбите си *три* пъти на ден, всеки ден, без пропуск.

О'Брайън се засмя.

— Три пъти на ден, а? Е, вие *определено* се престаравате.

Топлината в неговия смях успокои Керъл и с възвърната увереност тя продължи:

— Сигурна съм, че разбирам причината на вашето безпокойство. Чудите се дали Пол и аз няма да очакваме твърде много от нашето дете.

— Точно така — потвърди О'Брайън. Той забеляза нишка от марля върху ръкава на самото си и я махна. — Родители, чиито собствени амбиции са прекалени, имат склонност да искат от децата си твърде упорита работа, твърде бързи и големи постижения.

Намеси се Пол:

— Този проблем съществува, само ако родителите не осъзнават опасността. Дори Керъл и аз да сме от хората, които се престарават — аз обаче сега не съм готов да го призная за себе си — ние няма да настояваме децата ни да постигат повече от това, на което са способни. Всеки от нас трябва да отмери своята собствена крачка в живота. Керъл и аз разбираме добре, че децата трябва да бъдат умело насърчавани, а не натикани насила в калъп.

— Разбира се — съгласи се Керъл.

О'Брайън изглеждаше доволен.

— Знаех си, че ще кажете това — или нещо подобно.

Отново блесна светкавица. Като че ли този път тя падна още по-близо, през една улица. Гръмотевицата изтрещя веднъж, после още един път. Лампите на тавана засветиха по-слабо, премигнаха и сякаш с нежелание отново върнаха предишната си мощност.

— В психиатричната си практика се сблъсквам с най-различни пациенти с какви ли не проблеми — обясни Керъл на О'Брайън, — но специалността ми е умствени и емоционални разстройства при деца и

юноши. Около шейсет-седемдесет процента от моите пациенти са на седемнайсет години и по-млади. Лекувала съм и няколко деца, пострадали в ръцете на твърде взискателни родители, които държаха твърде много на успеха им в училище и на всичко, свързано с личното и интелектуалното им развитие. Аз съм виждала жертвите, господин О'Брайън, лекувала съм ги по възможно най-добрия начин и поради този свой опит никога не бих сторила на своите деца това, което съм виждала да правят други родители с техните. Не искам да кажа, че няма да правя грешки. Сигурна съм, че ще правя. И то не малко. Но тази, за която споменахте, няма да е между тях.

— Вярвам ви — кимна О'Брайън. — Добре казана истина. Сигурен съм, че когато предам на Комитета по препоръките думите, изречени току-що от вас, те ще останат съвсем доволни по този въпрос — той забеляза друг малък конец върху ръкава си и го махна с такава гримаса, като че ли не беше марля, а някакъв вонящ отпадък. — И още един въпрос, който не може да не зададат: да предположим, че детето, което осиновите, се окаже не само недостатъчно старателно, но... е, да кажем... с доста по-слаб интелект, отколкото всеки от вас. Като родители, ориентирани към интелектуалния живот, а вие сте такива, няма ли да останете малко разочаровани от дете със средна — или даже малко под средната — интелигентност?

— Вижте, дори ако можехме да имаме собствено дете — отвърна Пол, — не съществува никаква гаранция, че би се родило дете-чудо или нещо подобно. Но дори и да се окажеше... Със забавено развитие... ние пак щяхме да го обичаме. Разбира се. Така ще бъде и с всяко дете, което бихме осиновили.

Керъл се обърна към О'Брайън:

— Мисля, че имате твърде високо мнение за нас. За Бога, никой от двамата ни не е гений! Постигнали сме всичко това предимно с упорита работа и постоянство, а не защото сме изключително умни. Как искам всичко да бе станало тъй лесно, но, уви, не е възможно.

— Освен това — добави Пол, — човек не обича някого просто заради интелигентността му. Има значение цялостната личност, всичките й черти, а те се изграждат от много фактори, страшно много неща, не само от ума.

— Добре — каза О'Брайън. — Радвам се да чуя, че го разбирате така. Комитетът ще се отнесе положително и към този отговор.

През последните няколко секунди Керъл долавяше смътно далечния вой на сирени. Пожарни коли. Вече се чуваха по-близо от преди; приближаваха се бързо, звукът се усилваше.

— Струва ми се, че едната от последните две светкавици е причинила сериозни разрушения с падането си — забеляза Пол.

О'Брайън завъртя стола си към средния прозорец, който беше точно зад бюрото му.

— *Наистина* прозвуча съвсем близо.

Керъл погледна и през трите прозореца, но не забеляза никакъв пушек над съседните покриви. След това отново стъклата се замъглиха и видимостта намаля от струите вода и плътната завеса непрозрачен, сив дъжд, който сменяше посоката си и шибаше на пристъпи всичко отвъд прозорците.

Сирените усилиха воя си.

— Повече от една кола — каза О'Брайън.

За момент пожарните машини се появиха точно пред офиса — поне два камиона, може би три — и после отминаха към следващата пресечка.

О'Брайън се надигна от стола си и пристъпи към прозорците.

Когато писъкът на първите сирени отслабна съвсем малко, откъм улицата зад тях завиха нови.

— Трябва да е сериозно — обади се Пол. — Като че ли са се отзовали поне две противопожарни компании.

— Виждам дим — рече О'Брайън.

Пол също стана от своя стол и тръгна към прозорците за да вижда по-добре.

Тук нещо не е наред.

Тази мисъл премина през ума на Керъл тъй изненадващо, сякаш пред лицето ѝ изплющя камшик. Заля я някаква мощна вълна от необяснима паника, тя настръхна. Толкова силно стисна облегалките за ръце на стола си, че един от ноктите ѝ се счупи.

Нещо... не е наред... съвсем не е наред.

Изведнъж въздухът стана потискащ и задушен — горещ и гъст, като че ли изобщо не беше въздух, а някакъв отровен газ с горчив привкус. Нещо невидимо, но ужасно тежко притисна гърдите ѝ.

Дръпнете се от прозорците!

Тя се опита да извика на глас това предупреждение, но паниката беше завързала здраво нейното гърло. Пол и О'Брайън стояха пред различни прозорци, и двамата — с гръб към нея, затова не можеха да видят, че тя е обладана от внезапен, вцепеняващ страх.

„Страх от какво?“ — искаше да си отговори сама. „Какво, за Бога, ме изплаши толкова?“

Опита се да надвие безсмисления ужас, обездвижил нейните мускули и стави. Точно се надигаше от стола си, когато се случи страшното.

Една убийствена канонада от светкавици разтърси всичко като изстрел на мощно оръдие, седем или осем, дори повече огромни искри — тя не ги преброи, не можеше да ги преброи — една след друга, само с миг пауза помежду си и всеки свиреп гръм заглушаваше гърма преди и след себе си, но въпреки това явно беше по-силен от предния, толкова силен, че зъбите и костите ѝ вибрираха, но можеше да долови как следващият се разбива все по-близо и по-близо до сградата, доближава високите седем фута^[3] прозорци — просветващите, блестящи, клатещи се, ту черни, ту млечнобели, ту блестящи, ту замъглени, ту позлатени прозорци...

От резките изригвания на мораво-бялата светлина образите в стаята проблясваха и подскачаха като от мигането на стробоскопична лампа и се врязаха завинаги в паметта на Керъл: изправените срещу ѝ силуети на Пол и О'Брайън пред фона на природните фойерверки, дребни и уязвими; дъждът отвън, който се излива на тласъци, създавайки илюзия за колебание; брулените от вятъра дървета, побеснели и клатещи се застрашително; светкавица, която се забива в едно от тези дървета, голям клен, и след това надигането на една зловеща тъмна сянка от центъра на експлозията, нещо като торпедо, въртящо се точно към средния прозорец (всичко това се видя само за секунда-две, но изглеждаше необичайно бавно от проблясъците на светкавицата и, само след миг, от електрическото осветление, което също започна да премигва); О'Брайън, вдигащ ръка пред лицето си с няколко илюзорно прекъснати движения; Пол, който се обръща и протяга ръце към него, двамата мъже като фигури върху екран, когато филмът приплъзва и заяжда в киномашината; О'Брайън, залитащ встрани; Пол, който го хваща за единия ръкав и го дърпа назад и надолу към безопасно място (само частица от секундата след удара на

светкавицата върху клена); огромно стебло, трошащо средния прозорец още докато Пол издърпва О'Брайън настрана; покрит с листа клон, който лети над главата на О'Брайън, помита очилата му и ги хвърля високо във въздуха — „лицето му, помисли Керъл, очите му!“ — и после Пол и О'Брайън, падащи на пода, където тя вече не ги вижда; огромното стебло на пречупения клен, което се стоварва върху бюрото на О'Брайън сред пръски вода, стъкла, счупени рамки на прозорци и димяща дървесина; краката на бюрото, които се пукат и чупят от жестокия удар на поваленото дърво.

Керъл разбра, че също е на пода, до своя прекатурен стол. Не помнеше да е падала.

Луминесцентните тръби премигнаха и загаснаха окончателно.

Тя лежеше по корем, с буза, притисната върху пода, и гледаше ужасена стъклените отломки и разпилените върху килима кленови листа. Светкавиците продължаваха да пронизват бурното небе, вятърът засвистя през строшения прозорец, пое във вихъра си някои от откъснатите листа и ги завъртя в лудешки танц на дервиши; придружена от какофоничната музика на бурята, тази вихрушка се понесе из стаята към редицата от зелени картотечни шкафови. Някакъв календар размаха януари и декември като криле, отлетя от стената и започна да пикира из офиса, спускаше се надолу и подхвърчаше нагоре, сякаш беше прилеп. Две картини също опитаха да се освободят от телените си окачалки и затракаха върху стената. Въздухът се изпълни с хартийки — бланки, формуляри, малки листи от бележник, бюлетини, един вестник — всички те шумоляха и подскачаха насам-натам, извисяваха се, политаха надолу, събираха се на купчинки и се плъзгаха по пода със змийско съскане.

Керъл имаше особеното чувство, че не всички движения в стаята са резултат на вятъра, че някои от тях са причинени от нечие... *присъствие*. Нещо заплашително. Зъл полтъргайт. Като че ли в офиса вилнееха демонични сили, напругаха окултните си мускули, събаряха всичко от стените и за миг приемаха веществена форма в тяло, изградено само от листа и смачкана вестникарска хартия.

Това беше налудничава идея, в обикновени условия такава мисъл изобщо не можеше да й мине през ума. Тя беше изненадана и обърквана от тръпката на някакъв суеверен страх, завладял нейното тяло.

Отново блесна светкавица. И още един път.

Като трепна от болезнено силния звук и се запита дали светкавиците могат да влизат в стая през отворен прозорец, тя покри глава с дланите си — може би щяха да я защитят поне малко.

Сърцето ѝ биеше силно, а устата ѝ бе пресъхнала.

Помисли за Пол и сърцето ѝ затуптя още по-лудо. Той беше оттатък, до прозорците, зад другия край на бюрото, под клоните на кленовото дърво и тя не можеше да го види. Не мислеше, че е загинал. Той не попадна в траекторията на падащото дърво. Но можеше да е умрял О'Брайън, да, зависи как точно по-малкият клон го е ударил по главата и дали е имал късмет или не, защото някое малко, заострено клонче можеше да се забие в окото и оттам — в мозъка му, след като неговите очила излетяха, но Пол сигурно беше жив. Сигурно. И все пак можеше да е сериозно ранен, да кърви...

Керъл започна да се изправя на ръце и крака, бързаше да намери Пол и да му окаже първата помощ, от която той сигурно имаше нужда. Но точно пред сградата проехтя още една ослепителна гръмотевица, раздиращ ушите гръм, и отново страхът превърна мускулите ѝ в мокри парцали. Дори нямаше сили да пълзи, беше вбесена от слабостта си, защото винаги се бе гордяла със своята сила, упоритост и несъкрусима сила на волята. Стовари се пак на пода, проклинайки себе си.

Нещо се опитва да ни попречи за осиновяването на дете.

Тази невероятна мисъл проблесна в ума ѝ със същата студена, груба сила, както предишното предупреждение за опасността от прозореца, което тя почувства само миг преди невъзможната поредица от гръмотевици да взриви двора.

Нещо се опитва да ни попречи за осиновяването на дете.

Не. Това е смешно. И бурята, и светкавиците — та те не са нищо повече от природни явления. Не е възможно да са били насочени срещу господин О'Брайън само защото той се опитва да им помогне за осиновяването на дете. Абсурд.

„А, така ли?“, помисли си тя, когато оглушителният гръм и сатанинската светлина на бурята изпълниха стаята. „Природни явления, а? Виждала ли си друг път гръмотевица като *тази*!“

Тя простря ръце върху пода, трепереща, студена — не бе изпитвала по-силен страх от времето, когато беше малко момиче. Опитваше се да си внуши, че се страхува просто от светкавиците,

защото това е нормален, смислен страх, но знаеше, че лъже себе си. Не само светкавиците я ужасяваха. Всъщност, най-малко те. В стаята имаше и нещо друго, нещо неопределимо, безформено и без име, и самото му присъствие, каквото и пъклено изчадие да бе то, натискаше някъде вътре в нея, в примитивното и подсъзнателното, копчето за паника; този страх беше атавистичен, инстинктивен.

Въртящият се дервиш от литнали листа и хартии се понесе по пода право към нея. Беше голям вихър: колона, широка около два и висока пет-шест фута, съставена от стотина или повече най-различни неща. Спря съвсем близо и започна да се огъва, надига, свисти, да променя формата си, блестейки с тъмно-сребърен оттенък в бляскащата светлина на бурята, и тя се почувства застрашена от него. Когато вдигна поглед към вихрушката, ѝ мина налудничавата мисъл, че вижда как и вихрушката я наблюдава отгоре. След секунда тя се премести няколко стъпки вляво, върна се пак, спря отново отпред, поколеба се, после се втурна бързо надясно, но се върна още един път и се надвеси над нея, като че ли не можеше да реши дали да се нахвърли върху ѝ за да я разкъса на парченца и да я всмуче заедно с листите, страниците от вестник, пликите за писма и останалите отпадъци, чрез които добиваше плът.

„Това не е нищо друго освен вихрушка от безжизнени боклуци!“, каза си тя ядосано.

Оформеният от вятър фантом се отдалечи от нея.

„Виждаш ли?“ — помисли тя самопрезрително. „Само безжизнени боклуци. Какво ми става? Разсъдъка си ли губя?“

Припомни си старата аксиома, която трябваше да успокоява в подобни моменти: ако мислиш, че полудяваш, значи си съвсем нормален, защото лунатикът никога не се съмнява в нормалността си. Като психиатър тя знаеше, че тази стара мъдрост представя съвсем опростено сложни психологически принципи, но в същността си е вярна. Следователно, тя беше с всички си.

И все пак онази ужасяваща, безумна мисъл я споходи отново неканена, нежелана: *Нещо се опитва да ни попречи за осиновяването на дете.* Ако бъркотията около нея не бе дело на природата, то какво тогава? Трябваше ли да повярва, че светкавицата е пратена от някого със съзнателното намерение да превърне господин О'Брайън в пушеща купчина овъглено месо? Със сигурност това беше пълна глупост. Кой

беше този, който може да използва светкавиците, като че ли са пистолети? Бог? Не бе възможно Бог да седи на небето и да се прицелва в господин О'Брайън, сипейки към него огън и жупел просто за да провали процедурата за осиновяване на дете от Керъл и Пол Трейси. Дяволът? Низвергващ пламъци по горкия господин О'Брайън от дълбините на Ада? Това пък е съвсем откачено. *Господи!*

Тя дори не беше убедена, че вярва в Бог, но определено знаеше, че не вярва в Дявола.

Пръсна се още едно стъкло и я посипа със стъклен дъжд.

Тогава светкавиците спряха.

Гръмотевичният шум намаля до тих пукот, заглъхвайки като звука на отминаващ товарен влак.

Вонеше на озон. Вятърът още свистеше в строшените прозорци, на явно не със силата само отпреди момент, защото вихрушките от листа и хартии се спуснаха върху пода, останаха там на купчинки и само леко се поклащаха и прърхаха, като че ли бяха изморени.

Нещо...

Нещо...

Нещо се опитва да ни попречи за...

Тя отстрани, тази нежелана мисъл, сякаш спираше кръвта от шуртяща артерия. По дяволите, все пак беше образована жена. Гордееше се със своята уравновесеност и здрав разум. Тя не можеше да си позволи никакви разстройващи, ненормални и напълно суеверни страхове.

Отвратително време — това беше обяснението за светкавиците. Просто отвратителното време. Човек може да прочете подобни неща във вестниците твърде често. Половининчов сняг в Бевърли Хилс. Двайсет и осем градусова горещина по средата на иначе студената зима в Минесота. Кратък дъжд от явно безоблачното и синьо небе. Въпреки че гръмотевични удари с такава сила и честота несъмнено са рядко явление, сигурно това се е случвало и друг път — някъде и някога — и то неведнъж. Разбира се, че се е случвало. Всъщност, достатъчно е да отвориш една от онези популярни книжки, в които авторите събират всевъзможни световни рекорди, да намериш главата за природни явления и ако потърсиш в раздела „Гръмотевични удари“, е много вероятно да откриеш впечатляващ списък от множество други

верижни светкавици, пред които тази ще бледнее. Отвратително време. И нищо друго. Това е всичко. Нищо по-особено, нищо по-лошо.

Поне временно Керъл успя да пропъди всякакви мисли за демони, призраци, злонамерени полтъргайсти и тем подобни малоумия.

В относителната тишина, последвала бързо отслабващите гръмотевици, тя почувства, че силите ѝ се връщат. Надигна се върху пода и застана на колене. С лекия звън на едва докоснати малки камбанки, от сивата пола и зелената и блуза се посипаха дребни стъкълца; нямаше рани, дори не бе одраскана. Но беше леко замаяна и за секунда ѝ се стори, че подът се поклаща наляво-надясно като каюта на кораб, а от това ѝ се повдигна.

Някъде в съседния офис се чу истеричен женски глас. Имаше уплашени писъци и някой започна да вика господин О'Брайън. Но още никой не бе нахлул в кабинета за да види какво става, което означаваше, че от спирането на светкавиците са изминали едва секунда-две, въпреки че за Керъл това време беше повече от минута.

Някой започна да стене тихо близо до прозорците.

— Пол? — промълви тя.

Дори да ѝ бе отговорил, гласът му се заглуши от внезапен пристъп на вятъра, който, макар и за малко, отново развя хартиите и листата по пода.

Спомни си как оня клон прелетя до главата на О'Брайън и потрепери. Но той не докосна Пол. Клонът не го улучи. Не го беше улучил, нали?

— Пол!

Тя отново се уплаши, стана на крака и тръгна бързо покрай бюрото, стъпвайки върху изпочупени кленови клони и прекатурено кошче за смет.

[1] Стиховете от „Макбет“ са в превод на Валери Петров. — Б.пр. ↑

[2] Нервно разстройство, придружено от затваряне в себе си. — Б.пр. ↑

[3] Един фут е равен на 30,48 см. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Същата сряда следобед, след като обядва със зеленчукова супа „Кембълс“ и препечен сандвич със сирене, Грейс Митовски влезе в своя кабинет и се сви на канапето за да поспи около час. През деня тя никога не лягаше в спалнята, защото така всичко изглеждаше някак много сериозно, и въпреки че през последната година си дремваше три-четири пъти в седмица, още не можеше да се примири с факта, че се нуждае от следобедна почивка. Според нея сънят през деня беше само за деца, и стари хора с изтощени и изчерпани от живота сили. Тя вече не беше в детството си — нито първото, нито второто, благодаря — и макар *наистина* да бе възрастна, изобщо нямаше чувството, че е изтощена или с изчерпани сили. От излежаването посред бял ден се усещаше мързелива, а тя не можеше да прости ничий мързел, особено своя. Затова подремваше на канапето в кабинета, лежеше с гръб към прозорците с щори, а монотонното тиктакане на часовника върху огнището я унасяше.

На седемдесет умът на Грейс продължаваше да е все тъй активен и подвижен както и преди. Качествата на нейното сиво вещество изобщо не бяха започнали да се влошават; само тялото ѝ изневеряваше, причинявайки мъка и безсилие. В ръцете ѝ вече се обаждаше артритът, а когато влажността бе висока — като днес — страдеше и от тъпа, но непрестанна болка в ставите на раменете. Въпреки че правеше всички упражнения от лекарските препоръки и всяка сутрин изминаваше две мили^[1] пеша, усещаше все по-големи трудности при поддържането на мускулния си тонус. През целия си живот, още от малко момиче, тя прекарваше най-много време с книгите, обичаше ги, способна беше да чете през цялата сутрин, целия следобед и по-голямата част от вечерта без да се уморят очите ѝ; но напоследък само след два часа четене те започваха да смъдят и парят. Всички тези недъзи на старостта я изпълваха с изключително негодувание и тя се бореше с тях, макар и да знаеше, че е обречена да загуби тази война.

В сряда следобед тя отново се оттегли от бойното поле за да потъне за малко в царството на Морфея. Заспа само две минути след като се опъна върху канапето.

Грейс не сънуваше често, а още по-рядко я спохождаха *лоши* сънища. Но в сряда следобед, между покритите с книги стени на кабинета, в съня ѝ непрекъснато я преследваха кошмари. Няколко пъти се обръща в леглото, полубудна, и чуваше собственото си тежко и уплашено дишане. Единия път, изплувайки от някакво страшно и ужасяващо видение, се чу как вика без думи от уплаха и разбра, че подскача върху канапето, гърчи се и измъчва болните си рамене. Опитва да се събуди съвсем, но не можа; нещо в съня ѝ, нещо тъмно и застрашително, протегна ледените си лепкави ръце и я дръпна надолу, обратно към съня, надолу, надолу, чак до някакво мрачно място, където безименно създание бърбореше нещо на непознат език, ломотеше и се хилеше със задавян от лиги глас.

След един час, когато се събуди окончателно и успя да се отскубне от лапите на съня, разбра, че стои права в средата на сумрачната стая, на няколко стъпки от канапето, но изобщо не помнеше да е ставала. Цялата трепереше, потънала в пот.

— *Трябва да кажа на Керъл Трейси.*

— *Да ѝ кажеш — какво?*

— *Да я предупредя.*

— *Да я предупредиш — за какво?*

— *То идва. О, Господи...*

— *Какво идва?*

— *Същото като в съня.*

— *Кой сън?*

Споменът за кошмара вече почваше да се размива в паметта ѝ; спомняше си само откъслечни моменти и всички несвързани образи се изпаряваха бързо като парченца сух лед. Спомняше си единствено, че Керъл участваше в събитията и бе в ужасна опасност. И някак разбираше, че този сън е нещо повече от обикновен сън...

След като споменът за кошмара отслабна, Грейс осъзна с неприятно чувство колко тъмен е кабинетът. Преди да задреме, беше изключила всички лампи. Щорите бяха спуснати до една и единствено през тесните цепнатини между летвите влизаха тънките остриета на оскъдна светлина. Тя имаше абсурдното, но упорито усещане, че нещо

от съня ѝ е останало в стаята, нещо лошо, зло, преродено по магически начин от творение на въображението в създаване от плът, нещо, което сега клечеше в ъгъла, чакаше, дебнеше.

— *Престани!*

— *Но сънят беше...*

— *Просто сън.*

Опънатите по ръбовете на щорите нишки светлина рязко заблестяха, отново потъмняха, после пак засветиха ярко от светкавиците навън. Веднага последва разтърсващ покрива гръмотевичен удар, отново светкавици, неимоверно много синьо-бели експлозии една след друга, и от това поне половин минута цепнатините в щорите приличаха на прегарящи електрически проводници, нажежени до бяло и искрящи от късото съединение.

Все още като пияна след съня и малко объркана, Грейс стоеше по средата на затъмнената стая, поклащаше се напред-назад, слушаше гръмотевиците и вятъра и гледаше непрестанния пулс на светкавиците. Жестокостта и силата на тази буря ѝ се сториха нереални, затова тя реши, че все още се намира под въздействието на съня и очите ѝ не възприемат точно видяното. Не можеше навън времето да е тъй свирепо, както изглеждаше.

— *Грейс...*

Тя помисли, че дочува как някой я вика по име иззад най-високата част на рафтовете с книги, точно зад гърба ѝ. Съдейки по неразчлененото, изкривено произношение, устата му трябваше да е силно деформирана, нечовешка.

„Няма нищо зад мене. Нищо!“

Но все пак не посмя да се обърне.

Когато най-накрая светкавиците спряха и безкрайното кресчендо на гръмотевиците отслабна, въздухът изглеждаше още по-гъст от преди минута. Едва смогваше да поеме въздух. Стаята също беше станала по-тъмна.

— *Грейс...*

Обгърна я смазваща клаустрофобия. Потъналите в мрак стени сякаш се огънаха и запълзяха бавно към нея, стаята искаше да я смачка, докато се превърне в ковчег точно по мярка.

— *Грейс...*

Тя тръгна към най-близкия прозорец, спъна се, удари крака си в бюрото и почти падна връз проводника на настолната лампа. Със схванати и непокорни пръсти направи няколко неловки опита да отвори щорите с лоста. Накрая летвите се завъртяха докрай и в кабинета нахлу сивата, но дългоочаквана светлина; Грейс присви очи, но усети облекчение. Наведе се към щорите и се загледа в покритото с облаци небе, мъчеше се да овладее безумното желание да извърне глава зад рамото си, да погледне и види дали в действителност там има нещо чудовищно с лице, изкривено в гладна гримаса. Поглъщаше въздуха с дълбоки, шумни въздишки, като че ли поглъщаше самата дневна светлина, а не тежкия въздух.

Къщата на Грейс се намиреше върху малка могила, в края на тиха уличка, под сенките на няколко големи бора и една огромна плачеща върба; от прозореца на кабинета си тя виждаше придошлата от дъжда река Сускехана, отдалечена на две мили. Харисбърг, столицата на щата, се простираше уморено и някак тържествено по двата ѝ бряга. Облаците бяха натежали ниско над града и развяваха рошавите си бради от мъгла, която скриваше горните етажи на най-високите сгради.

Когато вече престана да премигва от сънливост и пропъди замайването от главата си, а нервите ѝ престанаха да звънят като струни, тя се извърна и огледа стаята. През тялото ѝ премина тръпка на облекчение и разплете завързаните възли в нейните мускули.

Беше сама.

Бурята временно бе отслабнала и тя чуваше цъкането на часовника върху камината. Единственият звук в стаята.

„Да, по дяволите, сама си“, каза си тя презрително. „Какво очакваше да видиш? Зелен таласъм с три очи и паст, пълна с остри зъби? Грижи се по-добре за себе си, Грейс Луиз Митовски, или ще свършиш в някой приют, клатушкайки по цял ден люлеещ се стол, говорейки в унес с познати призраци, а в това време усмихнати милосърдни сестри ще бършат лигите от увисналата ти брадичка.“

Беше прекарала толкова години в активна умствена работа, че мисълта за пълзящото старческо слабоумие я плашеше повече от всичко останало. Знаеше, че също както преди, още може да реагира бързо и уместно. Но утре, вдругиден? Тъй като имаше медицинско образование и не бе престанала да чете специализирана литература

дори и след като приключи с психиатричната си практика, тя знаеше всички най-нови постижения в борбата с това заболяване и също, че само петнайсет процента от възрастните хора страдат от него. Освен това повече от половината случаи можеха да се лекуват с правилно хранене и упражнения. Знаеше добре, че възможността да пострадат нейните умствени възможности е съвсем малка, около едно към осемдесет. И все пак, въпреки че съзнаваше свръхчувствителността си към тази тема, продължаваше да се тревожи. И точно затова беше съвсем разбираемо защо я разстрои толкова несвойственото за нея усещане, че в стаята ѝ преди миг е имало нещо, нещо враждебно и... свръхестествено. Като вечен скептик, който едва ли имаше търпение да изслушва съветите на астролози, екстрасенси и други от тая пасмина, тя не можеше да оправдае дори една мимолетна вяра в подобни суеверни глупости; според нея подобни вярвания бяха... е, да кажем... малоумни.

Добре, но мили Боже, какъв кошмар беше това!

Никога преди не бе преживявала сън дори с една десета от ужаса на този. Въпреки че жестоките подробности съвсем излетяха от ума ѝ, все още си си спомняше ясно настроението — страха, свиващия сърцето ужас, който изпълваше всеки противен образ, всеки съскащ звук.

Тя потрепери.

Започваше да усеща потта, която сънят беше изцедил от нея, като тънък слой лед върху кожата си.

Другото, което можеше да си припомни от съня, беше Керъл. Пищяща. Викаща за помощ.

В редките сънища на Грейс досега не се бе появявала Керъл и сега тя се изкушаваше да възприеме нейното присъствие там като предупреждение за опасност, като лоша поличба. Но разбира се, нямаше нищо чудно в това, че Керъл може да участва в един от сънищата на Грейс, защото темата за близкия човек в опасност се срещаше често в кошмарите. Всеки психолог можеше да го потвърди, а Грейс беше психоложка, и то — добра, въпреки че вече трета година не работеше активно. Тя бе силно привързана към Керъл. Ако имаше собствено дете, не би го обичала повече, отколкото обичаше Керъл.

За първи път тя срещна това момиче преди шестнайсет години, когато Керъл беше една сърдита, непокорна, твърдоглава непълнолетна

закононарушителка, родила неотдавна бебе, като едва не бе починала при раждането, и след този травматизиращ епизод — изпратена в заведение за младежи-престъпници, защото притежавала марихуана и по куп други обвинения. По онова време, освен частната си психиатрична практика, Грейс отдаваше осем часа в седмица за безплатна помощ на претовареното ръководство в изправителното училище, където бе задържана Керъл. Тя изглеждаше непоправима, решена да скрита в зъбите всеки, който ѝ се усмихне, но дори тогава личаха нейната интелигентност и вродена доброта — който и да погледнеше достатъчно отблизо, би ги видял под грубата външност. А Грейс наистина се вгледа добре и остана развълнувана и силно впечатлена. Пресилено грубият език, злият нрав и аморалното позорство на момичето се оказаха само защитни механизми, щитове, зад които криеше себе си от физическото и психическо насилие, упражнявано от нейните родители.

Изравяйки постепенно чудовищните подробности от ужасния семеен живот на Керъл, Грейс все повече се убеждаваше, че изправителното училище съвсем не е подходящото място за това момиче. Тя използва своето влияние в съда за да освободи Керъл безсрочно от опеката на родителите ѝ. По-късно уреди да осинови Керъл. Виждаше, че момичето отговаря на любовта и насърчението, наблюдаваше как тя израства и от затворен, егоцентричен, саморазрушителен тийнейджър се превръща в приятна, сигурна в себе си и достойна за възхищение млада жена със своите надежди и мечти, жена чувствителна и с характер. От своята роля в тази вълнуваща промяна Грейс бе изпитала най-дълбокото удовлетворение през целия си живот.

Единственото нещо във връзката ѝ с Керъл, за което наистина съжаляваше, беше нейното съдействие да се даде бебето за осиновяване. Но нямаше друга разумна алтернатива. Просто Керъл още нямаше финансовите възможности, емоционалните и умствени качества да се грижи за детето. Под тежестта на тази отговорност тя никога нямаше да получи възможност за израстване и промяна. Щеше да е нещастна цял живот и би направила и детето си нещастно. За съжаление дори сега, след шестнайсет години, Керъл чувстваше вина, че е изоставила своето дете. Това чувство я завладяваше на всяка годишнина от неговото раждане. На този черен ден Керъл потъваше в

дълбока депресия и ставаше необичайно необщителна. Изключителната болка, която изпитваше единствено тогава, доказваше дълбочината и неотслабващата сила на вината, която тя, макар и в по-малка степен, носеше у себе си през цялата година. Грейс съжаляваше, че не бе предвидила тази реакция, желаше да е сторила нещо повече за разсейването на това чувство за вина у Керъл.

„В края на краищата аз съм психолог“, мислеше тя. „Трябваше да очаквам това.“

Може би след като Керъл и Пол осиновиха нечие дете, Керъл щеше да почувства, че тежестта върху везните е поне изравнена. Осиновяването можеше да облекчи малко чувството за вина, макар и след време.

Грейс се надяваше да стане така. Тя обичаше Керъл като собствена дъщеря и желаше само най-доброто за нея.

И разбира се, не можеше да понесе мисълта, че е възможно да загуби Керъл. Следователно нейната поява в кошмара изобщо не криеше никакви тайни. И със сигурност *не беше* лоша поличба.

С дрехи, полепнали от изсъхващата пот, Грейс се обърна отново към прозореца на кабинета, търсейки топлина и светлина, но денят беше студен, пепелявосив и неприятен. Вятърът притискаше стъклото и виеше тихо под стрехите на горния етаж.

Някъде в града, близо до реката, в дъжда и мъглата се издигаше мътна колона от дим. Не я забеляза преди минута, но не бе възможно да се е издигнала току-що; толкова дим не можеше да се появи само за няколко секунди. Даже и от това разстояние тя виждаше езиците на пламъка в основата на тъмната колона.

Чудеше се дали светкавиците са свършили тази работа. Припомни си техните блясъци и страшния рев на бурята в първите секунди след като се събуди. Тогава, замаяна и с блуждаещ поглед, тя помисли, че нейните притъпени от съня сетива я подвеждат и изключителната жестокост на тези гръмотевици е донякъде илюзорна, дори въображаема. Възможно ли бе все пак тези невероятни, разрушителни, непрекъснати светкавици да са истински?

Тя погледна ръчния си часовник.

Любимата ѝ радиостанция трябваше да излъчи ежечасните си новини след по-малко от десет минути. Може би щяха да кажат нещо за пожара и гръмотевиците.

След като изправи подвижните облегалки на канапето, тя излезе от кабинета и забеляза Аристофан в другия край на коридора, близо до външната врата. Седеше с изправени предни лапи и вдигната глава, увил опашка около себе си, като че ли искаше да каже; „Сиамската котка е най-хубавото нещо на земята, а аз съм един изключително красив екземпляр от този вид, не смейте да забравяте това.“

Грейс протегна ръка към него, потривайки бързо палец и показалец:

— Пис-пис-пис.

Аристофан не помръдна.

— Пис-пис-пис. Ела тука, Ари. Хайде, скъпи.

Аристофан се изправи и през вратата от лявата си страна влезе в тъмната всекидневна.

— Проклет упорит котарак — в гласа ѝ имаше обич.

Тя влезе в банята на долния етаж, изми лицето и среса косата си. Обичайната грижа за външния вид отвлече нейните мисли от кошмара. Постепенно започна да се отпуска. Очите ѝ бяха подпухнали и зачервени. Изплакна ги с няколко капки от препаратата „Мюрин“.

Когато излезе от банята, Аристофан отново стоеше в коридора и я наблюдаваше.

— Пис-пис-пис — опита се да го примамва тя.

Той я гледаше без да мига.

— Пис-пис-пис.

Аристофан се изправи, вдигна глава и се втренчи в нея с любопитни, блеснали очи. Когато пристъпи към него, той ѝ обърна гръб и бързо се изплъзна, като хвърли само един поглед назад, а после отново изчезна във всекидневната.

— Добре — каза Грейс. — Добре, проклетнико. Прави каквото щеш. Презирай ме, щом така ти харесва. Но няма да е зле да погледнеш довечера дали има храна „Мяу Микс“ в купичката ти.

В кухнята тя включи осветлението, а после — радиото. Станцията се чуваше доста добре, въпреки непрекъснатото прашене от атмосферното електричество на бурята.

Докато подаваше ухо на историите за икономически кризи, ужасяващите разкази за отвличания на самолети и слухове за нова война, Грейс постави нов хартиен филтър в машинката за кафе, напълни съдчето вътре с едро смляно колумбийско и добави половин

лъжичка цикория. За пожара съобщиха едва в края на новините, и то — съвсем кратко. Репортерът не знаеше нищо друго, освен че светкавиците са ударили две сгради в центъра на града и едната от тях, някаква черква, в момента гори. Но обеща повече подробности след половин час.

Когато кафето беше готово, Грейс си наля малко. Постави каничката си върху малката маса до единствения прозорец в кухнята, издърпа отдолу един стол и седна.

Безбройните рози в задния двор — червени, розови, оранжеви, бели, жълти — изглеждаха свръхестествено ярки, почти светещи, върху пепелявия фон на дъждовното небе.

С утринната поща бяха пристигнали две списания по психология. Грейс разлисти първото с приятно очакване.

По средата на една статия за новостите в криминалната психология, когато привършваше първата си каничка кафе, а радиото замлъкна между две песни, в тези няколко кратки секунди мъртва тишина, тя дочу шум от потайно движение зад гърба си. Обърна се, както седеше на стола, и видя Аристофан.

— Да се извиниш ли си дошъл? — попита го тя.

После разбра, че той изглежда я е дебнел изотзад и сега, когато го изненада, стоеше вцепенен; всяко мускулче на малкото му тяло бе като свита пружина, а козината му — настръхнала по неговия извит гръб.

— Ари? Какво ти става, глупаво коте?

Той се завъртя бясно и хукна във от кухнята.

[1] Една сухопътна миля е равна на около 1610 м. — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

Керъл седеше в хромиран стол с лъскави черни възглавници от винил и бавно отпиваше от уискито в хартиена чаша.

Пол се беше отпуснал в стола до нея. Той не отпиваше от уискито; поглъщаше го. Беше отличен бърбън, „Джак Даниъл“ с черен етикет, находчиво доставен от адвоката Марвин Куикър, чиято кантора беше през няколко, врати от офиса на Алфред О'Брайън — той беше разбрал, че те спешно се нуждаят от нещо за възстановяване на силите. Сипвайки бърбъна на Керъл, Марвин каза:

— Марвин с питие, никак не е зле — което вероятно и преди бе повтарял хиляди пъти, но все още се наслаждаваше на шегата си.

— Марвин с питие, никак не е зле — повтори той, докато сипваше двойната доза на Пол.

Въпреки че Пол не беше голям пияч, сега изпитваше нужда от всяка капка, налята в чашата му от адвоката. Ръцете му още трепереха.

Коридорът с кабинети, обслужващи офиса на О'Брайън не беше голям, но сега повечето от служителите се бяха събрали там за да обсъждат гръмотевиците, разтърсили сградата, да изразяват учудването си, че нищо не се е подпалило, изненадата си, че електроснабдяването било възстановено толкова бързо, и да чакат ред за да надникнат в руините и бъркотията в светая светих на О'Брайън. Шумотевицата от гръмогласните разговори изобщо не успокояваше нервите на Пол.

През около трийсет секунди една светлоруса дама с пищящ глас повтаряше като учудена латерна думите:

— Не мога да повярвам, че в цялата тази бъркотия никой не бе убит! Не мога да повярвам, че *никой* не бе убит! — всеки път, когато кажеше това, независимо от кой ъгъл на стаята говореше, гласът ѝ се извисяваше над глъчката и караше Пол да трепне. — Не мога да повярвам, че *никой* не бе убит! — казваше го, като че ли беше малко разочарована.

Алфред О'Брайън седеше върху бюрото в приемната. Неговата секретарка, спретната жена, чиято коса бе събрана в стегнат кок, се

опитваше да намаже с някакво лекарство няколкото рани върху лицето на шефа си, но той изглеждаше по-загрижен за своя костюм, отколкото за собственото си състояние. Непрекъснато изтупваше с ръка и махаше от плата на сакото си полепналата кал, марля и малки парченца дървесна кора.

Пол изпи уискито си и погледна към Керъл. Тя още беше много уплашена. На фона на нейната лъскава черна коса лицето ѝ изглеждаше съвсем бледо.

Явно тя забеляза загрижеността в неговия поглед, защото взе ръката му, стисна я, и се усмихна успокояващо. Но все пак усмивката не стоеше добре върху устните ѝ, те още трепереха.

Той се наведе към нея, тъй че тя да го чуе в неуморимата глъчка на другите:

— Готова ли си да се махаме оттук?

Тя кимна. Някъде до прозореца един младеж с делови вид нададе вик:

— Хей! Хей, чуйте ме всички! Оглеждайте се добре. Колата на телевизията току-що спря до входа.

— Ако ни хванат репортерите — рече Керъл, — ще трябва да останем тука час и дори повече.

Тръгнаха си без да кажат довиждане на О'Брайън. В коридора, докато вървяха към страничния вход, успяха да навлекат дъждобраните си. Вече отвън, Пол отвори своя чадър и сложи ръка върху кръста на Керъл. Забързаха по хлъзгавия макадам на паркинга, като заобикаляха по-големите локви със закачливи подскоци. Поривистият вятър беше доста хладен за началото на септември и непрекъснато сменяше своята посока, докато най-накрая успя да влезе под чадъра и го огъна навън. Леденият, шибав дъжд валеше с такава сила, че капките се забиваха като жила в лицето на Пол. Когато стигнаха до колата, косите им вече бяха мокри, прилепнали и доста вода бе проникнала във вратовете им под яките на техните палта.

Пол почти очакваше да види, че и понтиакът е повреден от светкавиците, но го намериха така, както го бяха оставили. Двигателят запали без засечки.

На излизане от паркинга той реши да завие наляво, но натисна спирачката, когато видя, че улицата е запречена от полицейски коли и пожарни цистерни само на половината път до следващата пресечка.

Черквата още беше в пламъци, въпреки леещия се дъжд и упоритото заливане от пожарникарите с огромни потоци вода. Черният дим покриваше сивото небе, а огнените езици зад изпочупените прозорци се виеха и бучаха. Очевидно черквата бе окончателно загубена.

Зави надясно и подкара към къщи през залетите с вода улици, където каналите преливаха и всяка вдлъбнатина в настилката се бе превърнала в опасно езеро, към което човек трябваше да се отнася с особено внимание и дипломатичност за да не задави двигателя на колата си и да остане в прегръдките му.

Керъл се отпусна в седалката си, подпря се на вратата и уви ръце около себе си. Очевидно усещаше студ, въпреки че отоплението беше пуснато.

Пол усети, че зъбите му потракуват.

Пътуваха до дома си десет минути и през това време никой от тях не промълви дума. Единствените звуци бяха съскащият шепот на гумите по мокрия асфалт и ритмичното тупкане на чистачките. В това мълчание нямаше никакво неудобство или напрежение, но в него имаше особена наситеност, ореол от огромна, натрупана енергия. Пол имаше чувството, че ако проговори, от изненада Керъл ще изхвърчи през покрива на колата.

Те старателно бяха подновили и ремонтирали своята къща в стил „Тюдор“ и както винаги самият ѝ вид — каменната алея, големите дъбови врати с фенери от каляска, прозорците с витражи, покривът с триъгълни фронтони — успокояваха Пол и му вдъхваха приятното чувство, че тук е неговият дом. Автоматичната врата на гаража се вдигна, и той вкара понтиака вътре, до червения Фолксваген „бръмбар“ на Керъл.

И в къщи останаха мълчаливи.

Косата на Пол бе мокра, влажните панталони лепнеха по него, а гърбът на ризата му беше все още подгизнал. Беше му ясно, че ако не се преоблече веднага в топли дрехи, няма да му се размине някоя отвратителна настилка. Очевидно и Керъл мислеше същото, защото тръгнаха едновременно право към голямата спалня на втория етаж. Тя отвори вратите на гардероба, а той включи нощната лампа. Треперейки, двамата сваляха от себе си мокрите дрехи.

Когато вече бяха почти голи, се погледнаха един — друг. Очите им не можеха да помръднат.

Продължаваха да мълчат. Нямаше защо да говорят.

Той я прегърна и отначало се целунаха леко и нежно. Устата ѝ беше топла, мека и едва ухаеше на уиски.

Тя го сграбчи здраво, дръпна го до себе си, а върховете на пръстите ѝ се забиха дълбоко в мускулите на гърба му. Притисна силно своята уста в неговата, отърка зъбите си в устните му, пъхна езика си дълбоко и изведнъж целувките им станаха горещи, възбуждащи.

Като че ли и в него, и в нея щракна някакво невидимо копче, защото в страстта им внезапно се събуди някаква животинска ярост. Докосванията им станаха жадни, почти луди, те бързо захвърлиха последните си дрехи, ръцете им стискаха като лапи на зверове и между милувките почти се впираха един в друг. Нейните зъби се забиха в рамото му. Той хвана хълбоците ѝ и ги замачка с невероятна грубост, но тя не трепна, нито опита да се отскубне; всъщност го притисна още по-настойчиво, търкайки и триейки гърдите и бедрата си в неговите. Тихият ѝ хленч не беше предизвикан от болка; той явно изразяваше нейното нетърпение и страст. В леглото неговата сила беше нечовешка и дори се учуди от дължината на акта. Той беше незадоволим, същата бе и тя. Те се люшкаха, повдигаха, гънеха и триеха в съвършена хармония, сякаш бяха не просто физически съединени, а *разтворени* един в друг, сякаш представляваха един-единствен организъм, разтърсван само от един, а не два различни стимула. От телата им се свлякоха всички прилични одеяния на цивилизацията и дълго време от устите им излизаха само животински звуци: пъшкане; стенания; гърлено сумтене от удоволствие; кратки и резки викове от възбуда. Най-накрая Керъл произнесе първата дума, разменена помежду им, откакто напуснаха офиса на О'Брайън, „да“. И после отново, извивайки своето изящно тяло, мятайки глава наляво-надясно върху възглавницата:

— Да, да!

С това „да“ тя не просто приветстваше оргазма, защото те вече станаха два и тя ги посрещна само с накъсано дишане и тихи стонове. Тя казваше „да“ на живота, „да“ на факта, че още е жива и не се е превърнала в обгорен и димящ къс безжизнено месо, „да“ на чудото, че и двамата оцеляха след светкавиците и смъртоносните начупени клони на падащото кленово дърво. Техният невъздържан, свирепострастен любовен акт представляваше шамар в лицето на Смъртта, едно не

съвсем съзнателно, но все пак достойно отричане на самото съществуване на този зловещ призрак. Пол повтори същата дума, като че ли пееше заклинание — „да, да, да!“ — докато се изпразваше в нея втори път и му се стори, че страхът от смъртта го напуска заедно с неговото семе.

Изтощени, те се протегнаха по гръб, един до друг върху разхвърляните завивки на леглото. Дълго време слушаха барабаненето на дъжда по покрива и непреставащите гръмотевици, които вече нямаха сила да разтърсват прозорците.

Керъл лежеше със затворени очи, а лицето ѝ беше напълно отпуснато. Пол я изучаваше с поглед и, както безброй пъти през последните четири години, се чудеше защо тя все пак се съгласи да го вземе за мъж. Тя беше красива. Той — не. Всеки съставител на илюстриран речник би постъпил добре, ако поставеше неговата снимка като единствено обяснение на думата „грозен“. Той веднъж изрази на шега подобно мнение за външния си вид и Керъл му се разсърди, че говори така за себе си. Но това беше самата истина и на него изобщо не му пукаше, че не е Бърт Рейнолдс, след като тя не забелязваше разликата. Керъл изглежда не можеше да схване не само неговата грозота; тя не възприемаше и себе си като красавица и твърдеше, че всъщност тя е съвсем обикновена или може би „само малко красива, не, даже не и красива, просто хубавичка, но някак смешно хубавичка.“ Нейната тъмна коса — дори и сега, сплъстена и заплетена от дъжда и потта — беше гъста, лъскава, чудесна. Кожата ѝ бе безупречна, а скулите — така изваяни, че човек трудно би повярвал грубата ръка на природата да е способна на подобно майсторство. Керъл беше от жените, които всеки очаква да види в ръцете на някой едър Адонис с бронзов загар, а не с мъж като Пол Трейси. И все пак тя лежеше до него и той беше благодарен за това. Цял живот щеше да се чуди как е възможно да са в такава хармония — умствена, емоционална и физическа.

Когато дъждът отново започна да бие по покрива и прозорците с предишната сила, Керъл усети, че той я гледа и също отвори очи. Бяха толкова тъмнокафяви, че от разстояние над няколко инча изглеждаха черни. Тя се усмихна.

— Обичам те.

— Обичам те — каза и той.

— Помислих, че се умрял.

— Не бях.

— Когато светкавиците спряха, извиках името ти, но ти не ми отговори страшно дълго.

— Бях зает с телефонен разговор до Чикаго — усмихна се той.

— Ама наистина.

— Е, добре. Сан Франциско.

— Уплаших се.

— Не можех да ти отговоря веднага — каза той успокоително. — Случайно може да си забравила, но О'Брайън падна отгоре ми. Изкара ми въздуха. Не изглежда много едър, но е твърд като камък. Струва ми се, че е направил страшни мускули от чистенето на конци по своите костюми и лъскането на обувките си девет часа в денонощие.

— Това, което направи ти, беше много смело.

— А, нищо особено. И друг път съм те любил.

Тя му удари лек игрив шамар.

— Знаеш какво имам предвид. Ти спаси живота на О'Брайън.

— Ами.

— Точно това направи. И той мисли така.

— За Бога, аз не заставах пред него и не го защитих от падащото дърво със собственото си скъпоценно тяло! Просто го дръпнах настрана. Всеки би направил същото.

Тя поклати глава.

— Грешка. Не всеки има такава светкавична мисъл.

— Светкавична мисъл, а? Да-а. С това, виж, ще се съглася. Наистина мисля бързо, но това не означава, че съм герой. Няма да ти позволя да ми окачиш точно този етикет, защото след това ще трябва непрекъснато да го доказвам. Представи си само в какъв ад би се превърнал живота на Супермен, ако се беше оженил за Лоис Лейн! Тя би очаквала толкова много от него!

— Както и да е — продължи Керъл, — дори и да не го признаваш, О'Брайън знае, че ти си спасил неговия живот, а в случая това е важното.

— Така ли?

— Е, и преди бях сигурна, че агенцията по осиновяване ще ни одобри. Но вече няма ни най-малко съмнение в това.

— Понякога не всичко...

— Не — прекъсна го тя. — О'Брайън ще направи всичко за тебе, след като ти му спаси живота. Няма друга възможност. Той ще завърти Комитета по препоръките около малкия си пръст.

Пол премигна, след това на лицето му бавно грейна усмивка.

— Проклет да съм. Изобщо не помислих за това.

— Ти си герой, татко.

Ами... може и да съм, мамо.

— Струва ми се, че предпочитам „мам“.

— А аз предпочитам „тате“.

— Какво ще кажеш за „пап“?

— „Пап“ не е обръщение. То е звукът, когато излита тапата на шампанското.

— Да не би да намекваш за празнуване? — попита тя.

— Мислех си, дали да не облечем по някой халат, да се замъкнем долу в кухнята и да му направим една ранна вечеря. Ако си гладна, само това е изходът.

— Прегладняла съм.

— Ти може да направиш салатата от гъби — обясни той. — А аз ще забъркам любимата си каша „Алфредо“. Имаме и бутилка-две от хубавото сухо на мама, което пазим за специални случаи. Ще ги отворим, ще натъпчем чиниите си догоре с каша „Алфредо“ и гъби, ще се върнем тука и ще вечеряме в леглото.

— И ще гледаме новините по телевизията, докато хапваме.

— А после цялата вечер ще четем трилъри и ще пием шампанско, докато очите ни почнат да се затварят сами.

— Звучи чудесно, греховно и мързеливо — каза тя.

Повечето вечери той прекарваше поне два часа в препрочитане и редактиране на романа си. А и вечерите, когато Керъл не трябваше да наваксва нещо в своята работа, също бяха редки.

Докато обличаха халатите и обуваха домашните чехли, Пол каза:

— Вече трябва да свикваме да не работим винаги вечер. Ще се наложи да прекарваме доста време с детето. Дължим му го.

— Или на него, или на нея.

— Или — на тях — добави той.

Очите ѝ заблестяха.

— Мислиш ли, че ще ни позволят да осиновим повече от едно?

— Разбира се — след като веднъж докажем, че се справяме с първото. В края на краищата — каза той с лека самоирония, — не съм ли аз героят, който спаси живота на добрия, стар О'Брайън?

Докато слизаха към кухнята, по средата на стълбите, тя спря, обърна се и го прегърна.

— Ще имаме истинско семейство.

— Така изглежда.

— О, Пол, изобщо не си спомням да съм била толкова щастлива някога. Кажи ми, ме винаги ще се чувствам така.

Той също я прегърна и беше чудесно, че я държи до себе си. Ако се замисли човек, обичта беше дори по-хубава от секса; да усещаш, че някой има нужда от тебе и те обича беше нещо повече от правенето на любов.

— Кажи ми, че всичко ще е наред — продължи тя.

— Нищо няма да ни попречи, ти винаги ще се чувстваш така и аз се радвам, че си толкова щастлива. Тъй. Как беше?

Тя целуна брадичката и ъглите на устата му, а той я целуна по носа.

— А сега — каза Пол, — извинете моля, ще ми позволите ли да хапна малко от кашата преди да съм задъвкал собствения си език?

— Толкова си романтичен.

— Дори и романтичните огладняват.

Когато стигнаха края на стълбите, ги изненада внезапен, силен звук като от удари на чук. Ударите следваха един след друг, но неритмично: *Дум, дум, дум — дум — дум — дум, дум — дум...*

Керъл каза:

— По дяволите, това пък какво е?

— Иде някъде отвън... и над нас.

Стояха на последното стъпало и гледаха нагоре и назад към втория етаж.

Дум, дум — дум, дум, дум...

— Проклятие — рече Пол. — Бас държа, че някой от кепенците се е разхлабил от вятъра.

Ослушаха се за миг, после той въздъхна:

— Ще трябва да изляза навън и да го оправя.

— Сега? В дъжда?

— Ако не направя нищо, вятърът може да го откъсне от рамката. Или, което е по-лошо, цяла вечер ще виси и потраква. Нито ние ще спим, нито половината от съседите.

Тя се намръщи.

— А светкавиците... Пол, след всичко, което се случи, не мисля, че е нужно да рискуваш върху някоя клатеца се стълба посред бурята.

И на него не му се нравеше тази мисъл. Само като си представи, че е стъпил високо на дървената стълба сред гръмотевиците, косата му се изправи.

Тя продължи да настоява:

— Не искам да излизаш навън, щом...

Ударите замлъкнаха.

Те почакаха.

Вятър. Шум от дъждовни капки. Клоните на дърво, които тихо поскърцват от допира с някоя стена.

Накрая Пол каза:

— Твърде късно. Ако е било капак на прозорец, вече е отлетял. — Не го чух да пада.

— Не може да вдигне много шум, ако падне в тревата или храсталаците.

— Значи не е нужно да излизаш навън в дъжда — рече тя, пресичайки фоайето пред малкия коридор, водещ към кухнята.

Той я последва.

— Да, но сега ще се наложи по-голям ремонт.

Влязоха в кухнята и стъпките им отекнаха кухо по пода от керамични плочки, когато тя каза:

— Не се грижи за това до утре или даже до вдругиден. Точно сега трябва да се погрижиш за друго — разбъркването на кашата. Не я оставяй да се пресече.

Докато сваляше един меден тиган, окачен заедно с много други блестящи прибори и съдове над шкафовете и кухненските уреди, той се престори на обиден от нейната забележка.

— Допускаш ли съм някога сосът за кашата да се пресече?

— Струва ми се, че последния път, когато го прави, той беше...

— *Никога* не е бил!

— Да — продължи тя с дразнеща интонация. — Да, последния път определено не беше на висота — тя извади пластмасова торбичка с

гъби от големия лъскав хладилник. — Въпреки че като ти казвам това, ме боли сърцето, сосът на твоята последна каша „Алфредо“ беше на бучки като дюшек в мотел, където се нощува за десет долара.

— Какво долно обвинение! Прочее, откога си такава специалистка по мотелите с десетдоларова нощувка? Да не би да имаш таен живот, за който е крайно време да ми кажеш?

Докато приготвяха вечерята, бърбеха за това-онова, подкачаха се доста и от време на време опитваха да се разсмяват. На Пол му се стори, че светът се свива, докато накрая в него останаха само те двамата. Вселената се смали и стана не по-голяма от уютната, добре позната кухня.

Тогаваш проблесна светкавица и някак развали приятното настроение. Не беше голяма, изобщо не приличаше на ослепителните и разрушителни светкавици, които паднаха пред офиса на О'Брайън преди няколко часа. И все пак тя прекъсна Пол по средата на изречението, блясъкът отвлече неговото внимание и погледът му се спря върху издължения прозорец с много стъкла зад мивката. В задния двор дърветата сякаш се гърчеха, блестяха и трепереха в премигващата светлина на бурята и му се стори, че вижда не самите дървета, а техните отражения в повърхността на някое езеро.

Изведнъж долови с крайчеца на окото си друго движение, въпреки че не беше сигурен какво точно е видял. Освен че следобедът беше сив и мрачен, сега постепенно го изместваше ранната вечерна тъмнина и всичко бе забулено в лека мъгла. Дворът беше пълен със сенки. Малкото дневна светлина беше измамна, съвсем бледа; вместо да осветява, тя изопачаваше предметите, до които се докосваше. В пейзажа на тези полусенки нещо изведнъж изскочи зад големия дънер на стар дъб, прекоси бързо откритото затревено пространство и се скри зад един люляков храст.

Керъл попита:

— Пол? Какво става?

— Има някой в двора.

— В този дъжд? Кой?

— Не знам.

Тя се приближи до него и също погледна през прозореца.

— Не виждам никого.

— Някой притича от дъба до люляковия храст. Беше приведен и се движеше доста бързо.

— Как изглеждаше?

— Не мога да ти кажа. Дори не съм сигурен, че беше мъж. Може да е била и жена.

— А може би само някое куче.

— Твърде голямо.

— Може да е бил Джаспър.

Джаспър беше голямото куче датска порода на семейство Ханрахан, които живеяха през три къщи на същата улица. Той беше едро и добродушно животно с умни очи, проявяваше учудваща поносимост към малки деца и влечение към бисквитите „Орео“.

— Не могат да пуснат Джаспър навън в такова време — каза Пол. — Те го гледат тоя пес.

Отново проблесна слаба светкавица, един свиреп порив на вятъра заклати дърветата напред-назад, дъждът заваля по-силно от преди — и в средата на тоя порой нещо изтича иззад люляковия храст.

— Ето го! — викна Пол.

Натрапникът се наведе ниско, прикрит от дъжда и мъглата, сянка сред многото сенки. Светкавицата го освети съвсем кратко и така изкриви неговите черти, че истинският му лик остана мъчително близо до реалното възприятие, но не се разкри до края пред Пол. После хукна на подскоци към тухлената ограда на имота, изчезна за миг в облак от особено гъста мъгла, показва се отново като черен силует с неясни очертания, след това смени посоката и тръгна успоредно на оградата към входа в северозападния ъгъл на задния двор. Докато през тъмното небе преминаваха следващите светкавици, неканеният гост тичаше на електрично-синия им фон, после премина през отворената врата, оттам излезе на улицата и изчезна.

— Кучето е — каза Керъл.

Пол сви вежди.

— Помислих, че виждам...

— Какво?

— Лице. Жена, която погледна назад... само за секунда, докато минаваше през вратата.

— Не — рече Керъл. — Това беше Джаспър.

— Ти видя ли го?

— Да.

— Ясно?

— Е, не, не съвсем ясно. Но достатъчно за да разбере, че беше куче с размери на малко пони, а Джаспър е единственият звяр наоколо, който отговаря на това описание.

— В такъв случай Джаспър трябва да е доста поумнял.

Керъл премигна.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами това, че е трябвало да вдигне резето на вратата за да се вмъкне в двора. Никога не е умеел да прави този номер.

— О, разбира се, че не е. Сигурно ние сме я оставили отворена.

Пол поклати глава.

— Сигурен съм, че беше затворена, когато влязохме с колата преди малко.

— Затворена, може би — но не и заключена. Отворила се е от вятъра и Джаспър е влязъл да огледа вътре.

Пол се вгледа в разкъсваната от дъжда мъгла, която блестеше слабо от последните бледи лъчи на дневната светлина.

— Сигурно си права — каза той, въпреки че не беше съвсем убеден. — По-добре да изляза и да пусна резето.

— Не, недей — възпротиви се веднага Керъл. — Не и докато продължава бурята.

— Виж сега, захарче, не е нужно да скачам в леглото и да крия главата си под завивките всеки път, когато навън има малко гръмотевици — само заради станалото този следобед.

— Не искам от тебе подобно нещо — отвърна тя. — Но преди да се разтанцуваш под дъжда като Джийн Кели, си длъжен да изчакаш, докато мине моята уплаха от днешната случка. Спомените ми още са съвсем ясни и не искам да стоя тука и да те гледам как подскачаш между светкавиците по поляната.

— Всичко ще стане само за секунда и...

— Слушай, ти май опитваш да се измъкнеш от приготвянето на твоя специалитет? — попита тя, като вдигна въпросително глава и го изгледа подозрително.

— Естествено, че не се опитвам. Ще го довърша веднага след като изляза и залостя вратата.

— Знам накъде биеш, господине — каза тя самоуверено. — Надяваш се да те удари гръм, защото знаеш, че кашата ти ще бъде на бучки и просто не можеш да понесеш това унижение.

— Това е долна измама — отговори той, като неусетно продължи предишната игра. — Аз правя най-фината каша „Алфредо“ от тази страна на Рим. По-фина и нежна дори от бедрата на София Лорен.

— Аз знам само това, че последния път, когато я прави, тя беше на бучки като купешка овесена каша.

— Доколкото си спомням, преди малко обяви, че е била на буци като дюшек в долен мотел с десетдоларова нощувка.

Тя вдигна гордо глава.

— Знаеш, че аз съм жена, чийто речник не се изчерпва само с едно сравнение.

— Чудесно знам.

— И тъй, ще готвиш ли — или ще се измъкнеш навън като страхливец за да те тресне гръм?

— Ще те накарам да си изядеш обратно думите — отговори той.

Тя продължи усмихната:

— Това ще е по-лесно, отколкото да ям своята каша на бучки.

Той също се засмя:

— Е добре, добре. Печелиш. Мога да залостя вратата и утре сутринта.

Пол застана отново до печката, а тя се върна при дъската за рязане и се зае с дребните глави лук и магданоза за салатата.

Той знаеше, че Керъл вероятно има право за натрапника. Сигурно е бил Джаспър, увлечен от преследването на някоя котка или търсец минувачи с по-меко сърце, които ще му дадат бисквитки. А това, което помисли, че е видял — леко изкривеното, лунно-бледо лице на жена, в чиито очи се отразяват светкавици, с уста, като че ръмжаща от омраза или ярост — сигурно е било просто игра на светлините и сенките. И въпреки това, след видяното в него остана някакво неясно напрежение. Не можа да си върне съвсем усещането за топлина и уют, което изпитваше точно преди да погледне през прозореца.

* * *

Грейс Митовски напълни жълтата пластмасова купичка с котешка храна „Мяу Микс“ и я постави в ъгъла до кухненската врата.

— Пис-пис-пис.

Аристофан не отговори.

Кухнята не беше любимата стая на Ари, защото само там не му бе разрешено да се катери където пожелае. Но и така катеренето не му се удаваше много. Липсваше му авантюристичния дух на много други котки и затова обикновено се излежаваше на пода. Но въпреки че не изгаряше от желание да подскача по кухненските рафтове, той не желаше някой да му забранява. Като повечето котки и той се противеше на всякаква дисциплина и презираше правилата. Обаче, колкото и да не обичаше кухнята, никога не пропускаше да се появи точно навреме за обяд. Обикновено вече се навърташе нетърпеливо около купичката си, когато Грейс се канеше да я напълни.

Тя повиши глас:

— Пис-пис-пис.

Отникъде не се чу „мяу“. Аристофан не притича, както обичайно, с леко извита нагоре опашка, нетърпеливо чакаш обяда си.

— Ари — Ари — Ари! Супата ти е сложена, глупав котарако.

Тя остави кутийката с котешка храна и започна да мие ръцете си на мивката.

Дум, дум — дум!

Звукът като от чук — един мощен удар, последван от още два почти без пауза, също толкова мощни — дойде тъй внезапно и беше толкова силен, че Грейс подскочи от изненада и почти изтърва малката кърпа, с която бършеше ръцете си. Звукът се чу от предната част на къщата. Тя се ослуша за момент — чуваше само виенето на вятъра и потракването на дъжда и изведнъж...

Дум! Дум!

Тя окачи кърпата и излезе в коридора на долния етаж.

Дум — дум — дум!

Тръгна колебливо по коридора към външната врата и включи лампата на верандата. На вратата имаше шпионка, чиито лещи осигуряваха широка панорама. Не видя никого; изглежда посетителят си беше тръгнал.

ДУМ!

Този удар беше нанесен с такава сила, че Грейс се зачуди дали вратата няма да излети от пантите си. Чу се звук като от чупене на дърво и отскачайки назад, тя очакваше да види как вратата пада на трески върху пода на коридора. Но вратата си стоеше здраво на мястото, въпреки че шумно се блъскаше в касата; езикът на бравата се удряше силно в отворите на металната пластина.

ДУМ! ДУМ! ДУМ!

— Престани! — изкрещя тя. — Кой си ти? Кой е там?

Ударите спряха и тя помисли, че чува самодоволен смях.

Чудеше се да вика полицията или да вземе пистолета, който държеше в нощното си шкафче, но когато чу смеха, промени своето решение. И без чужда помощ щеше да се справи с няколко хлапета. Още не беше толкова стара, безсилна и крехка, че заради някаква банда досадни гаменчета да ѝ помагат ченгетата.

Дръпна внимателно завесата на дългия, тесен прозорец до вратата. Напрегната, готова да отстъпи веднага, ако някой направи застрашително движение към стъклото, тя погледна навън. На верандата нямаше никого.

Отново чу смеха. Беше висок, звучен, момичешки глас.

Като пусна отново завесата върху прозореца, тя се обърна към вратата, отключи я и стъпи на прага.

Нощният вятър беше режещ и влажен. От извитите стрехи на верандата валеше дъжд.

Точно пред къщата потайните нападатели можеха да си намерят поне стотина скривалища. Точно зад парапета шумяха от вятъра гъсто израсналите клони на храстите, а жълтеникавата светлина на крушката срещу насекоми от тавана едва осветяваше средата на верандата. Пътеката, водеща от края на стъпалата към улицата, минаваше между две редици жив плет, който изглеждаше синьо-черен в тъмното. Сред множеството нощни сенки тя не можеше да види нито едно от гаменчетата.

Грейс остана на място и се заслуша.

Някъде далеч отекваше гръм, но в тъмнината не се чуваше смях и кикотене.

— *Може и да не са били хлапета.*

— *А кой тогава?*

— Всяка вечер ги гледаш по телевизионните новини. Ония с железните погледи, които разстрелват, колят и душат хора за удоволствие. Те изглежда вече са навсякъде — безделници, психопати.

— Това не беше смях на възрастен човек. Правят го деца.

— И все пак не е ли по-добре да вляза вътре и да затворя вратата.

— Престани да разсъждаваш като уплашена стара дама, по дяволите!

Не беше в реда на нещата да я тормозят някои от съседските деца, защото беше в отлични отношения с всичките. Разбира се, тези деца може би не живееха наблизо. Само на няколко пресечки оттук тя вече не познаваше никого.

Обърна се и огледа външната страна на вратата. Нямаше никакви следи от непрекъснатите яки удари само преди секунди. В дървото нямаше нарезки, не беше пропукано; дори не бе надраскано.

Остана много учудена, защото бе сигурна, че чува как дървото се чупи. Нима децата можеха да използват някакъв инструмент, който да вдигне целия този шум без да остави ни най-малка следа по вратата? Торбички с бобени зърна или нещо подобно? Не. С тази торбичка не може да се нанасят такива ужасяващи удари; всъщност звукът от биенето на торбичката по вратата можеше да бъде твърде силен, да, наистина силен, ако я размахва някой доста як човек, но не можеше да е тъй рязък и отчетлив.

Тя отново огледа бавно и внимателно двора. Не се движеше нищо, освен развените от вятъра листа.

Гледа и се ослушва почти минута. Би стояла и още, дори и само за да докаже на някои палави беляджии, че не е някоя страхлива стара дама, която може лесно да бъде уплашена; но въздухът беше много влажен и студен и тя започна да се притеснява от възможната настинка.

Влезе вътре и затвори вратата.

Постоя малко с ръка върху дръжката на бравата, очаквайки хлапетата да се върнат веднага. Още при първия удар щеше да отвори рязко и да ги хване на място, преди да са успели да хукнат към някое скривалище.

Изминаха две минути. Три минути. Пет.

Никой не започна да удря по вратата, а това определено беше доста странно. За малките хулигани удоволствието не беше толкова в първото, колкото във второто, третото и четвъртото нападение; намерението им не беше да изненадат някого, а да го измъчват.

Очевидно предизвикателната ѝ поза и държание пред вратата ги бяха стреснали. Най-вероятно вече търсеха по-податлива жертва в някоя друга къща.

Тя щракна със заключалката.

Що за родители бяха тези, които оставяха децата си да играят навън в тази гръмотевична, изпълнена с електричество буря?

Клатейки неодобрително глава, учудена от безотговорността на някои родители, Грейс тръгна обратно по коридора и при всяка стъпка очакваше отново да чуе ударите. Но удари нямаше.

Беше решила да хапне лека и калорична вечеря от варени зеленчуци, поръсени със сирене „Чедар“, гарнирани с една-две филии домашно печен царевичен хляб, но още не бе гладна. Реши да гледа вечерните новини по Ей-Би-Си преди да приготви вечерята — макар и да знаеше, че при това състояние на съвременния свят репортажите могат съвсем да я откажат от храната.

Още преди да е успяла да включи телевизора в кабинета за да чуе последните жестокости, видя, че върху седалката на голямото ѝ кресло цари невероятна бъркотия. Секунда-две не можа да направи нищо — просто гледаше с неверие опустошенията: стотици перца; разкъсан плат; отскубнати цветни нишки, които преди представляваха пъстра бродерия, а сега вместо шарки имаше ярко оцветена безсмислена мешавица сред разхвърляната перушина. Преди две години Керъл Трейси ѝ подари комплект от три малки, невероятно красиви, ръчно бродирани възглавнички. Единият от тези дарове лежеше върху креслото, разкъсан на парченца.

Аристофан.

Ари не беше правил такива бели откакто бе малко коте. Подобно разрушително поведение изобщо не беше характерно за него, но не можеше да е виновен друг. Единствено той оставаше сериозно заподозрян.

— Ари! Къде се криеш, подъл сиамецо?

Тя тръгна към кухнята.

Аристофан стоеше до своята жълта купичка и хапваше „Мяу Микс“. Погледна я, когато тя влезе в стаята.

— Кажи ми, четирикрако косматото страшилище — започна тя, — какво, по дяволите, ти става днес?

Аристофан премигна, изсумтя, отри муцуна с едната си лапа и отново се залови за вечерята с високомерно котешко безразличие към нейното вълнение и недоволство.

* * *

По-късно същата вечер, в тъмната спалня, Керъл Трейси гледаше към невидимия таван и слушаше тихото и равномерно дишане на мъжа си. Той беше заспал само преди няколко минути.

Нощта беше тиха. Дъждът спря, а светкавиците вече не разтърсваха небето. Само вятърът от време на време свистеше по керемидения покрив и въздишаше уморено от прозорците, но не с предишната ярост.

Керъл изпитваше приятното чувство, че едва се държи пред границите на съня. Главата ѝ беше леко замаяна от шампанското, което отпиваше на бавни глътки цяла вечер, и усещаше, че плава в топла вода, а по нея се плискат малки вълнички.

Мислеше в просъница за детето, което щяха да осиновят, опитваше се да си представи как ще изглежда. В нейното въображение имаше цяла галерия сладки детски личица. Ако беше още бебе, а не три — или четиригодишно, щяха да го кръстят сами: за момче — Джейсън, а за момиче — Джулия. Керъл се люшкаше върху тънката линия, разделяща бодърстването от сънищата, повтаряйки отново и отново тези имена наум: *Джейсън, Джулия, Джейсън, Джулия, Джейсън...*

Пропадайки отвъд линията, в дълбокия кладенец на съня, отново я споходи противната, натрапчива мисъл, срещу която тъй упорито се съпротивляваше цял ден: *Нещо се опитва да ни попречи за осиновяването на дете.*

После попадна в някакво странно място без много светлина, където някакво създание съскаше и мърмореше монотонно точно до нея, но оставаше невидимо; а мораво-кехлибарените сенки наоколо

придобиха плът и започнаха да се трупат около нея заплашително. В това непознато място кошмарът изплуваше с бесния, разтърсващ нервите ритъм в музиката на самоук пианист.

Отначало тя тичаше в непрогледна тъмнина, а после изведнъж започна да преминава бързо през стаите на голяма къща, заобикаляйки лабиринт от мебели, прекатури една нощна лампа, удари крака си в острия ръб на някакъв бюфет, препъна се и почти падна в края на персийски килим. Втурна се през сводеста врата в дълъг коридор, после погледна назад към стаята, откъдето беше дошла, но тя вече не бе там. Къщата съществуваше само пред нея, отзад имаше само абсолютна, пълна чернота. Чернота... и в нея — някакъв блясък. Отражение. Кратко просветване. Сребрист, движещ се предмет. Той се поклащаше напред-назад, изчезваше в мрака, след това проблясваше отново, наляво-надясно, ту — видим, ту — невидим, нещо като махало, но никога достатъчно близо, за да каже със сигурност. Въпреки че не виждаше добре сребристия предмет, беше й ясно, че той се движи към нея и знаеше, че трябва да се отдръпне от него или ще умре. Втурна се по коридора към долния край на някаква стълба и се качи бързо на втория етаж. Погледна назад и надолу, но стълбите вече ги нямаше. Само една мастиленочерна бездна. И после — краткият блясък на нещо, люлеещо се напред-назад в тая чернота... отново... и отново... като включен метроном. Тя се втурна в спалнята, тръшна вратата, грабна един стол с намерение да го постави под дръжката на бравата и откри, че докато беше с гръб към нея, вратата бе изчезнала, а също и стената, в която се намираше. Мястото на стената сега бе заето от пъклен мрак. И един сребрист блясък. Близо. Още по-близо. Тя изпищя, но от гърлото й не излезе никакъв звук, тайнствено светещият предмет премина над нейната глава и...

(Дум!)

„Това е нещо повече от сън“, помисли тя отчаяно. Много повече. Това е спомен, предсказание, предупреждение. Това е...

(Дум!)

... тя тичаше вече в друга къща, съвсем различна от първата. Беше по-малка, с по-непретенциозна мебелировка. Не знаеше точно къде е, но знаеше, че и преди е била там. Къщата й беше позната, както и първата. Влезе бързо през една врата в кухнята. Върху масата стояха две обезобразени, кървави глави. Едната беше мъжка, а другата —

женска. Тя ги позна, чувстваше, че са нейни близки, но не можеше да се сети за имената им. Четирите мъртви очи бяха широко отворени, но безжизнени; устите — зейнали, а подутите езици стърчаха над моравите устни. Керъл стоеше хипнотизирана пред тази жестока гледка, когато мъртвите очи се завъртяха в кухините си и се втренчиха в нея. Студените устни се извиха в ледени усмивки. Керъл се обърна с намерение да побегне, но зад нея имаше само пустота и блясък, отразен в твърдата повърхност на нещо сребристо, и тогава...

(Дум!)

... сега тя тичаше по планинска ливада в червеникавата светлина на късен следобед. Тревата беше висока до коленете, а пред нея се изправяха дървета. Когато погледна през рамо, поляната отзад вече я нямаше. Само чернота, като преди. И онова ритмично махащо, блещукащо и упорито приближаващо се нещо, чието име тя не можеше да определи точно. Дишайки тежко и с разтуптяно сърце, тя затича по-силно, стигна до дърветата, погледна още един път назад, видя, че не е бягала достатъчно бързо за да се изплъзне, извика, и...

(Дум!)

Доста дълго в кошмара се редуваха трите места — от първата къща — на поляната, оттам — във втората къща, после отново поляната и първата къща — докато най-накрая тя се събуди със заседнал в гърлото вик. Изправи се в леглото, трепереше. Чувстваше студ, макар и да лепнеше от пот; спеше само по фланелка и бикини, които бяха залепени за кожата ѝ от неприятната влага. Страшният звук от кошмара продължаваше да ехти в нейното съзнание — дум, дум, дум — дум, дум — и тя разбра, че нейното подсъзнание е заело този звук от действителността, от хлопането на разхлабения от вятъра капак, изненадало нея и Пол по-рано, през деня. Постепенно звукът като от чука отслабна и се сля с туптенето на сърцето ѝ.

Тя дръпна завивките и пусна босите си нозе на пода. Седна в края на дюшека и обгърна тялото си с ръце.

Вече бе утро. Зад краищата на завесите прозираше сива светлина; беше твърде слаба за да се видят орнаментите по мебелите, но достатъчно ярка да направи сенките по-дълбоки и да изопачи всички форми — от това стаята изглеждаше съвсем непозната.

Дъждът спря два часа преди тя да легне, но бурята отново бе възвърнала предишната си сила по време на съня ѝ. Дъждът

барабанеше по покрива и бълбукаше в улуците и водосточните тръби. Слаби гръмотевици ехтяха като далечна оръдейна стрелба.

Пол още спеше, похърквайки тихо.

Керъл знаеше, че не е възможно отново да заспи. Независимо дали ѝ харесваше или не, дали си бе починала или не, денят за нея вече започваше.

Без да включва лампата в стаята, тя влезе в голямата баня. В бледата утринна светлина смъкна от себе си мократа фланелка и бикините. Докато се сапунисваше под душа, се замисли за кошмара, който беше значително по-ярък от всичките ѝ предишни сънища.

Този странен, късащ нервите звук — дум, дум — беше най-страшното в съня и споменът за него още я преследваше. Това не бяха обикновени удари на чук или секира, те кънтяха по необикновен начин, бяха твърде резки, в тях имаше някаква твърдост, чийто произход тя не можеше да определи точно. Затова реши, че подсъзнанието ѝ не е заело просто шума от разхлабените кепенци. Ужасяващият звук в нейния сън бе причинен от нещо доста по-страшно отколкото хлопането на увиснала дъска. Освен това тя беше сигурна, че и друг път е чувала абсолютно същия звук. Но не в кошмар. В действителност. На друго място... преди много време...

Остави горещата вода да я залива, отмивайки сапуна, и опита да си припомни къде и кога е чувала точно същите изнервящи удари, защото изведнъж реши, че за нея е много важно да знае това. Без да разбира защо, усещаше смътно, че нещо я заплашва, докато не успее да се досети за източника на този звук. Но тези опити само я измъчваха, защото не можеше да прескочи отвъд границите на своите спомени — като досадното усещане, когато не можем да се досетим за заглавието на често слушана музикална пиеса.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В девет без четвърт, след закуска, Керъл тръгна на работа, а Пол се качи в малката спалня на горния етаж, превърната от него в кабинет. Бе създал спартанска атмосфера за да не се разсейва като пише. Белите стени бяха голи, по тях нямаше никакви украшения, нито една картина. В стаята се намираха само едно евтино бюро, машинописен стол, електрическа пишеща машина, чаша натъпкана с моливи и писалки, дълбоко сандъче, което в момента съдържаше почти двеста страници от започнатия през тази ваканция роман, телефон, етажерка с три рафта справочна литература, малко резервоарче за чиста вода в единия ъгъл и неголяма маса, върху която стоеше машинка за кафе „Мистър Кофи“.

Както винаги и тази сутрин първата му работа беше да си приготви каничка кафе. Точно когато натисна копчето „ВАРЕНЕ“ и сипа вода в горната част на машинката, телефонът звънна. Той се подпря върху ръба на бюрото и вдигна слушалката.

— Ало.

— Пол ли е? Обажда се Грейс Митовски.

— Добро утро, драга. Как си днес?

— Е, старите кокали не понасят много-много дъждовното време, но иначе се справям.

Пол се усмихна.

— Слушай, сигурен съм, че още разполагаш с много повече младежки сили от мене.

— Глупости. Ти сам си налагаш да работиш твърде много, защото имаш комплекс за вина, че си мързелив. В тебе има повече енергия, отколкото в ядрен реактор.

Той се засмя с глас.

— Не ми прави психоанализи, Грейс. Стигат ми и тези на жена ми.

— Като споменахме за нея...

— Съжалявам, изтърва я преди минутка. Сигурно ще я хванеш в офиса след половин час.

Грейс се поколеба.

Горещото кафе започна да бълбука в каничката от термоустойчиво стъкло и ароматът му бързо изпълни стаята.

Пол усети, че в нерешителността на Грейс има някакво напрежение и я попита:

— Нещо не е наред ли?

— Ами... — тя се покашля нервно. — Пол, как е тя? Да не е болна или да има някакви проблеми?

— Керъл? О, не. Разбира се, че не.

— Сигурен ли си? Знаеш, това момиче ми е като собствена дъщеря. Искам да знам, ако нещо не е съвсем в ред.

— Съвсем добре е. Наистина. Всъщност миналата седмица беше на физически преглед за одобрение. Агенцията по осиновяване го изисква. И двамата спечелихме овации.

Грейс пак замълча.

Пол се понамръщи.

— Защо така изведнъж се разтревожи?

— Е... ти ще си помислиш, че на старата Грейси вече й похлопва дъската, но сънувах два обезпокоителни кошмара, първия — докато дремех вчера, втория — снощи, и Керъл присъстваше и в двата. Сънувам рядко, затова ако ми се случи два пъти един след друг и все се събуждам с чувството, че трябва да предупредя Керъл...

— Да я предупредиш за какво?

— Не знам. Всичко, което си спомням за сънищата е това, че Керъл беше в тях. Събудих се с мисълта: *То иде. Трябва да предупредя Керъл, че се приближава.* Зная, че звучи глупаво. И не ме питай какво може да е „то“. Не си спомням. Но чувствам, че Керъл е в опасност. Бог ми е свидетел, аз не вярвам в пророчески сънища и тем подобни щуротии. Поне *мисля*, че не вярвам — и все пак, ето че ти се обаждам точно за това.

Кафето беше готово. Пол се наведе и изключи нагревателя.

— Странното е, че вчера Керъл и аз едва не бяхме ранени в един смешен инцидент — и той й разказа за катастрофата в офиса на О'Брайън.

— Мили Боже — рече тя, — видях тези светкавици, когато се събудих вчера следобед, но изобщо не ми мина през ума, че ти и Керъл... че светкавиците са точно това, което аз... онова, от моя сън —

о, по дяволите! Страх ме е да го кажа на глас, защото ще ме помислиш за суеверна бабичка, но ето, казвам го: *Наистина* ли имаше нещо пророческо в този сън? Дали не съм предвидила удара на светкавицата само минути преди да се случи всичко?

— Ако не друго — каза Пол с неприятно чувство, — това поне е забележително съвпадение.

Замълчаха за миг, замислиха се, и тогава тя продължи:

— Чуй, Пол, не се спомням някога да сме обсъждали нашироко тази тема, но все пак ми кажи — вярващ ли в пророчески сънища, ясновидство или други подобни неща?

— Нито вярвам, нито не вярвам. Всъщност изобщо не съм успял да си съставя мнение.

— А аз винаги съм се отнасяла толкова предубедено към тези работи. Винаги съм считала, че са само лъжи, заблуди или просто обикновени безсмислици. Но след това...

— Преосмисляш.

— Нека кажем, че се е появило съвсем мъничко съмнение. И сега се тревожа за Керъл повече, отколкото преди малко, когато ти се обадох.

— Защо? Нали ти казах, че по нея няма дори драскотина.

— Тя се е изплъзнала веднъж, но аз сънувах два кошмара и единия от тях — часове след светкавиците. И може би „то“ е нещо друго. Искам да кажа, че щом в първия е имало малко истина, то вероятно ще има и във втория. Боже, и това ако не е лудост! Достатъчно е да повярваш само в нещо мъничко и цялата безсмислица те повлича след себе си адски бързо. Но съм безсилна да спра това. Все още се тревожа за нея.

— Дори и първият ти сън да е бил пророчески — каза Пол, — вторият, изглежда, просто е повторение, някакво ехо, а не съвсем друг нов сън.

— Мислиш ли?

— Разбира се. Щом не ти се е случвало преди, защо трябва да ти се случва отново? Най-вероятно става дума за някакво абсурдно съвпадение... като вчерашните светкавици.

— Да. Изглежда си прав — каза тя, като че ли малко поспокойна. — Може би се случва само веднъж. Това все някак мога да приема. Но аз не съм Едгар Кейс или Нострадамус. И мога да ти

гарантирам, че никога няма да пропиша в седмичната колонка за предсказания на „Нешънъл Инкуайърър“.

Пол се разсмя.

— Но въпреки това — продължи тя, — щеше да е добре, ако можех да си спомня точно какво се случи и в двата кошмара.

Поговориха още малко и след като Пол остави слушалката, продължи секунда-две да я гледа намръщено. Макар и да беше почти убеден в това, че сънуваните от Грейс кошмари точно сега са просто необичайно съвпадение, те все пак го вълнуваха, и то по-дълбоко, отколкото му изглеждаше уместно.

То иде.

Още в момента, когато Грейс произнесе тези две думи, Пол усети хладина, пронизваща цялото му тяло.

То иде.

„Съвпадение“, повтори си той. „Чисто съвпадение, пълна глупост. Не му обръщай внимание.“

Постепенно започна да усеща отново силния аромат на горещо кафе. Надигна се от ръба на бюрото и напълни малка каничка с димящата течност.

Една-две минути стоя до прозореца зад работното си място, отпиваше от кафето и гледаше мръсносивите, препускащи облаци и непрестанния дъжд. После погледна по-надолу, към задния двор, и веднага си спомни за неканения посетител, когото видя снощи, докато двамата с Керъл приготвяха вечерята: това осветено за момент, бледо, изкривено, синьо от светкавицата лице; лице на жена; блестящи очи; уста, извита като че ръмжи от омраза и ярост. Или пък просто бе нахлул Джаспър, онова куче голяма датска порода, преобразено от измамната светлина.

ДУМ!

Звукът беше толкова силен и неочакван, че Пол подскочи от изненада. Ако каничката му не беше полупразна, щеше да залее целия килим.

ДУМ! ДУМ!

Не бе възможно да е същият капак, чието потракване чуха снощи, защото то щеше да ги тормози цяла вечер. А това вече означаваше двойно по-голям ремонт.

„Господи, помисли той, старото имение се разпада пред собствените ми уши.“

ДУМ!

Източникът на звука се намираше някъде наблизно, всъщност толкова близо, като че ударите бяха в самата стая.

Пол долепи чело до хладното стъкло на прозореца, огледа се вляво, после вдясно — опитваше се да разбере дали двата капака са на място. Доколкото виждаше, бяха здраво закрепени.

Дум, дум — дум, дум, дум...

Звукът стана по-тих, но придоби постоянен, накъсан ритъм, по-дразнещ дори от силните удари. И сега сякаш идеше от друга част на къщата.

Въпреки че нямаше никакво желание да се катери по стълба и да поправя кепенци в дъжда, трябваше да стори точно това, защото не би написал нито ред, ако това постоянно тракане го разсейваше непрекъснато. Тази сутрин поне нямаше светкавици.

Остави каничката върху работната маса и се запъти навън. Още преди да стигне вратата, телефонът звънна.

„Значи пак започва един от ония дни“, помисли той е досада.

После разбра, че капакът е престанал да трака веднага след като телефонът звънна. Може би вятърът го бе изкъртил от стената, а в такъв случай ремонтът можеше да почака, докато времето се оправи.

Върна се до бюрото и вдигна телефона. Беше Алфред О’Брайън, обаждаше се от агенцията за осиновяване. Отначало думите им звучаха доста неловко и Пол почувства притеснение. О’Брайън настояваше да изрази своята благодарност:

— Вие ми спасихте живота, наистина!

Също толкова настойчиво повтаряше и ненужното извинение, че не е успял да изрази тази благодарност вчера, веднага след инцидента в офиса:

— Но бях толкова развълнуван, бях онемял, просто не можех да мисля достатъчно ясно за да ви благодаря, а това е непростимо от моя страна.

Всеки път, когато Пол възразяваше при споменаването на думи като „героичен“ и „храбър“, О’Брайън ставаше още по-красноречив. Затова Пол започна да премълчава своите възражения и го остави да излива душата си; О’Брайън беше решен да пречисти съвестта си

почти по същия начин, по който премахваше миниатюрните бели нишки от своето сако. Накрая изглежда реши, че е изкупил вината за безразсъдната си (както си бе въобразил) постъпка и Пол почувства облекчение, когато разговорът промени своята тема.

За обаждането на О'Брайън имаше още една причина и сега той премина направо към нея, като че ли изведнъж също беше почувствал притеснение. Не бе могъл (той го обясни с повече извинения) да открие молбата, която семейство Трейси оставиха в неговия офис вчера.

— Разбира се, когато онова дърво се стовари през прозореца, по целия под се разхвърчаха много документи. Ужасна бъркотия. Когато ги събрахме, някои се оказаха накъсани и кални, а други — съвсем мокри от дъжда. Въпреки това Марги, моята секретарка, успя да ги подреди — освен, разбира се, вашата молба. Не можем да я намерим никъде. Предполагам, че е излетяла през някой от счупените прозорци. Не зная защо трябваше да изгубим точно вашите документи, а в реда на нещата е да имаме попълнена и подписана молба преди да предоставим вашите имена на Комитета по препоръките. Изключително съжалявам за това неудобство, господин Трейси, наистина съжалявам.

— Вината не е ваша — отговори Пол. — Ще се отбия по-късно днес за да взема нова бланка. Керъл и аз ще я попълним и подпишем довечера.

— Добре — каза О'Брайън. — Радвам се да го чуя. Трябва да ми я предадете още рано сутринта, ако желаем да не изтървем следващото заседание на Комитета. Марги се нуждае от три пълни работни дни за да получи необходимите потвърждения на информацията във вашата молба, а кажи-речи точно толкова време ни остава и до срещата на Комитета следващата сряда. Пропуснем ли това заседание, ще трябва да чакаме другото чак след две седмици.

— Ще дойда за бланката още преди обяд — увери го Пол. — А първата ми работа в петък сутринта ще бъде да ви я донеса.

Размениха си дежурните пожелания и Пол остави слушалката.

ДУМ!

Когато чу този звук, Пол се стресна и остана озадачен. Все пак трябваше да поправа кепенци. След това да отиде с колата до града за новия формуляр. После — обратно в къщи. А свършеше ли веднъж

всичко това, половин ден щеше да бъде загубен напразно — без да е написал и едничка дума.

ДУМ! ДУМ!

— Проклятие — изруга той.

Дум, дум — дум, дум — дум...

Определено предстоеше един от ония дни.

Слезе до гардероба в коридора на първия етаж, където държеше дъждобрана и галошите си.

* * *

Чистачките на предното стъкло се мятаха напред-назад, напред-назад с кратко и рязко поскърцване, което караше Керъл да стиска зъби. Понаведе се малко напред към волана за да вижда по-добре през проливния дъжд.

Повърхността на улиците лъщеше; настилната беше хлъзгава, приличаше на слуз. По канавките се стичаше кална вода и образуваше мръсни локви около затлачените отводнителни решетки.

В девет и десет утринният час пик току-що бе преминал. Въпреки че по улиците имаше още доста движение, колите се движеха плавно и бързо. Всъщност, според Керъл, всички караха с твърде голяма скорост, затова тя се отпусна малко назад, но остана напрегната и предпазлива.

На две пресечки от нейния офис се оказа, че вниманието ѝ е оправдано, но все пак не съвсем достатъчно за да предотврати неизбежното произшествие. Една млада жена влетя на улицата между два спрели пикапа без да си направи труда да се огледа, точно пред фолксвагена-бръмбар.

— Господи! — възкликна Керъл, блъскайки с крак спирачния педал толкова силно, че подскочи върху седалката.

Блондинката погледна към нея и замръзна на място, с широко отворени очи.

Въпреки че бръмбарът се движеше само с двайсет мили в час, нямаше надежда да спре навреме. Спирачките изпищяха. Отначало гумите успяха да намалят малко скоростта, но после се плъзнаха по мократа настилка.

„За Бога, не“, помисли Керъл, стомахът ѝ се сви и тя изтръпна.

Колата удари русото момиче, то излетя нагоре и падна върху капака, после задната част на фолксвагена се плъзна вляво, точно срещу приближаващия Кадилак, той сви със свистене на спирачки и неговият шофьор наду клаксона, сякаш мислеше, че един достатъчно силен звук може по вълшебен начин да изхвърли Керъл на безопасно разстояние от пътя му, и за миг беше сигурно, че ще се сблъскат, но кадилакът прелетя покрай нея без да я одраска, може би само на един-два инча — всичко това стана за две, три или четири секунди — а в същото време блондинката се изтърколи от капака, падна вдясно — към бордюра, и едва тогава бръмбарът спря окончателно напърно на улицата, люлеейки се върху пружините си като детско конче-играчка.

* * *

От прозорците не липсваше нито един капак. Нито един. Нямаше също разхлабени и тракащи от вятъра кепенци, както бе помислил Пол.

По галоши и дъждобран с качулка той обиколи цялата къща и разгледа капаците върху всички прозорци на първия и втория етаж, но не забеляза нищо нередно. Изглежда нямаше никакви поражения от бурята.

Объркан, той отново обиколи къщата и при всяка стъпка чуваше шляпане и плясък на вода от потъващата като напоена гъба под краката му почва на двора. При втората обиколка реши да види дали някой счупен клон на дърво не се трие в стените от пристъпите на вятъра. Всички дървета се оказаха здрави.

Треперейки от необичайно студения есенен въздух, той просто постоя на двора минута-две, като въртеше глава надясно и наляво, слушваше се за чукането, разтърсило къщата преди малко. Сега не го чуваше. Единствените звуци бяха свистенето на вятъра, виещ в дървесните клони и тихото, непрестанно шумолене на дъждовните капки, падащи върху тревата.

Накрая, с лице настръхнало от студения вятър и изсмукващия всяка топлина дъжд, той реши да прекрати търсенето, докато ударите не се повторят така, че да разбере посоката и мястото, откъдето идат. Междувременно можеше да отиде с колата в града и да вземе онези

формуляри от Агенцията за осиновяване. Постави ръка върху лицето си, почувства как покълналата му брада бодеше, припомни си педантичната спретнатост на О'Брайън и реши, че преди да тръгне, трябва да се обръсне.

Върна се в къщата през остъклената задна веранда, като остави подгизналата си горна дреха на облицованата с винил закачалка и захвърли галошите преди да влезе в кухнята. След като затвори вратата отвътре, реши за момент да се наслади на топлия въздух.

ДУМ! ДУМ! ДУМ!

Къщата потрепери като че ли някакъв великан я удари с огромния си юмрук изключително силно и рязко три пъти. Над готварската печка и мивката в кухнята, където от тавана висеше окачалка за прибори и съдове, медните тенджери и тигани се заклатиха на дръжките си и зазвъняха, удряйки се един в друг.

ДУМ!

Стенният часовник затрака на своята закрепваща скоба; ако беше малко по-зле закрепен, щеше да отлети от стената и да се разбие в пода.

Пол тръгна към средата на стаята, опитвайки се да открие точната посока, от която идеха ударите.

ДУМ! ДУМ!

Вратичката на фурната се отвори рязко.

Двайсетината малки бурканчета, сбутани върху рафта за подправки започнаха да звънят едно в друго.

„По дяволите, какво става тука?“, запита се той тревожно.

ДУМ!

Обърна се бавно, слушаше, дебнеше.

Тенджерите и тиганите отново затракаха и един голям черпак се откачи и падна със звън върху плота за рязане на месо отдолу.

Пол погледна към тавана, следейки звука.

ДУМ!

Очакваше да види как мазилката се пропуква, но тя остана здрава. Но беше ясно, че звукът иде някъде отгоре.

Дум, дум — дум, дум...

Силата на ударите изведнъж намаля, те станаха по-тихи, но не замряха съвсем. Поне къщата престана да се тресе и кухненските прибори и съдове вече не звънтяха един в друг.

Пол тръгна към стълбите, решен да проследи и открие причината за това безпокойство.

* * *

Блондинката лежеше в канавката, просната по гръб, едната ѝ ръка отпусната простряна настрани с отворена нагоре китка, а другата — увита около корема ѝ. По нейната златиста коса имаше кал. Под нея шуртеше три инча дълбок поток вода, носещ листа, песъчинки и парченца хартия към най-близката отточна решетка, а дългата ѝ коса, усукана около главата, се поклащаше леко в това мътно течение.

Керъл коленичи до нея и остана потресена, когато видя, че жертвата всъщност не е жена. Беше момиче, на не повече от четиринайсет или петнайсет години. Беше изключително красива, с изящни черти и точно сега изглеждаше страшно бледа.

Освен това беше неподходящо облечена за суровото време. Носеше само бели спортни обувки, дънки и блуза на сини и бели карета. Нямаше нито дъждобран, нито чадър.

С треперещи ръце Керъл повдигна дясната ръка на момичето ѝ докосна китката за да усети пулса ѝ. Почувства го веднага; беше силен и равномерен.

— Слава Богу — изрече Керъл с треперещ глас. — Слава Богу, слава Богу.

Започна да оглежда момичето за кървящи рани. Изглежда нямаше сериозни външни наранявания, нито голяма загуба на кръв, само няколко малки ранички и ожулени места. Освен ако, разбира се, кръвоизливът не беше вътрешен.

Шофьорът на кадилака, висок мъж с козя брадичка, се показва иззад бръмбара и погледна раненото момиче.

— Мъртва ли е?

— Не — отвърна Керъл. Тя нежно дръпна нагоре единия клепах на момичето, после и другия. — Просто в безсъзнание. Вероятно има само леко сътресение. Някой вика ли линейка?

— Не знам — каза мъжът.

— Тогава повикайте вие. Бързо.

Той се втурна и цопна в локва, по-дълбока от горната част на обувките му.

Керъл натисна надолу брадичката на момичето; челюстта беше отпусната и устата се отвори лесно. Нямаше видими наранявания, кръв или нещо, което би могло да я задуши, езикът ѝ беше на безопасно място.

От дъжда изникна жена със сива коса, облечена в прозрачен найлонов дъждобран и носеща чадър на червени и оранжеви ивици.

— Вината не беше ваша — каза тя на Керъл. — Видях как стана. Видях всичко. Детето се втурна пред вас без да гледа. Нищичко не можехте да направите за да го предотвратите.

— И аз също видях — намеси се снажен мъж, който не се побираше съвсем под своя черен чадър. — Видях как детето ходи по улицата, като че ли е в транс или нещо такова. Без горна дреха, без чадър. Очите ѝ сякаш не виждаха нищо. Слезе от бордюра между тези два пикапа, остана така само няколко секунди, сякаш просто чакаше някоя кола да мине отпред, за да се хвърли под нея и да умре. За Бога, точно така беше.

— Тя не е мъртва — каза Керъл, като не можеше да спре треперенето на гласа си. — На задната седалка в колата ми има аптечка за първа помощ. Ще ми я донесе ли някой от вас?

— Разбира се — отвърна едрият мъж и тръгна към фолксвагена.

В аптечката, освен всичко друго, имаше пакет със средства срещу гълтане на езика и Керъл искаше те да са ѝ подръка. Въпреки че състоянието на припадналото момиче не предвещаваше близка поява на конвулсии, Керъл имаше намерение да е подготвена и за най-лошото.

Започваше да се събира тълпа.

През две улици се чу приближаваща с голяма скорост сирена. Вероятно беше полицията; линейката не можеше да пристигне тъй бързо.

— Толкова красиво дете — рече жената със сива коса, гледайки към падналото момиче.

И други зяпачи измърмориха нещо в знак на съгласие.

Керъл се изправи и съблече своя шлифер. Нямаше смисъл да покрива момичето — то вече беше достатъчно мокро. Вместо това Керъл сгъна дрехата, наведе се отново и внимателно, постави

импровизираната възглавница под главата на жертвата, като я повдигна малко над потока от мръсна вода.

Момичето не отвори очи, дори и не помръдна. Върху лицето ѝ беше паднал заплетен кичур руса коса и Керъл внимателно го отмести в страни. Кожата на момичето излъчваше топлина като от треска въпреки ледения дъжд, който се изливаше върху ѝ.

Изведнъж, докато ръцете ѝ още докосваха бузата на момичето, Керъл почувства завиване на свят и не можеше да си поеме дъх. За момент помисли, че ще припадне в безсъзнание върху неподвижната девойка. Някъде зад очите ѝ се надигна мерна вълна и в този мрак за миг проблесна нещо сребърно, светлина, отразена от движещ се предмет, онова тайнствено нещо от нейния кошмар.

Тя стисна зъби, разтърси глава и отказа да бъде пометена от тъмната вълна. Дръпна ръка от бузата на момичето и я постави върху своето лице; главозамайването премина тъй бързо, както бе дошло. Докато пристигне линейката, за раненото момиче отговаряше тя — и беше решена да се справи с това задължение.

Сумтейки леко от недоволство, едрият мъж се появи с аптекката за първа помощ. Керъл извади една от лепенките срещу гълтане на език и свали прозрачната целофанова обвивка — за всеки случай.

От ъгъла излетя полицейската кола и спря зад фолксвагена. Отражението от въртящите се сигнални светлини проблясваше в червено по мократа настилка и дъждовната вода на локвите сякаш се превърна в кръв.

Докато сирената на патрулната кола заглъхваше с отслабващо ръмжене, отнякъде се чу друга, по-далечна сирена. За Керъл този насечен, силен вой беше по-сладък от чуруликането на пойна птичка.

„Ужасът почти свърши“, каза си тя.

Но после погледна тебеширенобялото лице на момичето и облекчението ѝ се засенчи от съмнения. В края на краищата ужасът може би още не бе свършил; може би едва сега започваше.

* * *

Пол обикаляше бавно стаята на горния етаж и се опитваше да определи посоката, от която идеха ударите.

Дум... дум...

Източникът им беше още по-нагоре. Някъде из тавана. Или на покрива.

Стълбите към тавана бяха зад дървена врата в края на горния коридор. Бяха тесни, небоядисани и скърцаха, докато Пол се качваше по тях.

Въпреки че целият под на тавана беше покрит с дъски, не можеше да се каже, че той е обитаема стая. Можеше да се разгледа вътрешният строеж на стените — изолацията от розова стъклена вата, която малко напомняше сурово месо и разположените през равни разстояния като ребра на скелет опорни греди — всичко това се виждаше. Две голи стоватови крушки пръскаха светлина, но навсякъде се таяха сенки, особено под ъглите на стрехите. Пол можеше да ходи без да се привежда по цялата дължина и половината широчина на тавана.

Тук горе трополенето на дъжда по покрива беше нещо повече от трополене. Приличаше на постоянно съскане, на тихо, всепоглъщащо ръмжене.

Независимо от това другият звук се чуваше по-силно от барабанящия дъжд: Дум... дум — дум...

Пол вървеше бавно покрай струпаните на купчини кашони и други предмети, оставени тук на съхранение: два големи куфара; стара закачалка за палта с шест куки; нощна лампа от потъмнял бронз; два продънени стола с плетени седалки, които той възнамеряваше да поправи някой ден. Тънък слой сиво-бял прах покриваше като плащ всичко в помещението.

Дум... дум...

Той мина по цялата дължина на тавана, после се върна в центъра и спря там. Като че ли източникът на звука беше точно пред неговото лице, само на няколко инча. Но там нямаше нищо, способно да причини вибрациите; нищо не се движеше.

Дум... дум... дум... дум...

Въпреки че сега биенето утихна малко, то все още беше твърдо и мощно като преди няколко минути; от него вибрираха стените на къщата. Освен това ударите вече имаха монотонен и прост ритъм; всеки от тях гонеше предния след еднаква пауза и от това се получаваше нещо не много различно от туптенето на сърце.

Пол се изправи сред прашния въздух на тавана, усещайки миризмата на плесен, характерна за всички неизползвани помещения; опитваше се да усети точното място на звука, да разбере как е възможно той да излиза от празното пространство отпред; и постепенно неговото отношение към тази неприятност започна да се променя. Отначало мислеше, че тя не е нищо друго, освен слухово доказателство за повреди по къщата, причинени от бурята, нищо повече от досадни и може би скъпи ремонти, които трябва да се направят, прекъсване на писателската му програма, неудобство — нищо друго. Но докато се оглеждаше наляво-надясно и надзърташе към сенките във всички ъгли, чувайки непрестанното биене, изведнъж усети в този звук нещо злокобно.

Дум... дум... дум...

По причини, които умът му сега не можеше да разбере, шумът му се стори заплашителен, таящ злоба.

Тук, под покрива на таванската стая, му стана по-студено, отколкото навън — във вятъра и дъжда.

* * *

Керъл искаше да пътува в линейката с раненото момиче до болницата, но знаеше, че може само да попречи. Освен това главният от полицаите, пристигнали за произшествието — кърдрос млад мъж на име Том Уедърби — трябваше да я разпита.

Седнаха на предната седалка в патрулния автомобил, ухаещ отвътре на ментовите бонбончета, които Уедърби смучеше. Прозорците бяха съвсем непрозрачни от блестящите струйки дъжд. Полицейската радиостанция пукаше и пращеше.

Уедърби се намръщи.

— Мокра сте до кости. В багажника има одеяло. Ще ви го донеса.

— Не, не — каза тя. — Ще се оправя.

Нейният зелен плетен костюм беше подгизнал. Напоената ѝ от дъжда коса лепнеше по главата и висеше отпуснато върху раменете ѝ. Но точно сега изобщо не можеше да мисли за външния си вид или настръхналата от студ кожа. Обърна се към полица:

- Нека приключим по-бързо с това.
- Разбира се... щом мислите, че сте добре.
- Добре съм.

Докато буташе лостчето за отоплението на колата, Уедърби попита:

— Между другото, случайно да познавате детето, което изскочи пред вашата кола?

— Да я познавам? Не. Разбира се, че не.

— У нея нямаше никакви документи за самоличност. Забелязахте ли да носи чантичка, когато се показва на улицата?

— Не мога да кажа със сигурност.

— Опитайте да си спомните.

— Мисля, че нямаше.

— Вероятно е така — каза той. — Щом е способна да се разхожда в такава буря даже без горна дреха и чадър, защо ще носи чанта? Но все пак ще претърсим улицата. Може някъде да е изтървала нещо.

— Какво ще правите, ако не успеете да разберете коя е? Как ще се свържете с нейните родители? Искам да кажа, че тя не може и не бива да остава сама точно сега.

— Никакви проблеми — отвърна Уедърби. — Тя ще ни каже името си, когато дойде в съзнание.

— Ако изобщо се съвземе.

— Е, няма съмнение. Не е нужно да се тревожите за това. Не изглеждаше сериозно наранена.

Въпреки всичко Керъл се тревожеше.

Следващите десет минути Уедърби питаше, а тя отговаряше на неговите въпроси. Когато той попълни формуляра за произшествие, тя набързо го прочете и се подписа в долната му част.

— Вие нямате никаква вина — успокои я Уедърби. — Движили сте се със скорост, по-ниска от ограничението, а и трима души свидетелстват, че момичето е изскочило точно пред вас от място, където сте нямали никаква видимост, без изобщо да си направи труда и погледне дали не идват автомобили. Вие сте на чисто.

— Трябваше да бъда по-внимателна.

— Не виждам какво повече сте могли да направите.

— Все нещо. Сигурно е било възможно да направя нещо — каза тя нещастно.

Той поклати глава.

— Не. Чуйте ме, доктор Трейси. Много пъти съм ставал свидетел на подобни неща. Има катастрофа, има ранен човек, но никой не може да бъде обвинен — и все пак един от участниците в произшествието има съвсем неуместното усещане, че е отговорен и държи да се чувства виновен. А и в този случай — щом никой друг не го е причинил — виновно е самото дете, а не вие. Според очевидците нейното поведение е било странно още преди вие да завиете зад ъгъла, като че ли тя почти е имала намерение сама да се хвърли под някоя кола.

— Но защо толкова хубаво момиче ще иска да се хвърли под колелетата?

Уедърби сви рамене.

— Казахте ми, че сте психиатър. Вашата специалност са децата и юношите, прав ли съм?

— Да.

— Следователно вие трябва да знаете отговорите на тези въпроси по-добре от мене. Защо ще иска да се убие? Може да са домашни проблеми — баща, който пие много и тормози силно своята собствена малка дъщеря и майка, която изобщо не се интересува от това. А може би момичето просто е било изоставено от своя приятел и е решило, че това е краят на света. Или пък е разбрала за нежеланата си бременност и е решила, че няма сили да съобщи това на своите родители. Сигурно съществуват стотици причини, и аз съм сигурен, че вие ги знаете добре от практиката си.

В думите му имаше истина, но от това Керъл не се почувства по-добре.

„Ех, само да бях карала по-бавно“, помисли си тя. „Може би една по-бърза реакция щеше да е достатъчна, и горкото момиче сега нямаше да е в болница.“

— Може да е била и в наркотично опиянение — продължи Уедърби. — За проклетие твърде много младежи напоследък се забавляват по този начин. Кълна се, някои от тях могат да погълнат всеки попаднал им хап. А ако им дадат нещо, което не може да се погълне, те ще започнат да го дишат или да го инжектират във вените

си. Момичето, което блъснахте, може да е летяло толкова високо в облаците, че изобщо да не е осъзнавало къде се намира, когато е изскочило пред вашата кола. И ако действително е така, пак ли ще ми кажете, че в известна степен вината си остава ваша?

Керъл се отпусна в седалката, затвори очи и въздъхна, треперейки.

— Боже мой, не знам какво да ви кажа. Всичко, което знам е... че се чувствам изтощена докрай.

— Това е съвсем естествено, след всичко, което току-що преживяхте. Но не е нормално да се чувствате виновна за станалото. Вината не беше ваша, затова се успокойте. Преодолейте я и се върнете към своя нормален живот.

Тя отвори очи, погледна го и се усмихна.

— Знаете ли, полицай Уедърби, имам чувството, че от вас може да стане доста добър психотерапевт.

Той се усмихна.

— Или пък барман, който умее да баламосва клиентите си.

Керъл се засмя.

— Сега по-добре ли сте? — попита я той.

— Малко.

— Обещайте ми, че няма да си изгубите съня заради това.

— Ще се опитам — отвърна тя. — Но все още се тревожа за това момиче. Знаете ли в коя болница са я откарали?

— Мога да разбера — каза той.

— Ще ми направите ли тази услуга? Искам да отида при лекаря, който я лекува, и да поговоря с него. Ако той ми каже, че тя ще се оправи, ще ми бъде много по-лесно да последвам вашия съвет за връщане към нормалния си живот.

Уедърби вдигна микрофона и помоли полицейския диспечер да открие къде е откарано раненото момиче.

* * *

Телевизионната антена!

Застанал прав наред таванското помещение, вперил поглед в покрива над главата си, Пол се изсмя с висок глас, когато разбра

причината за шумните удари. Звукът не идеше от празното пространство пред лицето му, както си помисли в оня момент, когато сякаш се бе поуплашил. Той се чуваше от покрива, върху който беше закрепена телевизионната антена. Още преди година се абонираха за кабелните програми, но не свалиха старата антена. Тя беше голяма, насочвана с дистанционно управление и се държеше върху тежка опорна плоча, закрепена с болтове през керемидите точно върху една носеща гредка на покрива. Явно някоя гайка или друг крепежен елемент се бяха разхлабили малко и от натиска на вятъра върху антената опорната плоча се поклащаше нагоре-надолу върху някой от своите болтове, удряйки непрекъснато покрива. Разрешението на голямата тайна се оказа смешно и прозаично.

Но дали наистина бе така?

Дум... дум... дум...

Сега звукът беше по-тих от преди и силният шум от дъжда върху покрива почти го заглушаваше, затова беше съвсем лесно да се повярва, че вероятно го причинява антената. Но постепенно, разсъждавайки върху отговора на тази загадка, Пол започна да се съмнява, че това е правилният отговор. Припомни си каква жестока сила имаха ударите само преди няколко минути, когато той беше в кухнята — треперенето на цялата къща, отворената вратичка на фурната, звъна на стъклени съдове върху рафта за подправки. Можеше ли една разхлабена антена да предизвика толкова шум и вибрации?

Дум... дум...

Втрънен в тавана, той се опита да изхвърли от главата си всяко съмнение в своята антенна теория. Ако антената удряше носеща гредка по точно определен начин, под много специфичен ъгъл, тъй че импулсът да се предаде по цялата рамка на къщата, вероятно няколко разхлабени гайки там горе можеха да предизвикат звън на тенджери и тигани долу в кухнята, дори да създадат впечатление, че таваните след малко ще се пропукат. В края на краищата при създаването на точно определени вибрации във висящ стоманен мост, той може да се превърне в развалини за по-малко от минута, независимо от броя на болтовете, заварките и въжетата, които го крепят. И въпреки че Пол не вярваше да има дори и нищожна опасност една разхлабена антена да причини подобни апокалиптични разрушения в къща с як дървен скелет, той знаеше, че даже една умерена, но добре изчислена сила,

приложена с абсолютна точност, може да има доста по-голям ефект, отколкото предполага изразходваната енергия. Освен това телевизионната антена *трябваше* да е причината за тези неприятности, защото тя остана единственото разумно обяснение.

Ударите станаха още по-слаби и после замряха съвсем. Той почака една-две минути, но единственият звук беше барабаненето на дъжда по керемидите.

Сигурно вятърът бе променил своята посока. Но скоро пак щеше да се обърне, а антената — отново да се разклати върху своята опорна плоча и тогава чуването би започнало отново.

Веднага след края на бурята той трябваше да извади сгъваемата стълба от гаража, да се качи на покрива и разглоби антената. Трябваше да свърши тази дребна работа веднага след като се абонираха в службата за кабелна телевизия. А сега, тъй като беше закъснял, щеше да изгуби безценно време за писане — и то в една от най-трудните и решаващи части на ръкописа. Тази мрачна перспектива го вбеси и изнерви.

Реши да се обръсне, да слезе с колата до града и да вземе новия комплект формуляри от агенцията по осиновяване. Докато се върне в къщи, бурята можеше да отмине. Станеше ли така и качеше ли се на покрива до единайсет и половина, трябваше да се справи със смъкването на антената, да хапне малко и целия следобед да работи върху своята книга, и то — без никакви прекъсвания. Но подозираше, че ще се появят и други пречки. Вече се бе примирил с факта, че днес е един от ония дни.

Когато излезе от таванското помещение и изключи осветлението, къщата потрепери от следващия удар.

ДУМ!

Този път — само един.

И всичко притихна отново.

ВТОРА ЧАСТ

НЕЧИСТАТА СИЛА Е СРЕД НАС

*Нечистата сила не е безлик
странник,
живеещ в далечни и незнайни
земи.*

*Нечистата сила има лице на
познат
и съсед,
с весели очи и широка усмивка.
Нечистата сила е сред нас,
надянала маска,
която прилича на нашите лица.*

*Книга на
победените
скърби*

ПЕТА ГЛАВА

Фоайето за посетители в болницата напомняше експлозия в гардероба на цирков клоун. Стените бяха светложълти; столовете — яркочервени; подовото покритие — оранжево; картотеките и масичките — направени от тежка морава пластмаса; а в цветовете на двете абстрактни картини надделяваха сините и зелени полутонове.

Фоайето — дело на дизайнер, очевидно прекалил с четенето на различни теории за психологическото въздействие на цвета върху настроението — трябваше да има положителен, жизнеутвърждаващ вид. Явно неговото предназначение бе да повдига духа на посетителите и да отвлича мислите им от болни приятели или умиращи роднини. Но у Керъл предизвикателно жизнерадостният декор предизвика реакция, противоположна на дизайнерския замисъл. В това помещение човек можеше да откачи; то стържеше по нервите тъй успешно, както груба шкурка би остъргала мека бисквита.

Тя приседна върху един от червените столове за да почака лекаря, оказал помощ на раненото момиче. Когато се появи, контрастът между неговата безупречно бяла лабораторна престилка и крещящия цветен декор беше тъй силен, че той сякаш излъчваше сияние като светец.

Керъл се повдигна да го поздрави, а лекарят попита дали тя е доктор Трейси и каза, че името му е Сам Ханъпорт. Беше висок, с доста яко телосложение, квадратно румено лице, очевидно в началото на петдесетте години. Според външния си вид той трябваше да има силен глас и груби, дори може би неприятни обноски, но се оказа, че говори меко и изглеждаше истински загрижен за емоционалното и физическо въздействие на катастрофата върху Керъл. Трябваша й цели две минути, за да го убеди в доброто си телесно и душевно състояние, и после седнаха един срещу друг на два червени стола.

Ханъпорт повдигна рунтавите си вежди:

— Изглеждаш, като че ли няма да имате нищо против една гореща вана и голяма чаша, пълна с греяно бренди.

— Бях мокра до кости — отвърна тя, — но вече почти изсъхнах. Какво ще ми кажете за момичето?

— Рани, контузии, одрасквания — отговори той.

— Вътрешни кръвоизливи?

— Тестовете не показаха нищо.

— Счупвания?

— В тялото ѝ няма нито една счупена кост. Отървала се е учудващо леко. Сигурно не сте карали твърде бързо, когато сте я ударили.

— Не карах. Но като си помисля как се подхлъзна и падна върху капака, а после се стовари към бордюра, реших, че може би... — Керъл потрепери, нямаше никакво желание да облича мислите си в думи.

— Е, детето сега е в добро състояние. Дойде в съзнание още в линейката и когато я видях, вече беше на себе си.

— Да благодарим на Бога.

— Няма признаци дори и на леко сътресение. Не предполагам, че ще има някакви дълготрайни последици.

Облекчена, Керъл се отпусна в червения стол.

— Ще искам да я видя, да говоря с нея.

— В момента тя почива — каза доктор Ханъпорт. — Не бива никой да я тревожи точно сега. Но ако желаете да дойдете тази вечер, в часовете за посещения, тя ще може да се види с вас.

— Ще го направя. Непременно ще направя това. Бога ми, дори не ви попитах как е името ѝ.

Рунтавите му вежди отново се повдигнаха.

— Виждате ли, тук съществува един малък проблем.

— Проблем? — Керъл отново бе обхваната от напрежение. — Какво имате предвид? Не може да си спомни своето име ли?

— Все още не си спомня, но...

— О, Господи.

— ... и това ще стане.

— Казахте, че няма сътресения...

— Кълна ви се, *не е* сериозно — каза Ханъпорт. После пое нейната лява ръка в своите едри, груби длани и я задържа тъй, като че ли тя всеки момент можеше да изхрущи и да се смачка. — Моля ви, не преживявайте това много дълбоко. Момичето ще се оправи. Неспособността ѝ да си спомни своето име не е симптом на тежко

сътресение или сериозно мозъчно нараняване; поне не и в нейния случай. Не е объркана, нито е загубила ориентация. Полезрението ѝ е нормално и отлично възприема отдалеченост. Проверихме мисловните ѝ процеси с някои математически задачи — събиране, изваждане, умножение — и тя реши всичките правилно. Произнася точно буква по буква всяка дума, която ѝ споменем; страхотно се справя с правописа това момиче. Следователно няма тежки сътресения. Просто страда от лека амнезия. Разбирате ме, нали — селективна амнезия, просто загуба на личните спомени, а не на умения, познания и големи групи социални понятия. Слава Богу, не е забравила как да чете и пише; забравила е единствено коя е, откъде е и как е попаднала на това място. А това звучи по-сериозно, отколкото е в действителност. Разбира се, сега е разстроена и уплашена. Но от селективната амнезия човек се възстановява най-лесно.

— Знам — отвърна Керъл. — Но въпреки всичко, това не ме кара да се чувствам страхотно добре.

Ханъпорт стисна ръката ѝ силно, но нежно.

— Само в много, много редки случаи подобни амнезии са постоянни или дори продължителни. Най-вероятно ще си припомни коя е още преди обяда.

— А ако не стане така?

— Тогава полицията ще открие коя е и в секундата, когато чуе своето име, всички мъгли ще се разсеят.

— Не носеше никакъв документ за самоличност.

— Знам — каза той. — Говорих с полицията.

— И какво ще стане, ако не успеят да открият коя е?

— Ще открият — той потупа ръката ѝ за последен път, сетне дръпна своята.

— Не разбирам как може да сте толкова сигурен.

— Родителите ѝ ще попълнят доклад за изчезнал човек. Те имат нейна снимка. Видят ли полицаите снимката, веднага ще направят връзка. Всичко е толкова просто.

Тя се намръщи.

— Ами ако нейните родители *не се* обадят че е изчезнала?

— Защо да не го направят?

— Добре, да предположим, че е избягала от друг щат? Дори и родителите ѝ да попълнят доклад за изчезване в нейния роден град, не

е задължително полицията тук да узнае за него.

— Спомням си, че последния път, когато се занимавах с това, любимите места на децата-бегълци бяха Ню Йорк, Калифорния, Флорида, къде ли не; но не и Харисбърг, Пенсилвания.

— Всяко правило винаги има изключения.

Ханъпорт се засмя леко и поклати глава.

— Ако песимизмът беше състезателна дисциплина, вие бихте се класирали за световното първенство.

Тя премигна, изненадана от думите му, а после се усмихна:

— Съжалявам. Изглежда наистина гледам на нещата изключително мрачно.

Той погледна към часовника си, надигна се от стола си и каза:

— Да. Мисля, че точно така гледате. Особено след като момичето се е отървало толкова леко от цялата неприятност. Можеше да бъде много по-зле.

Керъл също се изправи. Думите ѝ почти се сливаха една с друга, когато изрече бързо:

— Предполагам, че възможната причина за голямата ми тревога са моите всекидневни занимания с разстроени деца и задачата е да им помогна да се оправят, и точно това съм искала да правя след като свърших училище — а сега съм отговорна за всичката болка, причинена на това момиче.

— Не бива да се чувствате така. Не сте искали да ѝ навредите.

Керъл кимна.

— Знам, че в тази ситуация не разсъждавам съвсем разумно, но не мога да се отърва от това, което чувствам.

— Чакат ме пациенти — рече Ханъпорт, поглеждайки часовника си отново. — Но нека ви оставя с една мисъл, която може би ще ви помогне да преодолеете чувствата си.

— Искам да я чуя.

— Момичето има единствено незначителни физически наранявания. Не казвам, че са съвсем за пренебрегване, но съм адски, близо до този извод. Относно това няма причина да чувствате каквато и да е вина. А за амнезията... ами, може би произшествието няма нищо общо с нея.

— Нищо общо? Но аз предположих, че след като удари главата си в колата или на бордюра...

— Сигурен съм, знаете, че ударът по главата не е единствената причина за амнезия — обясни доктор Ханъпорт. — Дори в подобни случаи не е най-често срещаният фактор. И стресът, и емоционалният шок — те също могат да предизвикат загуба на паметта. Всъщност ние все още не разбираме достатъчно добре човешкото съзнание, за да кажем със сигурност точно какво причинява повечето случаи на амнезия. А що се отнася до това момиче, всичко ни води към заключението, че то е било в настоящото си състояние преди да изскочи пред вашата кола — той подчерта всеки довод в подкрепа на своята теория, като броеше пръстите на дясната си ръка. — Първо: не е носила документ за самоличност. Второ: лутала се е в проливния дъжд без горна дреха и дори без чадър, сякаш е била зашеметена. Трето: както разбирам, свидетелите казват, че се е държала твърде странно преди вие да се появите там — той поклати ръката си, както беше с трите вдигнати пръста. — Ето три достатъчно основателни причини да не сте толкова настойчива в своите самообвинения относно състоянието на момичето.

— Може би сте прав, но аз все пак...

— *Прав съм* — каза той. — Всякакви „може би“ са неуместни в този случай. Отпуснете се малко, дайте си почивка, доктор Трейси.

Един остър, носов женски глас повика доктор Ханъпорт по болничната радиоуредба с метален звук.

— Благодаря ви за отделеното време — рече Керъл. — Бяхте повече от любезен.

— Щом желаете, елате тази вечер отново и говорете с момичето. Сигурен съм, че ще разберете — тя не ви обвинява ни най-малко.

Следвайки повикването, той се обърна и забърза през безвкусно оцветения коридор; бялата му лабораторна престилка се вееше зад него.

Керъл отиде до телефонните автомати и позвъни в кабинета си. Обясни станалото на своята секретарка Телма и уреди отлагането на часовете за пациенти, предвидени за днес. После набра номера на домашния си телефон и Пол се обади след третото позвъняване.

— Хвана ме точно като излизах навън — обясни той. — Трябва да, сляза с колата до офиса на О'Брайън и да взема нов комплект от документи за осиновяване. Нашите са се загубили в бъркотията вчера.

Както вървят нещата досега, струва ми се, че трябваше да проспях днешния ден.

— Същото мога да кажа и аз — отвърна тя.

— Какво се е случило?

Тя му разказа за катастрофата и предаде накратко разговора си с доктор Ханъпорт.

— Можеше и да е по-зле — отбеляза Пол. — Поне можем да сме благодарни, че никой не е бил убит или осакатен.

— Всички ми повтарят това: „Можеше и да бъде по-зле, Керъл.“ Но на мене и така ми се струва достатъчно лошо.

— Ти добре ли си?

— Да. Казах ти. Нямам и драскотина.

— Не исках да кажа физически. Имам предвид дали си наред емоционално. Гласът ти трепери.

— Малко. Съвсем мъничко.

— Ще дойда в болницата — рече той.

— Не, недей. Не е нужно.

— Сигурна ли си, че можеш да караш кола?

— След катастрофата пристигнах с нея дотук без произшествия, а сега се чувствам по-добре от тогава. Скоро ще съм съвсем добре. Ще направя следното — трябва да навестя Грейс у дома ѝ. Ще изцедя дрехите си, ще ги изсуша и ще ги изгладя. Нуждая се и от душ. Сигурно ще хапнем с Грейс нещо за вечеря, ако тя няма нищо против, а след това отново ще се върна тук в часовете за посещения тази вечер.

— Кога ще бъдеш в къщи?

— Вероятно няма да смогна до осем-осем и половина.

— Ще ми липсваш.

— И ти — на мене.

— Предай и моите поздравии на Грейс — каза той. — Кажи ѝ, че смятам нея за следващия Нострадамус.

— Какво трябва да означава това?

— Грейс позвъни преди малко. Каза, че неотдавна сънувала два кошмара, а ти си участвала и в двата. Опасяваше се, че ще ти се случи нещо лошо.

— Сериозно ли говориш?

— Да. Беше разтревожена. Страхуваше се да не си помисля, че я хваща старческо слабоумие или нещо подобно.

— Каза ли й за вчерашната гръмотевица?

— Да, но тя чувстваше, че ще се случи нещо друго, нещо лошо.

— Така и стана.

— Полазват ли те тръпки, а?

— Определено — отговори Керъл. Спомни си своя собствен кошмар: черната пустота; проблясъка; сребристия предмет, който непрекъснато се приближава, приближава.

— Сигурен съм, че Грейс ще ти каже всичко за това — продължи Пол. — А ние ще се видим вечерта.

— Обичам те — каза Керъл.

— И аз те обичам.

Тя остави слушалката и излезе на паркинга.

По небето се кълбяха сиво-черни гръмотевични облаци, но в момента валеше съвсем слабо. Вятърът беше все така студен, режещ, и свистеше в жиците отгоре — звук, приличен на рояк сърдито жужащи оси.

* * *

В полусамостоятелната болнична стая имаше две легла, но второто в момента беше свободно. Точно сега вътре нямаше и медицинска сестра. Момичето беше само.

Лежеше под чист бял чаршаф и кремаво одеяло, загледана в тавана, облицован с шумозаглушителни плочки. Тя имаше главоболие и усещаше всеки слаб пулс, всяка смъдяща рана и одраскване по ожуленото си тяло, но знаеше, че не е сериозно наранена.

Не болката, а страхът беше нейният най-страшен враг. Бе уплашена от неспособността да си спомни коя е. От друга страна, преследваше я необяснимото, но въпреки това твърдо убеждение, че ще бъде глупаво и изключително опасно, ако си припомни своето минало. Без да знае защо, тя подозираше смъртна опасност за себе си в цялостното възвръщане на паметта — странно усещане, което я плашеше повече от всичко друго.

Знаеше, че амнезията не е следствие от катастрофата. Имаше мъгляви спомени как е ходила по улицата в дъжда минута-две преди да изскочи слепешката пред фолксвагена. Знаеше, че дори и тогава е била

заше метена, уплашена, незнаеща името си и без да може да си припомни как се е озовала в този съвсем непознат, странен град. Несъмнено нишката на нейната памет бе започнала да се прекъсва преди катастрофата.

Чудеше се, дали е възможно амнезията да представлява някакъв предпазен щит, който я пази от нещо ужасно в миналото ѝ. Дали в случая безпаметността означаваше безопасност?

Защо? Безопасност от какво?

„От какво мога да бягам?“ — питаше се тя.

Усещаше, че е възможно да възстанови спомена за своята личност. Всъщност почти имаше чувството, че се е добрала до спомените си. Като че ли миналото беше в дъното на мрачна празнина, достатъчно близо, за да го докосне; трябваше единствено да събере достатъчно сили и смелост, да мушне ръка в това тъмно място и да напипа истината, но без страх от това, което може да я ухапе там.

Опиташе ли обаче да си спомни с всички сили, пхнеше ли ръка в тази празнина, страхът ѝ непрестанно се усиляваше, докато престанеше да бъде обикновен страх и се превърнеше в парализиращ ужас. Като че стомахът ѝ се свиваше на възел, гърлото ѝ се стягаше, тя се обливаше в лепкава пот и главата ѝ се замайваше тъй, че почти можеше да припадне.

До предела на безсъзнанието тя съзираше и чуваше нещо тревожно, страшно — неясна част от сън, видение — не можеше да го определи точно, но то въпреки това я плашеше. Видението се състоеше от един-единствен звук и един-единствен образ. Образът имаше хипнотична сила, но беше съвсем прост: мигновен проблясък, сребристо лъсване на един трудно видим предмет, който се люшка напред-назад сред дълбоки сенки; може би някакво просвяткащо махало. Звукът беше рязък и застрашителен, също неопределим, силно биене, но не само това.

Дум! Дум! Дум!

Тя трепна, подскочи — като че ли нещо я удари.

Дум!

Искаше да изпищи, но не можа.

Разбра, че ръцете ѝ са свити в юмруци и стискат смачкания, напоен с пот чаршаф.

Дум!

Прекрати опитите да си спомни коя е.

„Може би е по-добре, че не знам“, помисли тя.

Ударите на сърцето ѝ постепенно възвърнаха нормалния си ритъм и вече можеше да поеме въздух без хриптене. Възелът в стомаха се отпусна.

Звукът от удари заглъхна.

Не след дълго погледна през прозореца. Ято големи черни птици се носеше през смраченото небе.

„Какво ли ще ми се случи?“, помисли тя.

Дори когато вътре влезе сестрата, за да види как е, дори когато секунда след това се появи и лекарят, момичето се чувстваше страшно самотно.

ШЕСТА ГЛАВА

Кухнята на Грейс ухаеше на кафе и топъл кекс с ароматични подправки. Дъждът се стичаше по прозореца и замъгляваше изгледа към градината с рози зад къщата.

— Никога не съм вярвала в ясновидство или предчувствия.

— Нито пък аз — каза Грейс. — Обаче сега се чудя. Сънувам два кошмара как се нараняваш и веднага след това чувам, че на два пъти едва ти се е разминало, сякаш изпълняваш точно определен сценарий или нещо подобно.

Стояха на малката маса до кухненския прозорец. Керъл беше наметнала една от робите на Грейс и бе обута в нейни домашни чехли, докато се сушаха собствените ѝ дрехи.

— Само *един* път ми се размина — обясни тя на Грейс. — Светкавицата. Тя наистина можеше да ти спре дъха. Но тази сутрин всъщност изобщо не беше опасно. Не аз, горкото момиче можеше почти да загине.

Грейс поклати глава.

— Не. Ти също едва си се отървала. Нали ми каза, че колата ти се поднесла към идващите автомобили, когато си натиснала спирачките за да избегнеш момичето? А нима не ми каза, че онзи Кадилак се разминал с тебе на инч или по-малко? Е, ако не беше станало така? Ако онова „Кади“ беше смачкало малкия ти Фолксваген, сигурно нямаше да си тръгнеш оттам без драскотина.

Керъл се намръщи.

— Не си помислих за това.

— Толкова силно те е обладала тревогата за момичето, че не си имала възможност да помислиш за себе си.

Керъл отхапа парченце ароматен кекс и отпи малко кафе.

— Не само ти имаш кошмари — и разказа накратко собствения си сън: обезобразените глави, къщите, изчезващи зад нея, след като премине през тях, блестящия сребрист предмет.

Грейс обхвана с ръце своята чашка кафе и се приведе над масата. Сините ѝ очи излъчваха тревога.

— Това е гаден сън. Как го разбираш?

— О, не мисля, че е пророчески.

— Защо да не е възможно? Моите като че ли бяха.

— Да, но от това не следва, че и двете изведнъж сме станали ясновидки. Освен това в моя сън изобщо нямаше никакъв смисъл. Беше твърде несвързан, за да го приемам сериозно. Искам да кажа, обезобразени глави, които изведнъж оживяват — тези неща изглежда няма да се случат в действителност.

— Може да е пророчески, без да е буквално пророчество. Имам предвид, че е възможно да е само символично предупреждение.

— За какво?

— Не ми идва наум някакво лесно тълкуване. Но наистина смятам, че известно време трябва да бъдеш изключително внимателна. Господи, знай, че започвам да приличам на лъжлива циганка — врачка, нещо като Мария Успенская в онези стари филми за чудовища от трийсетте, но въпреки всичко мисля, че не бива да го пренебрегваш като един обикновен сън. Особено след това, което вече стана.

* * *

По-късно, след обяда, докато впръскваше течен сапун в пълната с мръсни чинии мивка, Грейс попита:

— Как стоят нещата с агенцията за осиновяване? Има ли вероятност да дадат дете на тебе и Пол?

Керъл се поколеба.

Грейс я погледна.

— Нещо не е наред ли?

Докато вземаше кърпата за чинии от рафта и я разгъваше, Керъл, отговори:

— Не. Всъщност не. О'Брайън твърди, че ще ни одобрят. Сигурно е, така казва.

— Но ти все пак се тревожиш.

— Малко — призна Керъл.

— Защо?

— Не знам. Просто... от известно време чувствам...

— Какво чувстваш?

— Че няма да се получи.

— Че защо не?

— Не мога да се отърва от мисълта, че някой се опитва да ни попречи за осиновяването.

— Кой?

Керъл сви рамене.

— О'Брайън ли? — попита Грейс.

— Не, не. Той е на наша страна.

— Някой от комитета по препоръките?

— Не знам. Всъщност нямам никакви доказателства за злонамереност спрямо мен и Пол. Не мога никого да посоча с пръст.

Грейс изми няколко сребърни прибора, постави ги на етажерката за изцеждане и каза:

— Толкова отдавна искаш да осиновиш дете, че не можеш да повярваш как накрая всичко се сбъдва — затова търсиш таласъми там, където ги няма.

— Може би.

— Просто си стресната от вчерашната светкавица и катастрофата тази сутрин.

— Може би.

— Това е разбираемо. Тези неща плащат и мене. Но осиновяването ще протече съвсем гладко.

— Надявам се — рече Керъл. Но си мислеше за изгубения комплект от документи и я изпълваха съмнения.

* * *

Когато Пол се върна от агенцията по осиновяване, дъждът беше спрял, макар и вятърът да беше все тъй студен и влажен.

Извади стълбата от гаража и се покатери върху най-слабо наклонената част на многоъгловия покрив. Мокрите керемиди скърцаха под стъпалата му, докато той напредваше внимателно по наклона към телевизионната антена, закрепена близо до един тухлен комин.

Краката му бяха омекнали. Страдаше от лека акрофобия^[1], страх, който никога не му беше създавал големи проблеми, защото той от

време на време той нарочно го предизвикваше, за да го преодолее, както правеше и сега.

Достигайки комина, се опря в него с ръка и погледна към покривите на съседните къщи. Буреносно-тъмното септемврийско небе тегнеше ниско, все по-ниско, докато накрая като че ли беше само на шест-седем фута над най-високите постройки. Усещаше, че може да повдигне ръката си и да почука с кокалчетата на своите пръсти по издутите кореми на облаците, предизвиквайки силен звук като от подрънкване на желязо.

Приведе се гърбом към комина и заразглежда телевизионната антена. Скрепителната плочка се държеше от четири болта, минаващи през керемидите или направо към някоя покривна гредка, или към арматурен прът, свързващ гредите. Всичките болтове си бяха на мястото. Нито един не бе разхлабен. Плочата се крепеше здраво върху покрива, а антената бе стабилно свързана с нея. Причината за чукащия звук, разтърсил къщата, не можеше да се крие тук.

* * *

След като измиха чиниите, Грейс и Керъл влязоха в кабинета. Стаята вонеше на котешка урина и изпражнения. Аристофан беше направил своя тоалет върху седалката на голямото кресло.

Грейс беше изумена.

— Не мога да повярвам. Ари винаги използва специалното си сандъче, както се изисква от него. Никога не е правил нещо подобно.

— Винаги е бил суетен котарак, нали? Даже гнуслив.

— Точно така. А погледни какво е направил сега. Този стол ще трябва да се тапицира отново. Май ще е най-добре да открия това глупаво зверче, да напъхам носа му в мръсотията тук и добре да го сгълча. За Бога, не искам да му стане навик.

Погледнаха във всички стаи, но не можаха да намерят Аристофан. Очевидно той се бе измъкнал от къщата през котешката вратичка в кухнята.

Докато се връщаха в кабинета с Грейс, Керъл каза:

— По-рано беше споменала, че Ари е скъсал няколко неща.

Грейс трепна.

— Да. Не исках да ти го казвам, но той направи на парченца две от ония чудесни малки възглавнички, които ти беше бродирала за мене. Стана ми ужасно неприятно. След всичките ти усилия той просто...

— Не бери грижа — каза Керъл. — Ще ти направя две нови възглавнички. Приятно ми е да се занимавам с това. Отпускам се като бродирам. Попитах те, само защото си помислих, че щом Ари върши неща, които не са в характера му, може би това е знак за някакво заболяване.

Грейс се понамръщи.

— *Изглежда* здрав. Козината му е лъскава и е пъргав както винаги.

— В определен смисъл животните са като хората. А когато един човек започне да се държи странно, това може да бъде признак за физическо неразположение — от мозъчен тумор до неподходяща диета.

— Предполагам, че няма да е зле да го заведе на ветеринарен лекар.

— Ако дъждът спре за малко, защо не излезем навън да видим дали няма да го открием? — предложи Керъл.

— Напразни усилия. Когато една котка не иска да я намерят, тя *няма* да бъде намерена. Освен това той ще се върне за вечеря. Цялата нощ ще го държа в къщи и сутринта ще го заведе на лекар — Грейс погледна бъркотията върху креслото, начумери се и поклати глава. — Това не е характерно за моя Ари — каза тя тревожно. — Изобщо не е.

* * *

Номерът на отворената врата беше 316.

Керъл пристъпи с колебание в бяло-синята болнична стая и спря точно зад прага. Миришеше леко на дезинфекционен разтвор.

Момичето седеше поизправено в леглото до прозореца, отвърнало лице от вратата, и гледаше навън към изпълнения с мрачни полусенки болничен двор. Разбирайки, че вече не е сама, обърна глава и когато погледна към Керъл, синьо-зелените ѝ очи не издаваха никакво познанство.

— Може ли да вляза? — попита Керъл.

— Разбира се.

Керъл се доближи до края на леглото.

— Как се чувстваш?

— Добре.

— При всичките рани, одрасквания и натъртвания сигурно не е лесно да се чувстваш удобно в леглото.

— Боже, изобщо не съм ударена толкова зле. Само малко поожулена. Не е нещо, което може да ме убие. А всички са толкова любезни; прекалено много пара вдигате заради мене.

— Как е главата?

— Болеше ме, когато се съвзех, но вече от часове ми мина.

— Да виждаш нещата раздвоени?

— Нищо подобно — отвърна момичето. Един кичур златисторуса коса се измъкна иззад нейното ухо и падна върху бузата ѝ; тя отново го върна на мястото му. — Вие лекар ли сте?

— Да — каза Керъл! — Името ми е Керъл Трейси.

— Може да ме наричате Джейн. Това е името върху картичката на леглото. Джейн Доу^[2]. Сигурно е добро колкото и всички останали. Дори може да се окаже, че е много по-хубаво от истинското ми име. В действителност е възможно аз да съм Зелда, Миртъл, или нещо подобно — усмивката ѝ беше много мила. — Вие сте сигурно стотният доктор, който идва да ме види. Между другото, колко ги имам?

— Аз не съм от тях — рече Керъл. — Аз съм тук, защото... е... онази кола, пред която изскочихте, беше моята.

— О, наистина ли, ей, ужасно съжалявам. Надявам се, че няма големи щети.

Изненадана от думите на момичето и изражението на истинска загриженост в очите му, Керъл се засмя.

— За бога, миличка, не се тревожи за колата ми. Важно е твоето здраве, а не фолксвагенът. И аз съм тази, която трябва да се извинява. Чувствам се ужасно.

— А не бива — отвърна момичето. — Всичките ми зъби са на местата си, изобщо нямам счупена кост, освен това доктор Ханъпорт казва, че момчетата ще продължат да се интересуват от мене — и тя се ухили със самочувствие.

— Изглежда е прав за момчетата — каза Керъл. — Ти си много красиво момиче.

Усмивката на момичето стана срамежлива, то порумения и сведе поглед към завивките над скута си.

Керъл продължи:

— Надявах се да те намеря тук с твоите родители.

Момичето опита да задържи щастливото си изражение, но когато вдигна поглед, в тази наложена маска прозираха страх и колебание.

— Изглежда все още не са дали доклад за изчезнал човек. Но това е само въпрос на време.

— Успя ли изобщо да си припомниш нещо за своето минало?

— Все още не съм. Но ще успея — докато говореше, тя пооправи якичката на болничната нощница и поглади завивките над скута си. — Доктор Ханъпорт твърди, че ще си възвърна всичко, стига само да не прекалявам с усилията за припомняне. Казва, че съм щастлива, задето нямам цялостна амнезия. Това е, когато забравяш дори да четеш и пишеш. Е, не съм *чак* толкова отнесена! Изобщо. Ама иначе щеше да ми се стъжни. Представям си — как трябва да уча четене, писане, събиране, изваждане, умножение, деление и правопис съвсем наново! Каква досада! — тя престана да поглажда завивките си и пак погледна нагоре. — Както и да е, най-вероятно паметта ми ще се върне след ден-два.

— Сигурна съм в това — успокои я Керъл, въпреки че никак не беше сигурна. — Имаш ли нужда от нещо?

— Не. Носят ми всичко. Дори и миниатюрни тубички с паста за зъби.

— А книги, списания?

Момичето въздъхна.

— Щях да откача от скука този следобед. Мислите ли, че е възможно да са скътали някъде куп стари списания за своите пациенти?

— Вероятно. Какво обичаш да четеш?

— Всичко. *Обичам* да чета; поне това си спомням. Но не ми идват наум никакви заглавия на книги и списания. Много е забавна тази амнезия, нали?

— Да умреш от смях — рече Керъл. — Не мърдай оттука. Ей сега се връщам.

Тя обясни на сестрите от стаичката в края на коридора коя е и уреди наемането на малък телевизор за стаята на Джейн Доу. Един прислужник обеща да го включи веднага.

Главната дежурна сестра — набита сивокоса жена, чиито очила имаха верижка, прехвърлена зад врата ѝ, каза:

— Толкова сладко момиче. Очарова всички. Нито се е оплакала, нито е казала лоша дума някому. Рядко се срещат тийнейджъри с нейното самообладание.

Керъл взе асансьора до фоайето на приземния етаж и отиде до лавката за вестници и списания. Купи един шоколад „Хърши“, бадемова вафла „Олмънд Джой“ и шест списания, изглеждащи подходящи за младо момиче. Когато се върна в стая 316, прислужникът току-що бе приключил с поставянето на телевизора.

— Не беше нужно да правите всичко това — каза момичето. — Когато се появят родителите ми, непременно ще им кажа да ви върнат парите.

— Няма да приема нито цент — каза Керъл.

— Но...

— Никакво „но“.

— Не е нужно да ме глезите. Добре съм. Наистина. Ако вие...

— Не те глезя, сладка моя. Просто помисли, че списанията и телевизията са средства за лечение. Всъщност, възможно е да се нуждаеш точно от тях за преодоляване на тази амнезия.

— Какво искате да кажете?

— Слушай, ако гледаш достатъчно телевизия, е възможно да видиш някое предаване и да си спомниш, че си го гледала и преди. А това може да запали искрата за една верижна реакция от спомени.

— Така ли мислите?

— По-добре е, отколкото само да висиш и да зяпаш стените или през прозореца. Тук нищо не може да предизвика твоите спомени, защото това не е свързано с миналото ти. Но има някакъв шанс телевизорът да направи този фокус.

Момичето взе дистанционното управление, дадено ѝ от прислужника, и включи телевизора. В момента имаше някаква известна комедия на ситуациите.

— Познато ли ти е? — попита Керъл.

Момичето поклати глава: не. В ъгълчетата на очите ѝ блеснаха сълзи.

— Ей, не го вземай толкова надълбоко — каза Керъл. — Ще бъде невероятно да си припомниш първото видяно нещо. За това винаги е нужно време!

Тя кимна и захапа устни, опитваше се да не заплаче.

Керъл се приближи и взе ръката ѝ в своята; беше хладна.

— Ще дойдете ли и утре? — попита Джейн с треперещ глас.

— Разбира се, непременно.

— Искам да кажа, само ако не обърка някакви планове.

— Нищо не ми струва.

— Понякога...

— Какво?

Момичето потръпна.

— Понякога толкова се страхувам.

— Не се страхувай, мила моя. Моля те, недей. Всичко ще стане както трябва. Ще видиш. Ще бъдеш наред съвсем скоро — говореше ѝ Керъл, опитвайки се да намери думи, по-успокояващи от тези кухи баналности. Но знаеше, че нейната неподходяща реакция се определя от собствените ѝ упорити съмнения.

Момичето измъкна една книжна кърпичка „Клийнекс“ от кутийката, вградена отстрани на високата метална нощна масичка. Почисти носа си, а с втора кърпичка забърса очите. Бе се свлякла надолу в леглото; сега седна изправена, повдигна глава, разтвори изящните си рамене и оправи завивките. Когато погледна към Керъл, върху лицето ѝ отново имаше усмивка.

— Съжалявам — каза тя. — Не зная какво ми стана. Няма да ми помогне, ако рева като малко бебе. Между другото, права сте. Нашите сигурно ще изникнат още утре и всичко ще се нагласи по възможно най-добрия начин. Знаете ли, доктор Трейси, ако идвате да ме видите утре...

— Ще дойда.

— Ако идвате, обещавайте ми да не носите повече шоколадчета, списания или каквото и да е. Нали? Няма смисъл да пилеете парите си по този начин. Вече сторихте твърде много за мене. Освен това най-доброто, което можете да направите, е просто да дойдете. Искам да кажа, добре е да знаеш, че извън болницата някой мисли за тебе. Добре

е да знам, че не съм изгубена или забравена тука. О, разбира се, лекарите и сестрите са страхотни. Наистина е така, и съм благодарна. Грижат се за мене, но донякъде това им е и работата. Нали разбирате? Но не е съвсем същото — тя се засмя нервно. — Безсмислици ли говоря?

— Знам точно какво чувстваш — увери я Керъл. Съзнаваше болезнено ясно дълбоката самота на момичето, защото и тя беше самотна и уплашена на същата възраст, преди Грейс Митовски, ставайки нейна настойница, да я дари с много насърчение и любов.

Остана при Джейн до края на часовете за посещения. Преди да си тръгне, я целуна майчински по челото и това ѝ се стори някак съвсем естествено. За учудващо кратко време между тях се бе появила здрава връзка.

Отвън, на болничния паркинг, натриевите лампи заличаваха действителния цвят на колите и им придаваха жълтеникав оттенък.

Нощта беше доста хладна. Не бе валяло нито следобед, нито привечер, но въздухът тегнеше от влага. Някъде далеч буботеха гръмотевици и като че ли приближаваше нова буря.

Тя постоя малко зад волана на фолксвагена, гледайки към третия етаж, където светеше прозорецът на момичето.

— Страхотно дете! — каза си на глас.

Имаше чувството, че в нейния живот изведнъж се е появил необикновено важен човек.

* * *

Малко преди полунощ от запад завя вятър, студен като речна вода, и от силата му дърветата затанцуваха. Нощното небе — беззвездно, безлунно, без никаква светлинка — притискаше всичко около къщата и на Грейс и се струваше, че то е нещо живо, което подсмърча пред вратите и под прозорците.

Заваля.

Тя си легна, докато часовникът в коридора биеше полунощ и двайсет минути по-късно вече се носеше над границата на съня, като че беше лист, повлечен от студени течения към висок водопад. Точно

преди ръба му, усещайки единствено бушуващата тъмнина под себе си, тя дочу някакво движение в спалнята и веднага се събуди.

Серия потайни звуци. Тихо поскърцване. Потракване, замиращо секунда след като е започнало. Едва чуто шумолене.

Тя се изправи, сърцето ѝ биеше учестено, и отвори нощното шкафче. С едната ръка затърси опипом 22-калибровия пистолет, който държеше вътре, а с другата се опита да намери без много шум ключето на лампата. Докосна го едновременно с оръжието.

На светло не беше трудно да се забележи източника на шума. Ари клечеше върху високия скрин и я гледаше втренчено, като че ли се канеше да скочи върху леглото.

— Какво правиш там горе? Нали знаеш правилата ми!

Той премигна, но не помръдна. Мускулите му бяха напрегнати, свити на възли; козината върху врата му — настръхнала.

По хигиенни причини тя не му позволяваше да се катери нито по кухненските рафтове, нито по нейното легло; общо взето, денонощно държеше вратата на голямата спалня плътно затворена за да не го изкушава. Но заради него къщното почистване вече започваше да ѝ отнема допълнителни часове всяка седмица, защото бе твърдо решена във въздуха да няма и следа от котешка миризма; също нямаше никакво намерение да предлага на своите посетители съмнителното удобство на мебели, покрити с остатъци от животинска козина. Тя обичаше Ари и считаше, че той ѝ прави добра компания, затова в повечето случаи го оставяше да броди на воля из цялата къща, въпреки причинената от това допълнителна работа. Но не беше готова да се примири с котешките косми в своята храна или в чаршафите си.

Стана от леглото и obu домашните чехли.

Ари я наблюдаваше.

— Още тази секунда да си слязъл оттам — изкомандва Грейс, като го гледаше с най-строгото си изражение.

Неговите блестящи очи имаха син цвят като газов пламък.

Грейс доближи вратата на спалнята, отвори я, отстъпи встрани и каза:

— Къш!

Мускулите на котарака се отпуснаха. Той се свлече като пухкава топка върху покрива на скрина, като че ли костите му изведнъж бяха омекнали. Прозя се и започна да ближе една от задните си лапи.

— Хей! — подвикна му тя.

Аристофан отпуснато вдигна глава и се вторачи в нея.

— Вън — викна тя рязко. — Още сега.

След като и този път той не помръдна, тя тръгна към високия скрин и това най-накрая го накара да се подчини. Той скочи на пода и се втурна покрай нея с такава скорост, че дори не успя да го плесне с ръка. Котаракът излезе в коридора и тя затвори вратата след него.

Когато отново си легна на тъмно, тя си спомни как изглеждаше котаракът, присвит върху високия скрин: с лице към нея, целещ се в нея, с протегнати предни лапи, снишена глава, напрегнати хълбоци, наелектризирана козина, с очи светнали и почти обезумели. Намерението му бе да се стовари върху леглото и да ѝ изкара ангелите; в това нямаше съмнение. Но закачки от този род бяха в стила на малките котета; Ари не беше проявявал подобна игривост през последните три или четири години, откакто беше навлязъл в своята доста ленива зрялост. Какво за Бога се бе вселило в него?

„Е, значи се налага“, каза си тя. „Първата ни задача за сутринта е да посетим ветеринарния лекар. Милостиви Боже, може да се окаже, че живея с шизофреничен котарак!“

Жадувайки почивка, тя отново се отдаде в прегръдките на нощта. Остави се да я отнесе подобния на буйна река шум от виещия вятър. Само след няколко минути отново плаваше към водопада на съня. Потрепери пред ръба на падащата вода и през тялото ѝ премина тревожна тръпка, някакъв хлад, който едва не развали магията, но после тя се спусна в мрачната бездна.

Сънуваше, че пътешества през обширен подводен пейзаж от ярко оцветени корали, водорасли и странни, вълнообразни растения. Между водораслите се спотайваше котка, доста едра, много по-голяма от тигър, но с цветовете на сиамка. Дебнеше я. Виждаше как очите ѝ, големи колкото чинии, я наблюдават през смрачената морска вода, между люшкащите се стръкове морска растителност. Водата предаваше съвсем ясно и осезателно тихото ѝ мъркане. При своето подводно пътуване тя често спираше, за да напълни нескончаеми жълти купи с котешка храна „Мяу микс“, надявайки се да укроти котката, но дълбоко в себе си знаеше, че звярът не ще остане доволен, докато не забие ноктите си в нейното тяло. Продължаваше да се движи упорито покрай коралови кули, покрай пещери, през широки океански

равнини от подвижен пясък, чакайки котката да изръмжи и се нахвърли върху нея от засада, да разкъса лицето и изтръгне очите ѝ...

Събуди се веднъж през нощта и помисли, че чува как Аристофан настойчиво дращи от външната страна на затворената врата. Но беше твърде сънена и нямаше доверие на своите сетива, не ѝ достигна воля да се събуди съвсем и след няколко секунди отново потъна в съня си.

* * *

В един сутринта третият етаж на болницата беше тъй тих, че Хариет Гилби, старшата сестра от „гробницата“ смяна, имаше чувството, че се намира дълбоко под земята, в някакъв военен комплекс, издълбан в каменните основи на планината, далеч от действителния свят и шумовете на истинския живот. Единствените звуци бяха шумоленето на отоплителната система и случайното поскърцване от гумените подметки на някоя сестра върху безупречно лъснатите плочки по пода.

Хариет — дребна, красива чернокожа жена в спретната униформа — стоеше в стаята на сестрите до ъгъла зад асансьорите и попълваше данни в картоните на пациентите, когато спокойствието на третия етаж изведнъж се разтърси от пронизителен писък. Тя се измъкна иззад бюрото и тръгна бързо по коридора, следвайки посоката на ужасния вик. Беше от стая 316. Когато Хариет отвори рязко вратата, влезе в стаята и включи лампите на тавана, писъкът спря тъй рязко, както бе и започнал.

Момичето, което наричаха Джейн Доу, беше в леглото изтегнато по гръб, едната му ръка бе вдигната и сгъната върху лицето, като че ли искаше да се предпази от удар, а другата стискаше здраво единия от предпазните парпети. Тя беше избутала чаршафите и одеялото на смачкана топка в края на леглото, болничната ѝ нощница бе нагъната и вдигната около бедрата ѝ. Силно мятеше главата си наляво-надясно, пышкаше и молеше някакъв незнаен нападател: „Не... не... не. Недейте! Моля ви, не ме убивайте! Не!“

С нежни ръце, нежен глас и търпелива настойчивост Хариет се опита да успокои момичето. Отначало Джейн се противеше срещу

всяка помощ. Преди това ѝ бяха дали успокоително. Сега беше трудно да се събуди. Но постепенно тя се отърси от кошмара и се успокои.

До Хариет се появи друга сестра, Кей Хамилтън.

— Какво стана? Сигурно се е събудил половината етаж.

— Просто лош сън — обясни Хариет.

Джейн сънено премигваше към тях.

— Тя се опитваше да ме убие.

— Успокой се сега — рече Хариет. — Било е само сън. Тук никой няма да те нарани.

— Само сън? — попита Джейн, като едва разчленяваше думите.

— О. Да. Просто сън. Уф! Какъв сън.

Тънката бяла нощница на момичето и смачканите чаршафи бяха подгизнали от пот. Хариет и Кей ги подмениха с нови, ленени.

Веднага след смяната на завивките Джейн бе завладяна от неумолимото действие на успокоителните. Обърна се настрана и тихо и щастливо замърмори нещо насън; дори се усмихна.

— Като че ли е включила на по-добра програма — каза Хариет.

— Бедното дете. След всичко, което е преживяла, заслужава поне хубав сън през нощта.

Погледаха я за минутка, после излязоха от стаята като изключиха лампите и затвориха вратата.

* * *

Сама, заспала дълбоко, пренесена в сън, различен от онзи, който беше причинил писъците ѝ, Джейн въздишаше, усмихваше се, смееше се тихичко.

— Бравата — шепнеше тя в съня си. — Бравата. О, да, бравата. Да. Да.

Дланите и се свиха леко, сякаш стискаше някакъв твърд, но невидим предмет.

— Бравата — пошепна тя, и тихият звук на тази дума отекна едва в тъмната стая.

* * *

Дум!

Керъл притича през просторната всекидневна, по персийския килим, удряйки крака си в ръба на бюфета.

Дум! Дум!

Тя се втурна през сводестата врата в дългия коридор и се насочи към стълбите, водещи на втория етаж. Когато погледна зад себе си, видя как след стъпките ѝ къщата е изчезнала и на нейно място има само мрак, черен като смола, а в него нещо сребристо проблясва напред-назад, напред-назад...

Дум!

Разбирането я осени като мълния; тя знаеше какъв е блестящият предмет. Брадва. Острие на брадва. Блещукаше при своето поклащане насам-натам.

Дум... дум... дум...

Хленчейки, тя изкачи стълбите към втория етаж.

Дум... дум...

Понякога острието сякаш удряше в дърво; звукът му беше глух и наподобяваше разцепване. А понякога звукът ставаше съвсем друг, като че ли острието се забиваше с жестока сила в материя, много по-нежна от дървото, в нещо влажно и меко.

Може би в плът?

Дум!

Керъл простена насън, обърна се нервно и сбута чаршафите встрани.

После тичаше по планинската поляна. Дърветата — отпред. Отзад — празнотата. И брадвата. Брадвата.

[1] Страх от височина и от гледане отвисоко. — Б.пр. ↑

[2] Джон Доу — стандартно име за неидентифициран човек или труп, в случая — Джейн. ↑

СЕДМА ГЛАВА

В петък сутринта дъждът отново спря за малко, но денят тънеше в мъгла. Светлината, която проникваше през болничния прозорец, беше студена и бледа.

Джейн имаше само смътни спомени, че през нощта сестрите са сменяли нейните чаршафи и нощницата ѝ е била пропита от пот. В паметта ѝ мерзелееше също и споменът за някакъв страшен сън, но не ѝ идваше наум нито една подробност от него.

Все още не можеше да си припомни нито своето име, нито нещо за себе си. Съзнанието ѝ можеше да се върне най-много до катастрофата вчера сутринта, може би дори до минута-две преди този предел, но отвъд това, там, където трябваше да бъде нейното минало, имаше само празнота.

Докато закусваше, тя прочете някаква статия в едно от списанията, купени за нея от Керъл Трейси. Въпреки че до следобеда нямаше часове за посещения, Джейн вече очакваше с нетърпение повторната среща с тази жена. Доктор Ханъпорт и сестрите, всички до един, бяха любезни, но никой не ѝ въздействаше тъй положително като Керъл Трейси. По неразбираеми за нея причини тя се чувстваше по-сигурна, по-спокойна, по-малко уплашена от своята амнезия, когато беше с доктор Трейси, отколкото в присъствието на другите. Може би хората имаха предвид точно това, когато казваха, че някой лекар има добро взаимодействие с болния.

* * *

Малко след девет часа, докато Пол караше по магистралата на път към центъра на града, за да занесе новия комплект документи за осиновяване в офиса на Алфред О'Брайън, двигателят на неговия Понтиак внезапно прекъсна. Не започна да се дави или да киха; колата се носеше с поне петдесет мили в час, когато буталата просто блокираха. Докато скоростта на понтиака рязко спадаше, усилвателят

на кормилното управление започна да отслабва своето действие. Автомобилите летяха от двете страни с шейсет-шейсет и пет мили в час, повече от разрешеното, твърде бързо за мъгливото време. Пол успя да направи маневра и да пресече две ленти към мястото за аварийно спиране отдясно на пътя. Всяка секунда той очакваше да чуе краткия писък на спирачки и да почувства неприятния тласък от удара на друга кола в неговата, но като по чудо успя да избегне сблъсък. Като се бореше с втвърдяващото се кормило, успя съвсем да спре понтиака до канавката.

Отпусна се назад върху облегалката и затвори очи, докато възвърне самообладание. Когато накрая се наведе напред и завъртя ключа на запалването, стартерът изобщо не издаде звук; в акумулатора не бе останала и капчица ток. Опита още няколко пъти и се отказа.

Точно отпред имаше изход от магистралата, а на по-малко от пресечка под нея се намираше малък сервиз. Пол стигна пеша дотам за десет минути.

В сервиза бяха твърде заети с работа и собственикът не можа да се лиши от своя млад помощник — едро, червенокосо момче с открито лице, на име Корки — почти до десет часа, когато потокът от клиенти доста намаля. Едва тогава Пол и Корки потеглиха с камиона-теглич към оставения в края на пътя Понтиак.

Опитаха се да запалят колата с бутане, но не успяха. Трябваше да изтеглят понтиака обратно в сервиза.

Корки възнамеряваше да смени акумулатора и запали двигателя за половин час. Но после се оказа, че причината не е там, и времето, определено за ремонта, започна непрекъснато да се удължава. Накрая Корки откри неизправност в електрическата система и я оправи.

Пол се забави цели три часа и през цялото време беше сигурен, че ще потегли само след двайсет-трийсет минути. Но когато най-накрая паркира съживения Понтиак пред агенцията по осиновяване, вече беше един и половина.

Алфред О'Брайън слезе във фоайето на приемната, за да поздрави Пол. Беше облечен в добре ушит кафяв костюм, безупречно изгладена кремава риза, добре поставена бежова кърпичка в джобчето на гърдите и чифт съвършено излъскани кафяви обувки с прилепващи закопчалки. Той прие документите за кандидатстване, но не беше оптимистично настроен за възможността да се направят всички

необходими проверки преди срещата на комитета по препоръките следващата сряда сутринта.

— Ще се опитаме да извършим работата по вашите документи светкавично — каза той на Пол. — Поне това ви дължа! Но за получаването на потвържденията трябва да работим с хора извън този офис, а някои от тях няма да ни отговорят веднага, на други пък не би се понаравило изискването да побързат. Получаването на пълни потвърждения винаги отнема минимум три пълни работни дни, дори четири или пет, а понякога и повече, затова твърде много се съмнявам дали ще се подготвим за следващата среща на комитета по препоръките, макар и аз да желая това. Вероятно ще трябва да подадем вашето заявление за втората септемврийска среща в края на месеца. Чувствам се ужасно неудобно, господин Трейси. Съжалявам повече, отколкото мога да изкажа с думи. Наистина. Ако не бяхме изгубили документите в паниката вчера...

— Не се тревожете за това — каза Пол. — Мълнията не беше ваше дело, нито пък аварията с моята кола. Керъл и аз чакаме много, много отдавна за осиновяване на дете. Още две седмици са нищо за отделеното от нас време.

— След като веднъж вашите документи бъдат предоставени на комитета, ще ви одобрят бързо — продължи О'Брайън. За никое друго семейство не съм бил повече убеден, отколкото за вашето. Точно така и ще им кажа.

— Оценявам това — отговори Пол.

— Ако не сварим за срещата в сряда — а ви уверявам, че ще направим всичко възможно — ще се получи само дребно, незначително забавяне. Нищо, което заслужава вашата тревога. Просто мъничко лош късмет.

* * *

Доктор Брад Темпълтън беше добър ветеринарен лекар. Въпреки това, когато оказваше помощ на някое коте или куче, на Грейс винаги й се струваше, че той е някак неподходящ за тази работа. Беше едър мъж, комуто повече би подходило лечението на коне и едри селскостопански животни в някоя ферма — там масивните рамене и

мускулестите ръце щяха да му вършат по-добра работа. Имаше ръст от шест фута и пет инча, тежеше около двеста и дваисет фунта^[1], а лицето му беше румено и грубовато, но добро. Когато измъкна Аристофан от подплатената кошничка за пренасяне, котаракът приличаше на играчка в огромните му ръце.

— Изглежда добре — каза Брад, поставяйки Ари върху масичката от неръждаема стомана в средата на блестящия от чистота кабинет.

— Никога не е имал желание да разкъсва мебелите, още откакто беше малко коте — обясни Грейс. — Нито пък е проявявал страст към катеренето. А сега е достатъчно само да погледна зад гърба си и той вече ме гледа втренчено от върха на някой шкаф.

Брад прегледа Ари, опипа го за подути жлези и разширени ставни връзки. Котаракът не се противеше, държа се покорно, дори когато Брад използва ректалния термометър.

— Температурата е нормална.

— Има нещо нередно — настоя Грейс.

Аристофан измърка, търколи се по гръб — молеше да го почешат по корема.

Брад го потърка и бе възнаграден с още по-силно мъркане.

— Оставя ли храната си?

— Не — каза Грейс. — Все още хапва добре.

— А повръщане?

— Не.

— Разстройство?

— Не. Не е показвал подобни симптоми. Просто е някак... различен. Изобщо не е какъвто беше преди. Всички симптоми, които мога да посоча, са симптоми на личностна промяна, а не признаци за влошено здраве. Например унищожаването на възглавниците. Мръсотията върху креслото. Внезапният му интерес към катеренето. И напоследък е станал много потаен, винаги пълзи крадешком, крие се от мене, наблюдава ме, когато счита, че аз не го виждам.

— Всички котки са малко потайни — рече Брад понамръщен. — Това е в природата на звяра.

— Ари никога не е дебнел — каза Грейс. — Не и както през последните два дни. И не е дружелюбен като преди. От два дена не е пожелал да го галя или гуша.

Все още намръщен, Брад вдигна очи от котарака и срещна погледа на Грейс.

— Но скъпа моя, погледнете го!

Ари продължаваше да лежи по гръб, докато лекарят го чешеше по корема, и очевидно се наслаждаваше на това, че е успял да привлече цялото внимание. Опашката му помахваше напред-назад върху стоманената маса. Повдигна едната си предна лапа и игриво потупа едрата, гладка длан на лекаря.

Грейс въздъхна:

— Знам какво мислите. Аз съм стара жена. Старите жени имат смешни приумици.

— Не, не, не. Не съм и помислял подобно нещо.

— Възрастните жени болезнено се привързват към своите домашни любимци, защото понякога те са техните единствени другари, единствените им истински приятели.

— Отлично съзнавам, че това не се отнася за вас, Грейс. Не и при всичките ваши приятели в този град. Аз просто...

Тя се усмихна и го потупа по бузата.

— Не се противете много, Брад. Знам какво ви минава през ума. Някои възрастни жени толкова се опасяват да не би да изгубят любимците си, че дори започват да виждат признаци на заболяване там, където няма такива. Реакцията ви е разбираема. Това не ме обижда. Но ме кара да се чувствам *безсилна*, защото знам, че при Ари има нещо нередно.

Брад отново погледна котарака, продължи да го гали по коремчето и каза:

— Правили ли сте някакви промени в диетата му?

— Не. Давам му същия вид котешка храна, по същото време на деня, в същите количества — както винаги досега.

— Да не би компанията-производител да е променяла продукта напоследък?

— Какво имате предвид?

— Ами, например, върху пакетите пише ли „ново“, „подобро“, или „по-богат аромат“, нещо подобно?

Тя се замисли за момент, после поклати глава.

— Не мисля.

— Понякога, изменяйки формулата на храната, добавят нов консервант, нови изкуствени аромати или оцветители, а някои домашни животни са алергични към тях.

— Но нали това трябва да е физическа реакция? Както ви казах, случаят прилича на чисто личностна промяна.

Брад кимна.

— Сигурен съм, знаете, че добавките в храната могат да причинят проблеми в поведението на някои деца. Много свръхактивни малчугани се успокояват, ако лишим диетата им от основните добавки. Тези неща въздействат и на животните. От това, което казахте, ми се струва, че от време на време Аристофан става свръхактивен, което може би е резултат от съвсем малка промяна във формулата на неговата котешка храна. Сменете нейния вид, изчакайте седмица, за да изхвърли организъмът му всички добавки, които са го подразнили, и той може би отново ще се превърне в стария Ари.

— А ако не стане така?

— Тогава го доведете тук, оставете го при мене два дни и аз ще го подложа на една наистина сериозна проверка. Но силно ви препоръчвам първо да опитате с промяна на диетата, преди да се заловим с тези неприятности и разходи.

„Шегуваш се с мене“, помисли Грейс. „Просто глезиш старата дама.“

— Е, добре — каза тя гласно. — Ще опитам да променя храната му. Но ако и след седмица пак не е същият, ще искам да проведете цялостни изследвания.

— Разбира се.

— Трябва да ми стане ясно.

А върху масичката от неръждаема стомана Аристофан мъркаше, радостно подмяташе дългата си опашка и изглеждаше влудяващо нормален.

* * *

По-късно, вече в къщи, точно пред външната врата, когато Грейс завъртя заключалката на подплатената кошничка и отвори капачето, Аристофан излетя от затвора си със съскане и ръмжене, козината му

беше настръхнала, ушите — плътно прилепнали назад върху главата, очите му — подивели. Заби нокти в ръката ѝ, а докато тя го хвърляше встрани, изквича неистово. После се втурна по коридора и изчезна в кухнята, откъдето можеше да достигне задния двор през котешката вратичка.

Потресена, Грейс гледаше дланта си. Ноктите на Ари бяха оставили три къси драскотини по месестия край на нейната китка. Появи се кръв и започна да се стича надолу по ръката ѝ.

* * *

Последният ангажимент на Керъл в петък беше в един часа: петдесетминутен сеанс с Кати Ломбино, петнадесетгодишно момиче, което постепенно се възстановяваше от загуба на апетит на нервна почва. Преди пет месеца, когато за първи път я доведоха при Керъл, Кати тежеше само седемдесет и пет фунта, поне трийсет под нормалното за ръста ѝ. Живееше на ръба на гладуването, отвращавана от вида и дори от мисълта за храна, упорито отказваща да погълне нещо повече от някоя суха содена бисквита или понякога — резен хляб, като често се задавяше даже и от тези оскъдни хапки. Когато я поставиха пред огледало и я принудиха да види с очите си печалното състояние на изтощеното си тяло, тя продължаваше да се укорява за излишните си килограми и никой не можеше да я убеди, че в действителност е застрашително слаба. Изгледите да оцелее изглеждаха минимални. В момента тежеше деветдесет фунта, бе наддала петнайсет, все още под здравословното тегло за момиче с нейния ръст и костна структура, но сега поне нямаше опасност да умре. Нервната анорексия почти винаги се причиняваше от загубата на самочувствие и уважение към собствената личност, а Кати вече отново започваше да харесва себе си — сигурен признак за отдалечаване от границата на опасното състояние. Засега не бе възвърнала нормалния си апетит; продължаваше да изпитва леко отвращение от вида и вкуса на храната; но отношението ѝ към нея беше далеч по-добро от преди, защото вече осъзнаваше нуждата да се храни, въпреки че нямаше желание за това. Трябваше да мине много време, преди момичето да се възстанови съвсем, но най-лошото бе отминало; скоро щеше да свикне

отново с харесването на храната и да започне по-бързо от досегашното наддаване на тегло, като го стабилизира някъде около сто и пет — сто и десет фунта. Оправянето на Кати доставяше огромно задоволство на Керъл и днешният сеанс увеличи това задоволство. Както вече бяха свикнали, в края на сеанса двете с момичето се прегърнаха, а Кати я притисна по-дълго и по-силно от обичайното. Когато момичето напусна кабинета, върху лицето му имаше усмивка.

Няколко минути по-късно, в два часа, Керъл тръгна към болницата. От магазинчето за подаръци до преддверието тя купи колода карти за игра и миниатюрна дъсчица за дама, разчертана на квадратчета колкото дребна монета, които се събираха добре в пластмасова кутийка за подаръци.

Горе, в стая 316, телевизорът беше включен и Джейн четеше списание. Когато Керъл влезе, тя вдигна поглед и каза:

— Вие наистина дойдохте.

— Нали казах, че ще го направя?

— Какво носите?

— Карти, дама. Помислих, че с тях може би времето ще минава по-бързо.

— Обещахте, че няма да ми купувате нищо повече.

— Ей, да не би да съм казала, че ти ги *подарявам*! Нищо подобно. Да не мислиш, че имам толкова меко сърце? Просто ти ги давам назаем, детко. И очаквам да ми ги върнеш. А когато ги връщаш, гледай да са в същото състояние както сега, иначе ще те замъкна във Върховния Съд за да си получа компенсация за загубите.

Джейн се ухили.

— Ама че си желязна.

— Закусвам с гвоздеи.

— Не ти ли засядат между зъбите?

— Вадя си ги с клещи.

— А опитвала ли си бодлива тел?

— Само не на закуска. От време на време — за обяд.

Засмяха се и Керъл продължи:

— Та, играеш ли дама?

— Не знам. Не си спомням.

— А карти?

Момичето сви рамене.

— Значи все още нямаш никакви спомени? — каза Керъл.

— Нищичко.

— Не се тревожи. Ще се появят.

— И нашите още не са се появили.

— Е, нямало те е само един ден. Дай им време да те открият. Още е рано да се безпокоиш за това.

Изиграха три партии дама. Джейн си спомняше всички правила, но не можеше да каже къде и с кого е играла преди.

Следобедът изтече бързо и Керъл се наслаждаваше на всяка минута. Джейн беше чаровна, умна и Бог я бе дарил с добро чувство за хумор. Независимо дали играеха на дама, купа или руми петстотин, тя се стремеше към победа, но загубеше ли, изобщо не се цупеше. Компанията ѝ беше приятна.

Заради нейния приятен характер и чара ѝ почти нямаше вероятност никой да не я потърси скоро. Някои тийнейджъри са толкова самолюбиви, твърдоглави, склонни към употреба на наркотици и разрушително бунтарство, че реши ли някой от тях да побегне от къщи, постъпката му предизвиква единствено въздишка на облекчение от страна на бащата и майката. Но ако изчезне добро дете като Джейн Доу, много хора започват да вдигат шум.

Непременно трябва да съществува някое семейство, което я обича, помисли Керъл. Сигурно са полудели от тревога точно сега. Рано или късно те щяха да се появят, смеещи се и плачещи от облекчение, че момичето им е открито живо. Но защо още ги няма? Къде са те?

* * *

На външната врата се звънна точно в три и половина. Пол отвори и видя пред себе си около петдесет годишен блед мъж със сиви очи. Носеше широки сиви панталони, светлосива риза и тъмносив пуловер.

— Господин Трейси?

Да. Вие от „Безопасен дом“ ли сте?

— Точно така — отвърна сивият човек. — Казвам се Бил Олзгуд. Аз *самият* съм „Безопасен дом“. Основах компанията преди две години.

Стиснаха ръце и Олзгуд влезе във фоайето, разглеждайки с интерес интериора на къщата.

— Чудесен дом. Имате късмет, че можах да се отзова същия ден. Обикновено съм зает три дни напред. Но когато се обадохте тази сутрин и казахте, че случаят е спешен, точно бях отложил един ангажимент.

— Строителен инспектор ли сте? — попита Пол, затваряйки вратата.

— Точното име на специалността ми е строителен инженер. Нашата компания се занимава с проверки на къщите преди продажба, обикновено от името на купувача и с негово заплащане. Ние му казваме дали не си е дал парите за някоя неприятност — течащ покрив, изба, която се наводнява, разпадащи се основи, погрешно свързана електрическа инсталация, лоши водопроводни тръби — такива неща. Предлагаме пълно обезщетение и дори ако не забележим нещо, клиентът ни е защитен. Вие купувачът ли сте или продавачът?

— Нито единият, нито другият — отговори Пол. — Жена ми и аз сме собствениците, но нямаме намерение да продаваме. Просто имаме проблем с къщата и не мога да установя точната причина. Реших, че може би вие ще успеете да помогнете.

Олзгуд повдигна едната си сива вежда.

— Позволено ли ми е да предположа, че имате нужда от добър майстор. Той би ви струвал по-евтино й освен това, след като открие за какво става дума, ще може и да го поправи. Разбирате ли, ние изобщо не извършваме ремонти. Само проверяваме.

— Знам това. Самият аз съм доста сръчен, но не мога да схвана къде е повредата или как да я оправя. Мисля, че имам нужда от съвет на експерт, който никой майстор не може да ми даде.

— *Нали* знаете, че вземаме по двеста и петдесет долара за проверка?

— Знам — отвърна Пол. — Но става дума за изключително неприятен проблем и той може би предизвиква сериозни повреди в строежа.

— Какъв е той?

Пол му разказа за звуците от удари, разтърсващи понякога къщата.

— Адски необичайно — рече Олзгуд. — Никога преди не съм получавал подобно оплакване — той се замисли за момент и продължи:

— Къде е отоплителната пещ?

— В мазето.

— Възможна е повреда в топлопровода. Не е много вероятно. Можем да започнем оттам и постепенно да напредваме към покрива, докато открием причината.

През следващите два часа Олзгуд огледа всяко ъгълче на къщата, надничаше, бъркаше, почукваше и преценяваше с поглед всеки инч от интериора, после всяка педя от покрива, а Пол се влачеше подир него и помагаше тук-там. Още преглеждаха покрива, когато завали лек дъжд, и след като привършиха и слязоха долу, и двамата бяха мокри до кости. Точно преди да стъпи върху напоената от дъжда леха, левият крак на Олзгуд се плъзна от последното стъпало на стълбата и той навехна болезнено глезена си. Но се оказа, че всички рискове и неудобства са били напразни, защото Олзгуд не откри нищо необичайно.

В пет и половина, седнали в кухнята, те пиеха горещо кафе и Олзгуд попълваше своя доклад. Мокър и изцапан, той изглеждаше дори по-блед, отколкото при първата си среща с Пол. Дъждът бе оцветил неговите сиви дрехи, по които преди поне имаше някакви светлосенки, в равен, убит тон, и той изглеждаше като облечен в сивкава униформа.

— Това несъмнено е много солидна къща, господин Трейси. И състоянието ѝ е чудесно.

— Тогава откъде, по дяволите, идваше този звук?

— Ако можех да го чуя.

— Сигурен бях, че ще се появи поне един път докато сте тук.

Олзгуд отпи от кафето, но топлата напитка не придаде никакво оцветяване на неговите бузи.

— От гледна точка на строителството в къщата абсолютно всичко е наред. Точно това ще пише в моя доклад, и за това залагам своята репутация.

— Което ме връща обратно в началната точка — каза Пол, обвивайки с длани чашата си.

— Съжалявам, че похарчихте толкова пари, без да получите отговор — рече Олзгуд. — Наистина ми е неприятно, че стана така.

— Вината не е ваша. Убеден съм, че свършихте отлично своята работа. Всъщност ако някога купувам друга къща, определено ще искам да я видите първо вие. Сега поне знам, че проблемът не е строителен, а това изключва някои възможности и стеснява полето за разследване.

— А може би вече изобщо няма да го чуете. Възможно е да спре тъй внезапно, както е започнало.

— Не знам защо, но подозирам, че тук не сте прав — усъмни се Пол.

По-късно, вече на вратата, Олзгуд каза, докато се сбогуваше:

— Хрумна ми нещо, но се колебая дали да го спомена.

— Защо?

— Може да си помислите, че ми хлопа дъската.

— Господин Олзгуд, вече съм готов на всичко. Искam да обмисля всяка възможност, колкото и невероятна да изглежда.

Олзгуд погледна първо към тавана, после към пода, след това — към дългия коридор зад гърба на Пол, и отново — към краката си.

— Призрак — каза той тихо.

Пол го изглежда изненадано.

Олзгуд се покашля нервно, отново заби поглед в пода, но накрая вдигна глава и очите му срещнаха очите на Пол.

— Вие може би не вярвате в призраци.

— А вие? — попита Пол.

— Да. Интересувал съм се от тази тема през по-голямата част на живота си. Имам голяма колекция от статии относно най-различни видове спиритизъм. И лично съм ставал свидетел на подобни явления в къщи, обитавани от нематериални сили.

— Виждали сте призрак?

— Да, мисля, че съм, при четири случая. Ектоплазмени привидения. Нематериални, човекоподобни форми, които се носят из въздуха. Два пъти съм срещал и явления от рода на полтъргайт. А що се отнася до тази къща... — гласът му заглъхна и той нервно облиза устни. — Ако намирате, че това е отегчително или суеверно, не желая да ви губя времето.

— Честно казано — отговори Пол, — не мога да си представя как викам екзорсис^[2] за да се справи този проблем. Но възгледите ми

не са толкова ограничени, когато става въпрос за призраци. Трудно е да го приема, но разбира се, ще ви изслушам с желание.

— Съвсем разумно каза Олзгуд. За първи път след появата му на входната врата преди повече от два часа неговият блед тен придоби малко руменина, а във воднистите му очи проблесна искрица ентузиазъм. — Добре. Ето нещо, върху което може да се помисли. От това, което казахте, ми се струва, че е възможно тук да имаме работа с полтъргайт. Естествено, из стаите не летят предмети, захвърляни от нечие невидимо присъствие, не е счупено нищо, а трошенето е любимо занимание на полтъргайтите. Но клатенето на къщата, дрънчащите тенджери и тигани, звънтенето от ударите на малките бутилки върху рафта за подправки — всичко това са признаци за дейност на полтъргайт, и то такъв, който току-що е започнал да опитва своите сили. Ако *наистина* е полтъргайт, тогава може да очаквате и по-лошо. О, да. Определено. Мебели, вървящи съвсем сами по пода. Картини, които се откачат от стените, съборени и счупени лампи. Чинии, които летят из стаите, като че ли са птици — безизразното му лице се зачерви от вълнение, докато изброяваше свръхестествените разрушения. — Левитиращи тежки обекти, например канапета, легла и хладилници. Забележете, има някои описани случаи на хора, преследвани от *добронамерени* полтъргайсти, които не чупят много-много, но огромната част са *злонамерени* и най-вероятно и на вас ще ви се наложи да се справяте с подобен — ако тук изобщо има полтъргайт.

След като се бе разгорещил от своята тема, той привърши с едва разчленими думи, изречени на един дъх:

— В най-активната си форма дори и добронамереният полтъргайт е способен напълно да разстрои едно домакинство и да поддържа у вас такова напрежение, че да не знаете къде да се денете.

Стреснат от въодушевеното изложение на Олзгуд и от необикновения, новопоявил се блясък в очите му, Пол каза:

— Е... да... всъщност не е чак толкова зле. Изобщо не е. Просто звук от удари и...

— Есе още не е толкова зле — рече Олзгуд с мрачен глас. — Но ако тук имате полтъргайт, положението може рязко да се влоши. Не сте ли виждали какво представлява, когато се развихри, просто не можете да си го представите.

Пол беше стъписан от промяната у този човек. Чувстваше се, сякаш е отворил вратата си на някой от ония добре изглеждащи типове, които всъщност искаха да пробутат своето долнопробно религиозно книжле и провъзгласяваха неизбежността на Страшния съд със същата надута и гръмогласна интонация, използвана от Дони Озмънд за представянето, например, на умната си малка сестричка Мари пред публиката от въздишащи негови почитатели. Пламенността в жестовите и изражението на Олзгуд плашеше.

— Ако се окаже, че наистина е полтъргайст — продължи Олзгуд, — ако положението се влоши много, нали ще ми се обадите веднага? Както ви казах, имах късмет да наблюдавам два полтъргайста. Не мога да си представя нищо по-добро от възможността да видя как трети върши всичките си номера. Такъв шанс не е за изпускане.

— Предполагам, че е така — каза Пол.

— Значи ще ме повикате?

— Силно се съмнявам, че всичко това е работа на полтъргайст, господин Олзгуд. Ако продължавам да търся причината достатъчно дълго и упорито, ще намеря съвсем логично обяснение за тези събития. Но при нищожната възможност *наистина* да е злонамерен дух, бъдете сигурен, ще ви звънна още в момента, когато първия хладилник или бюфетче полети във въздуха.

Олзгуд явно не виждаше нищо забавно в този разговор. Понамръщи се, когато усети насмешливостта в гласа на Пол, и отвърна:

— Наистина не очаквах, че ще вземете думите ми сериозно.

— Но моля ви, не мислете, че не съм благодарен за...

— Не, не — каза Олзгуд, прекъсвайки Пол с жест. — Разбирам. И не се обиждам — възбудата беше изчезнала от воднистите му очи. — Възпитан сте да се съобразявате с точната наука. Учили са ви да имате вяра само в неща, които могат да се видят, докоснат и измерят. Така е модерно сега — раменете му се свиха, а кожата му побледня, стана сивкава и отпусната както преди няколко минути. — Да ви моли човек за проявяване на широки разбирания относно призраци е толкова безсмислено, колкото и опитите да се убеди някое дълбоководно създание, че съществуват летящи същества като птиците. Тъжно е, но е вярно, и няма причина да се ядосвам за това — той отвори външната врата и шумът на дъжда се усили. — Както и да е, заради вас се

надявам, че в тази къща нямате полтъргайт. Надявам се също, че ще откриете логичното обяснение, което търсите. Наистина, господин Трейси.

Още преди Пол да отговори, Олзгуд се обърна и тръгна в дъжда. Вече не приличаше на фанатик; в него нямаше и помен от предишната страст. Беше просто един слаб, сив човек, който се провира през сивата мъгла с глава, леко наведена срещу сивия дъжд, осветен от сивата светлина на бурята; самият той почти приличаше на призрак.

Пол затвори вратата, облегна се върху нея и обиколи с поглед коридора, погледна и във всекидневната през сводестата врата. Полтъргайт. По дяволите, не е много вероятно.

Той предпочиташе да е вярно другото предположение на Олзгуд: че ударите могат просто да спрат тъй внезапно, както са и започнали, без изобщо някога да се изясни причината.

Погледна часовника си: шест часа и шест минути.

Керъл беше казала, че ще остане в болницата до осем часа и след това ще се прибере в къщи за късна вечеря. Оставаше му около час, за да поработи върху своя роман, преди да се заеме с приготвянето на вечерята — печени пилешки гърди, зеленчуци на пара и ориз с кълцани зелени пиперки.

Качи се в кабинета си и седна пред печатната машинка. Взе в ръце последната написана страница с намерение да я препрочете няколко пъти, за да се потопи отново в настроението и стила на разказваната от него история.

ДУМ! ДУМ!

Къщата се разклати. Прозорците иззвънтяха.

Той излетя от стола си.

ДУМ!

Бурканът с писалки и моливи се прекатури и падна от неговото бюро, строши се на няколко къса и съдържанието му се разпиля по пода.

Тишина.

Той чакаше. Минута. Две минути.

Нищо.

Не се чуваше друг звук, освен плющенето на дъжда по стъклата и барабаненето му по покрива.

Този път само три удара като от чук. По-силни от всички, усетени досега. Но само три. Имаше чувството, че някой сякаш си играе с него, подиграва му се.

* * *

В стая 316, малко преди полунощ, момичето се смееше тихо насън.

През прозореца се виждаха пулсиращи светкавици, нощта проблясваше и тъмнината започваше за миг да препуска, като че ли се бе превърнала в огромен кръвожаден звяр.

Момичето се обърна по корем и без да се събуди, тихо промърмори във възглавницата:

— Бравата — каза тя със замечтана въздишка. — Бравата...

* * *

Точно когато часовникът биеше полунощ, четирийсет минути след като беше заспала, Керъл изскочи от завивките си лудо треперееща. Докато се мъчеше да се откопчи от студената прегръдка на своя кошмар, тя чу някой да казва:

— То иде! То иде!

Започна да се взира с безумен, невиждащ поглед в тъмната стая, докато накрая разбра, че този обхванат от паника глас е нейният собствен.

Изведнъж усети, че не може да понася мрака и секунда повече. Отчаяно затърси ключето на нощната лампа, намери го и се отпусна облекчена.

Светлината не подразни Пол. Той измърмори нещо насън, но не се събуди.

Керъл се облегна върху таблата на леглото, заслушана в бързото биене на собственото си сърце, което постепенно възвръщаше нормалния си ритъм.

Ръцете ѝ бяха леденостудени. Скри ги под завивките и свиланите си на юмруци, за да се стоплят.

„Тези кошмари трябва да спрат“, каза си тя. „Не мога да преживявам това всяка нощ. Имам нужда от сън.“

Може би беше крайно време за малко почивка. Работеше твърде усилено от доста дълго време. Вероятно натрупаната умора също бе отчасти виновна за лошите сънища. Освен това напоследък живееше под голямо напрежение: висящото осиновяване, събитията от сряда в офиса на О’Брайън, които едва не свършиха трагично, катастрофата вчера сутринта, амнезията на момичето и нейното усещане, че е отговорна за това... Толкова напрегнат начин на живот можеше да причини изключително живи кошмари, точно като преживените от нея. Стори й се, че една седмица в планините, далеч от всекидневните проблеми, ще бъде идеалното лекарство.

Сякаш не й стигаха всички останали източници на стрес, а приближаваше и онзи ден, рожденият ден на детето, което тя даде за осиновяване. След седмица й един ден, не тази, а следващата събота, се навършваха шестнайсет години, откакто беше изоставила бебето. И осем дни преди настъпването на тази годишнина върху душата й вече тегнеше тежката мантия на вината. Както и друг път, не преминеше ли веднъж следващата събота, тя най-вероятно щеше да е в тежка депресия. Седмица в планините, далеч от всекидневните проблеми, може би щеше да се окаже идеалното лекарство и за това заболяване.

Миналата година купиха с Пол един акър^[3] гориста земя с малка ваканционна къща в планините. Постройката беше удобна — две спални, баня, всекидневна с голяма зидана камина и кухня с всички удобства — убежище, съчетаващо удобствата на цивилизования живот с чист въздух, чудни гледки и спокойствие, което бе лукс в градовете.

Бяха реши ли да се усамотяват в къщичката поне два уикенда през всеки летен месец, но си направиха труда да пътуват дотам само три пъти в последните четири месеца, а това дори не бе и половината от времето, което се надяваха да прекарват в планината. Пол работеше усилено, искаше да изпълни доста на брой самоналожени крайни срокове за своя роман, а тя беше поела още пациенти — две деца с много сериозни проблеми, на които просто не можеше да се откаже — и стана тъй, че работата зае всяка свободна секунда и за нея, и за Пол. Може би наистина се престараваха, както и О’Брайън бе помислил за тях.

Но вземем ли веднъж дете, ние ще се променим, каза си Керъл. Ще намираме много свободно време за почивка и семейни излети, защото най-обичаната от нас работа ще бъде създаването на възможно най-добрата среда за нашето дете.

Сега, изправена в леглото, все още неосвободена от леденото присъствие на кошмара в своето съзнание, тя реши, че още от този момент ще започне да променя живота си. Те непременно щяха да се освободят за няколко дни, може би цяла седмица, и да заминат за планините преди срещата на комитета по препоръките в края на месеца, тъй че да бъдат отпочинали и спокойни, когато най-сетне се срещнат с бъдещото свое дете. Но, разбира се, не можеха да потеглят още идната седмица. Беше и нужно време за съставяне на нова схема за предварително уговорените часове. Освен това не искаше да напуска града преди родителите на Джейн Доу да се появят и установят точната самоличност на момичето; това можеше да отнеме още няколко дни. Но бяха длъжни да откъснат от по-следващата седмица един голям отрязък от време и тя вече знаеше, че първата ѝ работа утре сутринта е да започне увещаването на Пол.

Почувства се по-добре след вземането на това решение. Очакването на почивка, дори и съвсем кратка, беше достатъчно, за да намали доста нейното напрежение.

Погледна Пол и каза:

— Обичам те.

Той продължи да похърква тихо.

Усмихната, тя щракна ключето на осветлението и отново се сгуши под завивките. Две минути слуша шума на дъжда и ритмичното дишане на мъжа си; след това я пое дълбокото течение на здрав, успокояващ сън.

* * *

Дъждът, който валя цяла събота, беше подходящ финал за монотонната и мокра седмица без нито един слънчев лъч. Този ден също бе хладен, вятърът хапеше.

Керъл посети Джейн в болницата в събота следобед. Играха карти и говориха за някои от статиите, които момичето беше прочело в

списанията, купени от Керъл. По време на целия разговор, независимо от темата в момента, тя непрекъснато, но внимателно се опитваше да разбере повече за амнезията на момичето, подтикваше паметта му, без да му позволи да забележи това насърчаване. Но усилията се оказаха напразни, защото миналото на Джейн все оставаше извън обсега на нейното съзнание.

В края на следобедните часове за посещения, когато вече тръгваше към асансьорите на третия етаж, Керъл срещна доктор Сам Ханъпорт в коридора.

— Полицията още ли не е открила никаква следа? — попита го тя.

Той сви снажните си рамене.

— Още не е.

— От катастрофата вече изминаха повече от два дни.

— Което не е чак толкова много.

— На горкото момиче ей там те му изглеждат цяла вечност — каза Керъл, като посочи към вратата на стая 316.

— Знам — отвърна Ханъпорт. — И на мене това ми е неприятно колкото и на вас. Но все още е твърде рано за песимизъм.

— Ако аз имах момиче като нея и ако *мое*то момиче изчезнеше дори и за един ден, аз щях здраво да притисна полицията и с адска скорост бих осигурила появата на тази история във всички вестници, щях да чукам на всякакви врати и така да им досаждам, че целият град да вдигне ръце от мене.

Ханъпорт кимна.

— Сигурен съм, че бихте го направили. Видях как действате и се възхищавам от стила ви. Чуйте, мисля, че вашите посещения при момичето имат страхотно значение за поддържането на нейния дух. Благородно е от ваша страна да й отделяте това време.

— Е, целта ми не е вечеря в моя чест — каза Керъл. — Не мисля, че правя нещо повече от това, което е нужно. Искam да кажа, че чувствам някаква отговорност.

Приближи се медицинска сестра, бутаща пациент в количка. Керъл и Ханъпорт ѝ направиха път.

— Поне изглежда, че физическото състояние на Джейн е добро — рече Керъл.

— Така ви казах и в сряда — няма сериозни наранявания. Всъщност *точно* защото е в толкова добро състояние, тя представлява за нас проблем. В действителност мястото ѝ не е в болница. Просто се надявам, че родителите ще се появят, преди да съм принуден да я изпиша.

— Да я изпишете? Но вие не можете да направите това, щом тя няма къде да отиде. Тя не може да се оправи извън стените на болницата. За Бога, та тя даже не знае коя е!

— Естествено, ще я задържа тука колкото мога. Но вероятно още късно тази вечер или утре сутринта всички легла ще бъдат заети. И тогава, ако броят на спешните случаи е по-голям от броя на вече планираните изписвания, ще се наложи да потърсим още няколко пациенти, които могат да напуснат без никаква опасност. Джейн трябва да е една от тях. Ако докарат тука някой с пукнат череп при автомобилна катастрофа или линейката остави при нас жена, пребита от ревнив приятел, аз не мога да оправдая отклоняването на сериозно ранени хора и да държа съвсем здраво момиче, чийто най-тежък физически проблем е контузия на лявото рамо.

— Но нейната амнезия...

— Тя е нещо, което ние така или иначе не можем да излекуваме.

— Но тя няма къде да отиде — настояваше Керъл. — Какво ще се случи с нея?

Ханъпорт отговори със своя спокоен, тих и вдъхващ увереност глас:

— Всичко при нея ще е наред. Наистина. Ние няма да я изоставим просто така. Ще пледираме да бъде поставена под съдебна опека, докато се появят родителите ѝ. Междувременно тя ще се оправи така, както и тук, в някое заведение, където грижите не са толкова много.

— За какво заведение говорите?

— Само на три пресечки оттук има дом за избягали от къщи и бременни млади момичета, при това той е много по-чист и добре поддържан, отколкото е обичайно за държавни институции от този вид.

— Домът „Полмър“ — каза Керъл. — Знам го.

— Тогава знаете, че той не е затвор или сметище.

— И все пак не ми се иска тя да излиза оттук — продължи Керъл. — Ще се чувства, сякаш е захвърлена, забравена, оставена да

изгние. Душевното ѝ равновесие вече е доста разклатено. А това ще я уплаши почти до смърт.

Ханъпорт се намръщи.

— И на мене никак не ми харесва, но наистина нямам избор. Ако не ни достигат легла, законът ни задължава да преценим степените на необходимост и да поемем онези пациенти, които могат да загубят най-много от отказ на медицински грижи или закъснение на лечението. Трябва да спазвам това.

— Разбирам. Не ви обвинявам. По дяволите, няма ли да се появи някой и да си я поиска!

— Възможно е, и то всяка минута.

Керъл поклати глава.

— Не. Имам чувството, че нещата няма да се подредят така добре. Обяснили ли сте всичко на Джейн?

— Не. Няма да подаваме искането към съда до понеделник сутринта, затова мога да почакам с обяснението до утре. Може би до този момент ще се е случило нещо, което да го направи ненужно. Няма смисъл да я тревожим, докато не е станало наложително.

Керъл беше потисната, спомняше си собствените си дни в държавната институция, преди появата на Грейс, която я спаси. Тогава беше твърдоглаво дете, научило доста неща от улицата, но въпреки всичко престоят там я плашеше. Джейн беше умна, куражлия, силна, с приятен характер, но тя не беше жилава и *твърда*, не и като Керъл на нейната възраст. Какво би се случило с нея, ако трябваше да изтърпи живота в държавен приют за повече от ден-два? Ако просто я пуснеха сред деца, които „наистина“ владеят похватите на улицата, сред деца, които имат неприятности с наркотици или с поведението си, тя най-вероятно щеше да стане тяхна жертва, и то може би по жесток начин. А тя се нуждаеше от истински дом, любов, насърчение...

— Разбира се — възкликна Керъл. На лицето ѝ се появи усмивка. Ханъпорт я погледна въпросително.

— А не е ли възможно да дойде с мене? — попита Керъл.

— Какво?

— Чуйте ме, доктор Ханъпорт, ако моят съпруг Пол няма нищо против, не е ли възможно да препоръчате на съда да повери на мене временната опека над Джейн, докато не се появи някой друг, който може да потвърди нейната самоличност?

— Наистина няма да е лошо, но ако го обмислите по-добре — каза Ханъпорт. — Да я приберете у дома, да прекъснете нормалния ритъм на живота си...

— Няма да го прекъснем — отвърна Керъл. — Напротив, това ще бъде удоволствие. Тя е чудесно дете.

Ханъпорт я изгледа продължително, търсейки лицето и очите ѝ.

— В края на краищата — Керъл се опита да бъде възможно най-убедителна, — единственият лекар, който би могъл да излекува амнезията на Джейн, е психиатърът. А в случай, че сте забравили, точно тази е моята специалност. Аз не само мога да ѝ осигуря приличен дом, но имам също и възможност да я лекувам доста интензивно.

Най-накрая Ханъпорт се усмихна:

— Мисля, че това е великодушно и благородно предложение, доктор Трейси.

— Значи ще направите нужната препоръка пред съда?

— Да. Но разбира се, никога не може да се каже със сигурност какво ще е решението на съдията. И все пак мисля, че има доста голяма вероятност той да види какъв е истинският интерес на момичето.

* * *

Няколко минути по-късно Керъл позвъни на Пол от телефонен автомат във фоайето на болницата. Предаде му разговора си с доктор Ханъпорт, но още преди да стигне до най-важното, Пол я прекъсна:

— Искаш да вземем Джейн у нас.

Керъл не можа да скрие изненадата си.

— Как позна?

Той се засмя:

— Добре те познавам, захарче. Стане ли дума за деца, сърцето ти омеква като сладкиш с ванилия.

— Тя няма да ти пречи — вметна бързо Керъл. — Нито ще те отвлича от твоето писане. А и след като О'Брайън не ще успее да представи нашата молба за осиновяване до края на месеца, значи няма възможност у дома да се появят едновременно две деца, искащи

грижи. Всъщност, като помислиш, това закъснение с агенцията не стана ли, само за да имаме място за Джейн, докато се появят нейните родители? Само временно, Пол. И ние...

— Добре, добре — каза той. — Не е нужно да хабиш всичките си доводи. Одобрявам плана.

— Ако искаш, ела първо тука, за да видиш Джейн, това ще е...

— Не, не. Сигурен съм, че тя наистина е точно каквато ми я представи. Въпреки това не забравяй — имаше намерение да ходим в планината след около седмица.

— Сигурно Джейн няма да остане у нас чак дотогава. А и да остане, вероятно ще можем да я вземем с нас, стига само да съобщим на съда къде отиваме.

— Кога трябва да се явим в съда?

— Не знам. Сигурно в понеделник или вторник.

— Ще се постарая да покажа добро поведение — рече Пол.

— Ще се измиеш ли добре зад ушите?

— Разбира се. Даже ще си обуя обувки.

Керъл се усмихна.

— И да не си бъркаш в носа пред съдията.

— Ами ако той започне пръв да си бърка?

— Обичам те, доктор Трейси — каза Керъл.

— А аз обичам тебе, доктор Трейси.

Когато остави слушалката на телефона и се запъти към изхода, тя беше в чудесно настроение. Точно сега дори и кичовият декор във фоайето за посетители не можеше да опъне нервите й.

* * *

Тази нощ в дома на семейство Трейси не се чуха удари, нямаше и следа от полтъргайста, за който господин Олзгуд бе предупредил Пол. Той не им създаде неприятности цели два дни. Странният шум и вибрациите престанаха тъй необяснимо, както бяха и започнали.

Керъл също не сънува кошмари. Спеше дълбоко, спокойно, не се събуждаше. Тя бързо забрави брадвата с блестящо, сребристо острие, махаща застрашително напред-назад в необикновената пустота.

Оправи се и времето. Облаците се разсеяха в неделя. Понеделничното небе беше слънчево и яносиньо.

* * *

Във вторник следобед, докато в съда Пол и Керъл се опитваха да получат правото за временна опека над Джейн Доу, Грейс Митовски почистваше кухнята си. Точно приключи с праха върху хладилника, и телефонът звънна.

— Ало.

Никой не отговори.

— Ало — повтори тя.

Чу се съвсем тих мъжки шепот:

— Грейс...

— Да?

Думите му бяха приглушени, а и по линията имаше ехо, като че ли гласът идеше от празна тенекиена кутия.

— Не мога да ви разбера — каза тя. — Защо не говорите по-силно?

Той опита, но думите отново се изгубиха. Те сякаш пресичаха огромно разстояние, преминаваха през някаква невъобразимо широка пропаст.

— Връзката е ужасна — рече тя. — Налага се да говорите по-силно.

— Грейс — изрече той с мъничко по-висок глас. — Грейси... вече е почти невъзможно. Късно е, трябва... да бързаш. Ти трябва да го спреш... да не се случи... отново — гласът беше като шумолене, някак чуплив, и сякаш от време на време тихо хрущеше като смачканите от стъпки мъртви есенни листа. — Почти е невъзможно... късно е... твърде късно...

Тя разпозна гласа и кръвта ѝ изстина. Ръката ѝ стисна здраво слушалката, не можеше да си поеме дъх. — Грейси... това не може да продължава вечно. Ти трябва... да му сложиш край. Пази нея, Грейси. Пази я...

Гласът постепенно заглъхна.

Не се чуваше нищо. Но това не беше тишината на открита телефонна линия. Нямаше съскане. Нито далечно електронно жужене. Само съвършена тишина, ненарушена дори и от най-лекото потракване или бръмчене на електронните вериги. Огромна тишина. Тишината на безкрая.

Тя остави слушалката.

Започна да трепери.

Приблужи се до шкафа и взе бутилката скоч, пазена за гости. Наля си глътка за двама и седна до кухненската маса.

Алкохолът не я стопли. Все така я разтърсваха ледени тръпки.

Гласът от телефона принадлежеше на Ленърд. Нейният съпруг. Той беше мъртъв от осемнайсет години.

[1] Един фунт е равен на 453,6 г. — Б.пр. ↑

[2] Заклинател, който прогонва духове. — Б.пр. ↑

[3] Един акър е равен на около четири декара. — Б.пр. ↑

ОСМА ГЛАВА

Във вторник, след като успяха да издействат временната опека над Джейн Доу, Пол тръгна към къщи, за да работи над своя роман, а Керъл поведе момичето на пазар. Джейн нямаше никакви дрехи, освен тези, които носеше преди да изскочи пред фолксвагена миналия четвъртък сутринта, затова се нуждаеше от много неща, дори и само за няколко дни. Тя се притесняваше да харчи парите на Керъл и отначало никак не желаше да признае, че харесва видяното или че нещо и подходжда и става достатъчно добре, за да го купят.

Накрая Керъл ѝ каза:

— Мила, ти *имаш* нужда от тази дреха, затова, моля те, отпусни се и ми позволи да ти я купя. Става ли? В крайна сметка парите изобщо няма да са от моя джоб. Най-вероятно ще се разплатя с твоите родители или ще ми върнат парите от програмата за осиновени деца, или пък от някоя друга окръжна институция.

Доводите ѝ свършиха работа. Набързо купиха два чифта дънки, няколко блузи, чифт добри маратонки, чорапи, пуловер и яке от непромокаема материя.

Когато се прибраха у дома, къщата в английски кралски стил направи силно впечатление на Джейн със своите прозорци от цветно стъкло, начупената линия на покрива и каменната зидария. Направо се влюби в гостната, където щеше да остане. Покривът ѝ беше куполообразен, под извития прозорец на издадената ниша имаше дълго дъгообразно канапе, а едната стена се състоеше от огледалните врати на скрит гардероб. Цветовете бяха тъмносиньо и бледо бежово, а мебелировката — стил „кralица Ана“, направена от лъскаво черешово дърво.

— Тази стая наистина ли е просто гостна? — попита Джейн с неверие. — И не я използвате редовно? Ей, ако тази къща беше моя, непрекъснато щях да влизам тука! Просто щях да седам вътре и да прочитам две-три страници всеки ден — чета си, седя си там под извития прозорец и попивам атмосферата.

Керъл винаги бе харесвала тази стая, но сега, през очите на Джейн, тя я възприе и оцени по нов начин. Като гледаше как момичето се докосва до всяко нещо — плъзга вратите на стенния гардероб, проверява гледката от всяка точка на дългообразния прозорец, сяда върху дюшека на леглото с кралски размери, за да усети мекотата на дюшека му — Керъл разбра едно от предимствата да имаш деца в дома си: техните невинни, свежи възприятия за всичко можеха да опазят родителите и техните разбирания от застаряване.

Тази вечер Керъл, Пол и Джейн приготвиха вечерята заедно. Момичето веднага установи добър контакт и всички се чувстваха уютно, макар и тя да беше малко срамежлива. Смяха се много и в кухнята, и на масата.

След вечерята Джейн се залови с миенето на чиниите, докато Керъл и Пол почистваха масата. Когато останаха за момент сами в столовата и момичето не ги чуваше, Пол каза тихо:

— Тя е страхотно дете.

— Не ти ли го казах?

— И все пак има нещо интересно.

— Какво?

— Още откакто я видях този следобед пред съдебната зала — обясни Пол, — ме преследва чувството, че съм я виждал някъде и преди.

— Къде?

Той поклати глава.

— Проклет да съм, ако знам. Но в лицето ѝ виждам нещо познато.

* * *

Целият вторник следобед Грейс очакваше телефонът да звънне отново.

Ужасяваше я необходимостта да го вдигне.

Тя се опита да обезсили своето нервно напрежение, като почисти къщата. Изтърка пода на кухнята, обърса праха от мебелите във всяка от стаите и измете всички килими.

Но не можеше да се отърве от мисълта за телефонното обаждане: хартиено-сухият, изкривен от ехото глас, приличен на Ленърдовия; странните неща, казани от него; зловещата тишина, когато той вече не се чуваше; тревожното усещане за огромни разстояния, непостижимата за въображението пропаст от пространство и време...

Това трябваше да е някаква измама. Но кой можеше да носи отговорността за нея? А и защо ще я измъчва с имитации на Ленърдовия глас, и то осемнайсет години след неговата смърт? Какъв смисъл можеше да има подобна игра сега, след изтичането на толкова време?

Опита се да отвлече мислите си от разговора с изпичането на ябълки в тесто. Сочните ябълкови топчета с коричка — поднесени с канела, мляко и съвсем мъничко захар — бяха нейното любимо ястие за вечеря, защото тя беше родена и израснала в Ланкастър, сърцето на холандската провинция в Пенсилвания, където този специалитет се считаше за единствен и неповторим по вкус. Но във вторник вечерта тя нямаше апетит дори и за ябълкови топчета с тесто. Погълна няколко хапки, но дори не стигна до половината на първото топче, въпреки че обикновено се справяше с две за едно ядене.

Тя продължаваше да човърка без интерес своята вечеря, когато телефонът иззвъня.

Главата ѝ подскочи рязко. Погледна стенния телефон над малката, вградена в стената масичка до хладилника.

Той звънна отново. И отново.

Треперейки, тя стана, приближи се до телефона и вдигна слушалката.

— Грейси...

Гласът бе едва чул, но думите се разбираха.

Той беше. Ленърд. Или някой, чиито глас беше досущ като гласа на Ленърд преди години.

Тя не можа да му отговори. Гласните струни се свиха здраво в гърлото ѝ.

— Грейси...

Краката ѝ се подкосиха, като че се топяха под нейната тежест. Измъкна столчето, пъхнато под плота на масичката, и бързо седна на него.

— Грейси... не позволявай да се случи отново. Това не бива... да продължава вечно... отново и отново... кръвта... убийството...

Тя затвори очи и с всички сили си наложи да говори. Гласът ѝ беше слаб и треперещ. Дори не можеше да познае, че е нейният. Беше глас на непознат човек — на някоя изтощена, уплашена стара жена, която едва се държи на краката си.

— Кой се обажда?

Шепнещият, ехтящ глас от телефона каза:

— Пази нея, Грейс.

— Какво искате от мене?

— Пази нея.

— Защо правите това?

— Пази я.

— Кого да пазя? — изрече тя настойчиво.

— Вила. Пази Вила.

Все още беше уплашена и объркана, но вече започваше и да се ядосва.

— Не познавам никаква Вила, по дяволите! Кой се обажда?

— Ленърд.

— А, не! Да не мислите, че съм някоя кретаща и оглупяла старица? Ленърд е мъртъв. От осемнайсет години! Вие не сте Ленърд. Що за игра си играете?

Искаше да му тръшне слушалката и знаеше, че това е най-добрият подход към подобни откачалки, но не можа да си наложи и да я остави на мястото ѝ. Гласът му толкова приличаше на гласа на Ленърд, че тя беше хипнотизирана от него.

Той заговори отново, много по-тихо от преди, но тя все още го чуваше.

— Пази Вила.

— Казвам ви, не я познавам. И ако продължавате да ми звъните с вашите глупости, ще се обадя в полицията, че някакъв извратен шегобиец...

— Керъл... Керъл — продължи мъжът, а гласът му затихваше от сричка на сричка. — Вила... но ти я наричаш... Керъл.

— Какво, по дяволите, става тука?

— Пази се... от... котката.

— Какво?

Гласът вече беше толкова далечен, че тя успяваше да го чуе само с напрегнат докрай слух.

— Кот... аракът...

— Аристофан? Той... какво? Да не сте му направили нещо? Да не би да сте го отровили? Затова ли нещо не е добре напоследък?

Никакъв отговор.

— Чувате ли ме?

Нищо.

— Какво искахте да кажете за котката? — настояваше тя.

Никой не отвърна.

Тя се вслуша в чистата, съвършено чистата тишина, и така силно се разтрепери, че ръцете ѝ едва задържаха слушалката.

— Кой сте вие, защо искате да ме измъчвате така? Защо искате да сторите зло на Аристофан?

От някое много, много далечно място, болезнено познатият глас на нейният отдавна мъртъв съпруг произнесе няколко последни, едва доловими думи:

— Как искам... да съм там... за... ябълковите топчета.

* * *

Бяха забравили да купят на Джейн пижама. Тя си легна по дълги до коленете чорапи, пликчета и една от фланелките на Керъл, която ѝ беше малко широка.

— Какво ще става утре? — попита тя, когато вече беше сгушена между завивките, а главата ѝ се подаваше върху пухкавата възглавница.

Керъл приседна в края на леглото.

— Мислех си, дали няма да е добре, ако опитаме една лечебна програма, предназначена за отключване на паметта ти.

— Какво е лечението?

— Чувала ли си за терапия на хипнотичната регресия?

Изведнъж Джейн почувства уплаха. Вече няколко пъти след катастрофата бе правила съзнателни, нарочни опити да си припомни коя е, но винаги, когато чувстваше, че е близо до страшното откровение, главата ѝ се замайваше, тя губеше ориентация и я

обхващаше паника. Принудеше ли съзнанието си да се обърне назад, назад към истината, един защитен психологически механизъм прекъсваше нейното любопитство тъй рязко, както гаротата^[1] на някой удушвач би прекъснала достъпа на въздух в дробовете ѝ. И всеки път преди границата на безсъзнанието тя виждаше странен сребрист предмет, който се люлее напред-назад в чернотата — съвсем неразгадаемо, но въпреки това смразяващо кръвта видение. Тя чувстваше, че в нейното минало има нещо страшно, нещо толкова ужасяващо, че е по-добре да се откаже от опитите за припомняне. Вече почти бе решена да не дири повече изгубеното, да приеме новия си живот като безименно сираче, макар и той вероятно да е изпълнен с трудности. Но хипнотично-регресивната терапия би я принудила да застане лице в лице със своето минало, независимо дали иска това или не. Тази вероятност я изпълваше с ужас.

— Добре ли си? — попита Керъл.

Момичето облиза устни.

— Да. Просто мислех за казаното от тебе. Хипнотична регресия. Това означава ли, че ще ме доведеш до състояние на транс и ще ме накараш да си спомня всичко?

— Е, не е чак толкова лесно, сладка моя. Няма гаранция, че ще стане. Ще те хипнотизирам и ще те помоля да мислиш за станалото след катастрофата в четвъртък сутринта; след това постепенно ще те връщам все по и по-назад в миналото. Ако си добър пациент, възможно е да си спомниш коя си и откъде си. Понякога хипнотичната регресия е удобно средство, ако се опитвам да накарам някой пациент да преживее отново някоя дълбоко скрита, жестоко потисната травма. Никога не съм използвала тази техника при страдащи от амнезия, но знаей, че е приложима при случаи като твоя. И когато има резултат, са нужни повече от един или два сеанса. Това може да е дълъг и досаден процес, при който човек усеща безсилие. Точно утре няма да се доберем до кой знае какво, а всъщност и твоите родители вероятно ще се появят преди да успея и те върна към твоите спомени. Но въпреки това можем да започнем. Е, само ако ти нямаш нищо против.

Тя не искаше Керъл да разбере за нейния страх от собствената ѝ памет, затова каза:

— О, разбира се. Звучи вълнуващо.

— За утре при мене са записани четирима пациенти, но мога да започна с тебе в единайсет часа. Ще се наложи да прекараш доста време в чакалнята и преди, и след сеанса, затова първата ни задача сутринта е да ти намерим добра книжка за четене. Обичаш ли разкази, в които има някаква загадка?

— Струва ми се, да.

— Агата Кристи?

— Името ми е познато, но не съм сигурна дали някога съм чела нейна книга.

— Утре ще опиташ една. Ако преди си харесвала много тайнствените истории, възможно е Агата Кристи да открене вратите на паметта ти. Всеки стимул, всяка връзка с твоите спомени, независимо каква е тя, може да послужи като вход — тя се наведе и целуна челото на Джейн. — Но сега не се тревожи за това. Просто си поспи добре, детко.

След като Керъл излезе от стаята и затвори вратата след себе си, Джейн не изключи веднага лампата. Остави погледа си да се плъзга бавно по стаята, после — обратно, а очите ѝ си почиваха върху всяко красиво ъгълче.

„Господи, моля те“, помисли тя, „нека да остана тука. Намери начин, някакъв начин, и нека да остана в тази къща за вечни времена. Не ме принуждавай да се връщам откъдето съм дошла, независимо къде е това място. Тук искам да живея. Тук искам и да *умра*, толкова е красиво.“

Накрая се пресегна и щракна ключето на нощната лампа.

Мракът обгърна всичко като криле на прилеп.

* * *

Грейс използва парченце от материала „Мезънайт“ и четири гвоздеа, за да закрие временно котешката вратичка от вътрешната ѝ страна.

Аристофан стоеше в средата на кухнята, извил глава встрани, и в широко отворените му очи се четеше голямо любопитство. През няколко секунди мяукаше, като че ли искаше да ѝ зададе някакъв въпрос.

След като заби и последния гвоздей, Грейс се обърна към него:

— Добре, котарако. Засега разрешението ти за бродене се отменя. Вероятно някакъв човек отвън те е хранил с малки количества наркотици или някаква отрова и може би това е причинило лошото ти поведение. Просто ще почакаме и ще видим дали състоянието ти ще се подобри. Сигурно си се носил в облаците, опиянен от наркотици, а, глупаво коте?

Аристофан измяука въпросително.

— Да — рече Грейс. — Зная, че ти звучи невероятно. Но ако не ми се наложи да се справям с някой откачен, значи наистина по телефона ми е звъннал самият Ленърд. А това е още по-невероятно, не мислиш ли?

Котаракът завъртя главата си отляво-надясно, сякаш действително търсеше смисъла в думите ѝ.

Грейс спря сред стаята, протегна ръка и отърка палеца и показалеца си.

— Ела тук, котенце. Ела, пис-пис-пис.

Аристофан изсъска, плю, обърна се и избяга.

* * *

За разнообразие правиха любов при изключени лампи. Той усещаше горещия дъх на Керъл върху врата си. Тя притискаше, търкаше, огъваше, стягаше и отпускаше тялото си в съвършена хармония с неговото; изключително пластичните ѝ движения напомняха течението на пълноводна, топла река. Извиваше изящния си гръб, повдигаше се и се спускаше в такт с неговите отмерени тласъци. Тя беше гъвкава, нежна и някак всепоглъщаща като тъмнината.

После уловиха ръцете си и започнаха да говорят несвързани неща, като постепенно се унасяха. Пол още говореше, когато Керъл заспа. Тя не отговори на един от въпросите му и едва тогава той отдели ръката си от нейната.

Беше уморен, но не можа да потъне в прегръдките на съня тъй бързо като нея. Продължаваше да мисли за момичето. Беше сигурен, че го е виждал преди срещата им пред съдебната зала тази сутрин. Докато вечеряха, нейното лице му изглеждаше все по и по-познато. То

продължаваше да го преследва и сега. Но колкото и упорито да опитваше, не можеше да си спомни къде го е виждал.

Както лежеше в тъмната спалня и прелистваше спомените си, постепенно започна да го завладява тревога. Обхвана го чувството — съвсем безпричинно — че предишната му среща с Джейн е била необикновена, може би дори неприятна. После се зачуди дали пък наистина не е възможно момичето да представлява някаква заплаха за него и Керъл.

„Но това е абсурдно“, помисли той. „Изобщо няма смисъл. Сигурно съм уморен повече, отколкото смятам. Като че ли логиката започва да ми се изплъзва. Каква заплаха може да се крие в Джейн? Тя е толкова приятно дете. Изключително приятно дете.“

Въздъхна, завъртя се настрани и се замисли за сюжета на своя първи роман (неуспешния), а това бързо го приспа.

* * *

В един часа през нощта Грейс Митовски още беше приседнала в леглото и гледаше късния вечерен филм на малкото телевизорче „Сони“. Съзнаваше бегло, че на екрана Хъмфри Богърт и Лорън Бъкол са заети с остроумна словесна престрелка, но в действителност не чуваше нищо от думите им. Бе загубила следите на филмовия сюжет само няколко минути след като го бе включила.

Мислеше за Ленърд, мъжа, който ракът ѝ отне преди осемнайсет години. Той беше добър, трудолюбив, щедър, любещ човек, много приятен събеседник. Тя го бе обичала силно.

Но тогава не всички обичаха Ленърд. И той имаше своите слабости. Най-лошото му качество бе неговата нетърпеливост — и острият език, който тя предизвикваше. Не можеше да понася мързеливи, незаинтересувани, необразовани и глупави хора. „А това включва две трети от човешката раса“, повтаряше той често, особено когато беше в по-кисело настроение. Тъй като бе честен човек и горещата му кръв не изобилстваше от дипломатичност, казваше на хората точно какво мисли за тях. Заради това в живота му изобщо нямаше лъжи и измами, но имаше забележително много врагове.

Чудеше се дали не се е обаждал някой от тези врагове, преструвайки се на Ленърд. Човек с извратена психика можеше да получи от измъчването на Ленърдовата вдовица толкова наслаждение, колкото и от измъчването на самия Ленърд. Възможно бе да чувства силно удоволствие от измъчването на нейния котарак и от безпокойството, което причиняваше със своите телефонни обаждания.

Но след *осемнайсет* години? Кой би могъл да запомни гласа на Ленърд тъй добре, че след толкова време да го имитира съвършено успешно? Със сигурност тя беше единственият човек, който все още можеше да разпознае този глас само от дума-две. А и защо ще замесва Керъл? Ленърд бе починал три години преди Керъл да навлезе в живота на Грейс; той изобщо не познаваше това момиче. Не бе възможно и неговите врагове да имат нещо против Керъл. Какво искаше да каже онзи, който се обади, наричайки Керъл „Вила“? Но най-голямо безпокойство предизвикваше въпросът откъде той можеше да знае, че тя току-що е направила ябълкови топчета?

Имаше и друго обяснение, въпреки нейната неохота да го обмисли. Може би човекът от телефона не беше един от враговете на Ленърд. Може би действително се бе обадил самият Ленърд. Обаждане от мъртвец.

— *Не, това е невъзможно.*

— *Много хора вярват в призраци.*

— *Но не и аз.*

Тя се замисли за своите странни сънища от миналата седмица. Тогава не вярваше в съновните предсказания. А сега — да. Защо пък не и в призраци?

Не. Тя беше жена, възпитана в здравомислие, животът ѝ беше протекъл стабилно и разумно, имаше доста познания в науките и винаги бе вярвала, не именно там се крият всички отговори. Ако сега, на седемдесетгодишна възраст, тя отвореше шлюзовете на своята иначе рационална философия за вярата в призраци, може би я чакаше наводнението на лудостта. Започне ли веднъж човек да вижда призраци, то какво е следващото, което го очаква? Вампири? Нужно ли бе отсега насетне винаги и навсякъде да носи със себе си подострен дървен кол и разпятие? Ами върколаците? Май ще е най-добре да си купи кутийка със сребърни куршуми! А злите елфи, които живеят в

центъра на земята и причиняват земетресения и вулканични изригвания? Разбира се! Защо пък не?

Грейс се засмя с горчивина.

Не можеше да си позволи изведнъж да повярва в призраци, защото едно суеверие можеше да повлече след себе си приемането на безброй други. А тя беше вече твърде стара, чувстваше се добре със сегашните си разбирания и бе съвсем привикнала със своя начин на живот, за да осмисля наново всичките си житейски възгледи. И в никакъв случай нямаше да се поддаде на изкушението за подобна жестока преоценка само заради това, че е провела два странни телефонни разговора.

Следователно ѝ оставаше да реши единствено дали да разкаже или не на Керъл, че някой я безпокои и използва нейното име. Опитва се да си представи собствения си глас, когато започне да обяснява за телефонните обаждания и се опита да разкаже накратко своята теория за отравянето или наркотичното опияняване на Аристофан. Нямаше никаква надежда, че гласът ѝ ще звучи като познатата на всички Грейс Митовски. Щеше да прилича на истерична старица, търсеца несъществуващи заговорници зад всяка врата и под всяко легло.

Дори можеха да помислят, че я хваща старческото слабоумие.

„А хваща ли ме?“, зачуди се тя. „Въобразих ли си телефонните обаждания? Не. Сигурна съм.“

Не си беше въобразила също и промяната в личността на Аристофан. Погледна одраскванията от нокти върху дланта си; макар и вече да заздравяваха, те все още бяха червени и подути. Доказателство. Тези белези представляваха едно доказателство, че *нещо* не е наред.

„Не съм слабоумна“, каза си тя. „Ни най-малко. Но и не искам да ми се наложи да убеждавам Керъл и Пол, че дъската ми е съвсем наред, след като вече съм им казала за някакви телефонни обаждания от Ленърд. По-добре да си трая сега-засега. Ще почакам. Ще видя какво ще се случи. Така или иначе, и сама мога да разгадая всичко. И да се справя.“

От екрана на „Сонито“ Богарт и Бъкол се усмихнаха един на друг.

* * *

Когато Джейн се събуди посред нощ, откри, че е ходила насън. Намираше се в кухнята, а не можеше да си спомни как е станала от леглото и е слязла по стълбите.

Кухнята беше съвсем тиха. Единственият звук идеше от тихото бръмчене на хладилника. Единствената светлина беше лунната, но тъй като имаше пълнолуние, а кухнята бе с доста прозорци, можеше да се вижда достатъчно добре.

Джейн стоеше до шкафче край мивката. Беше отворила едното чекмедже и оттам бе измъкнала тежък месарски нож.

Погледна сатъра, изумена, че го вижда в своята ръка.

Бледата лунна светлина проблесна върху хладното острие.

Беше стискала дръжката тъй здраво, че ръката я болеше.

Защо ми е дотрябвал нож?

По гръбначния ѝ стълб като стоножка полази ледена тръпка.

Кожата по нейните голи ръце и нозе настръхна и тя изведнъж ясно осъзна, че е само по фланелка, пликчетата и чорапи.

Двигателят на хладилника се изключи с глухо трополене, от което тя подскочи и се обърна.

Сега къщата остана свръхестествено тиха. Беше готова да повярва, че е оглушала.

Какво съм правила с този сатър?

Тя уви ръце около себе си, за да прогони ледените тръпки, които продължаваха да я пронизват.

Може би беше сънувала нещо, свързано с храна, и затова е слязла тук насън, за да си направи сандвич. Да. Вероятно е станало точно така. Всъщност *наистина* чувстваше лек глад. Значи е извадила ножа от шкафчето, за да отреже малко печено месо за сандвича. В хладилника имаше едно дебело парче говеждо. Бе го видяла по-рано, снощи, докато помагаше на Керъл и Пол да приготвят вечерята.

Но не мислеше, че сега ще може да хапне сандвич или каквото и да е. Всяка изминала секунда краката ѝ изстиваха все повече и освен това се чувстваше неприлично гола, облечена само с полупрозрачни бикини и тънка фланелка. Сега искаше само да се върне в леглото, под топлите завивки.

Изкачвайки стъпалата в тъмното, вървеше близо до стената, защото там имаше по-малка вероятност сглобките да изскърцат. Върна се в своята стая, без да събуди никого.

Някъде далеч в нощта зави куче.

Джейн се зарови дълбоко в одеялата.

Известно време ѝ беше трудно да заспи, защото усещаше вина, че е бродила нощем из къщата на семейство Трейси, докато те спят. Чувстваше се като измамница. Чувстваше, че е злоупотребила с тяхното гостоприемство.

Това, разбира се, беше глупаво. Тя не бе тършувала из къщата нарочно. Просто ходеше насън, а не е възможно човек да контролира подобни действия.

Просто ходеше насън.

[1] Средновековен инструмент за изтезаване и задушаване във вид на обръч с винт. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

Мики Маус представляваше точката за концентрация в кабинета на Керъл Трейси. Върху една от дългите стени на стаята имаше рафтове, върху които бяха подредени какви ли не сувенири с образа на Мики. Там съжителстваха копчета с Мики Маус, карфици с Мики Маус, ръчен часовник, катарамии за колан, телефон с лика на Мики Маус, стъклени чаши, върху които беше изобразена физиономията на знаменития мишок, халба за бира, а върху нея — някакво подобие на Мики, облечено с кожени панталони и тиролска шапка. Но най-многобройни бяха статуетките на анимационната звезда: Мики, застанал до малък червен автомобил; спящ Мики, сгушен в раираната си пижама; Мики, танцуващ жига; Мики и Мини; Мики и Гуфи; Мики с камбанки в ръце; Мики и Плуто; Мики и патока Доналд, прегърнати като първи приятели; Мики, яздещ кон с каубойска шапка, която е вдигнал високо с четирипръстата си ръка в бяла ръкавица; Мики, облечен като войник, моряк, доктор; Мики по бански, стиснал здраво дъската за сърф. Имаше метални, тебеширени, порцеланови, пластмасови, стъклени и глинени статуетки на Мики, някои високи около фут, а някои — не повече от инч, но повечето бяха около средата. Единственото, по което стотиците мишоци по рафтовете си приличаха един на друг, беше широката усмивка върху лицето на всеки от тях.

Тази колекция можеше да разчупи леда при общуването с пациенти от най-различни поколения. Никой не можеше да устои на Мики Маус.

Джейн реагира по същия начин, както стотици пациенти преди нея. Смя се щастливо и много пъти възкликна „О-о!“ и „А-а!“. Когато вече спря да се възхищава от колекцията и седна в едно от големите кожени кресла, тя беше готова за терапевтичния сеанс; напрежението и безпокойството ѝ бяха изчезнали. Обичайната магия на Мики бе успяла.

В кабинета на Керъл нямаше психоаналитична кушетка. Тя предпочиташе да води своите сеанси от голямо кресло, като пациентът седеше в същото от другата страна на осмоъгълната масичка за кафе.

Завесите винаги бяха спуснати докрай; покрити с абажур подови лампи осигуряваха мека, златиста светлина. Ако изключим стената с изображения на Мики Маус, атмосферата в стаята беше от деветнайсети век.

Побъбриха няколко минути за колекцията и Керъл каза:

— Добре, миличка. Мисля, че е време да започваме.

По челото на момичето се появиха тревожни бръчки.

— Наистина ли мислиш, че тази хипноза е добра идея?

— Да. Считам, че тя е най-доброто средство за възстановяване на твоята памет. Не се тревожи. Процесът е много прост. Само се отпусни и остави той да те носи. Нали нямаш нищо против?

— Е... добре.

Керъл стана, заобиколи масичката, и Джейн също започна да се изправя.

— Не, ти си стой — рече Керъл. Тя застана зад креслото и докосна с крайчеца на пръстите си слепоочията на Джейн. — Отпусни се, миличка. Облегни се назад. Ръцете — в скута. Дланите — нагоре, без напрежение в пръстите. Така е добре. Сега затвори очи. Затворени ли са?

— Да.

— Добре. Много добре. Сега искам да мислиш за хвърчило. Голямо, с форма на диамант. Нарисувай го в съзнанието си. То е огромно, синьо хвърчило, плаващо високо в синьото небе. Виждаш ли го?

След кратко колебание, момичето отвърна:

— Да.

— Наблюдавай хвърчилото, сладка моя. Виж го как нежно се издига и спуска по въздушните течения. Издига се, спуска се, нагоре и надолу, нагоре и надолу, наляво и надясно, плава тъй грациозно, далеч над земята, по средата между земята и облаците, високо над главата ти — Керъл говореше с плавен, успокояващ, ритмичен глас, впила поглед в гъстата руса коса на момичето. — Както гледаш хвърчилото, постепенно ще станеш лека и свободна като него. Ще се научиш да се извисяваш нагоре, нагоре в синьото небе, също като хвърчилото — тя едва-едва започна да описва кръгове с пръстите си по слепоочията на момичето. — Цялото напрежение те напуска, всички тревоги и грижи отплават надалеч, надалеч, докато в главата ти остане единствено

мисълта за хвърчилото, плаващото хвърчило в синьото небе. От черепа, челото и слепоочията ти е смъкната огромна тежест. Вече се чувстваш много по-лека — тя премести ръцете си надолу към шията на момичето. — Мускулите в шията ти се отпускат. Напрежението ги напуска. Огромна тежест пада от тях. Вече си толкова олекнала, че почти можеш да почувстваш как се издигаш към хвърчилото... почти... почти... — тя смъкна ръце по-надолу и докосна раменете на момичето. — Отпусни се. Позволи на напрежението да падне от тебе. Като бетонни блокове. И да станеш лека, все по-лека. И от гърдите ти пада тежест. А сега летиш. Само на няколко инча от земята, но *летиш*.

— Да... летя — каза тя с натезал глас.

— Хвърчилото се плъзга високо над тебе, но и ти бавно, бавно се движиш натам, за да отидеш при него.

Тя продължи в този дух около минута, после се върна при своето кресло и седна в него.

Джейн се бе свлякла ниско в другото кресло, главата ѝ беше наклонена встрани, чертите на лицето ѝ изглеждаха меки и отпуснати и дишаше леко.

— Ти спиш много дълбоко — каза ѝ Керъл. — Много отпускат и дълбок, дълбок сън. Разбираш ли?

— Да — промърмори момичето.

— Ще ми отговориш на няколко въпроса.

— Добре.

— Ще останеш в своя дълбок сън и ще отговаряш на моите въпроси, докато ти кажа, че е време да се събудиш. Разбра ли?

— Да.

— Добре. Много добре. А сега кажи ми — как ти е името?

Момичето мълчеше.

— Как е името ти, сладка моя?

— Джейн.

— Това истинското ти име ли е?

— Не.

— А как е истинското ти име?

Джейн се намръщи.

— Не мога... да си спомня.

— Откъде си дошла?

— От болницата.

— А преди това?

— Никъде.

В ъгълчето на устата ѝ проблесна струйка слюнка. Тя я облиза с безразличие преди да е потекла по брадичката ѝ.

Керъл попита:

— Миличка, спомняш ли си часовника с Мики Маус, който видя преди няколко минути?

— Да.

— Е, аз го взех от рафта — каза Керъл, въпреки че не бе помръдвала от стола. — А сега въртя стрелките му назад, едно завъртане по циферблата, още едно, все назад. Виждаш ли как стрелките на този часовник с образа на Мики Маус се движат назад?

— Да.

— А сега става нещо много любопитно. Както въртя тези стрелки назад и назад, самото време започва да тече обратно. Вече не е единайсет и четвърт. Сега е единайсет. Това е вълшебен часовник. Той командва посоката на времето. А сега е десет часа сутринта... девет часа... осем часа... Огледай се около себе си. Къде се намираш?

Момичето отвори очи. Те бяха заковани в някаква далечна точка.

— Ъ-ъ-ъ... в кухнята. Масичката за закусване. Ей, пушеното е много вкусно и крехко.

Постепенно Керъл я водеше назад във времето, обратно през дните, прекарани в болницата, докато накрая стигна до произшествието в четвъртък сутринта. Момичето трепна, преживявайки отново момента на удара, извикала Керъл я успокои и след това се върнаха още няколко минути назад.

— Стоиш на тротоара — рече Керъл. — Облечена си само с блуза и дънки. Вали. Студено е.

Момичето отново затвори очи. Потрепери.

— Как е името ти? — попита я Керъл.

Мълчание.

— Как е името ти, мила моя?

— Не зная.

— Откъде си дошла току-що?

— Отникъде.

— Искаш да кажеш, че имаш амнезия?

— Да.

— Още преди инцидента?

— Да.

Въпреки че беше все така загрижена за момичето, Керъл бе облекчена да чуе, че не тя е отговорна за състоянието на Джейн. За секунда и тя се почувства като онова синьо хвърчило, способна да се извиси и полети надалеч. После продължи:

— Е, добре. Каниш се да излезеш на улицата. Просто искаш да я пресечеш, или имаш намерение да се хвърлиш пред някоя кола?

— Не... знам.

— Как се чувстваш? Весела? Потисната? Безразлична?

— Уплашена — гласът на момичето беше съвсем тих и треперещ.

— От какво си изплашена?

Мълчание.

— То иде.

— Кое иде?

— Зад мен е!

— Какво има зад тебе?

Момичето отново отвори очи. Погледът ѝ все още се рееше в далечината, но сега в нейните очи се четеше силен ужас.

— Какво има зад тебе? — повтори Керъл.

— О, Господи — промълви момичето с нещастен глас.

— Какво има?

— Не, не — тя поклати глава. Лицето ѝ беше съвсем преbledняло.

Керъл се наведе напред в креслото си.

— Отпусни се, сладка моя. Ще се отпуснеш и ще бъдеш спокойна. Затвори очи. Спокойно... като хвърчилото... високо, над всичко... летящо... топло.

Напрежението изчезна от лицето на Джейн.

— Сега е по-добре — каза Керъл. — Като останеш спокойна, все така отпусната и спокойна, ще ми кажеш от какво се страхуваш.

Момичето не промълви нито дума.

— Скъпа моя, какво те е изплашило? Какво има зад тебе?

— Нещо...

— Какво е то?

— Нещо...

Керъл помоли спокойно и търпеливо:

— А по-точно?

— Аз... не знам какво е това... но то идва... и ме плаши.

— Добре. Нека отидем още малко назад — и използвайки стрелките от циферблата на часовника с Мики Маус, тя върна момичето още един цял ден към миналото. — А сега се огледай. Къде си?

— Никъде.

— Какво виждаш?

— Нищо.

— Трябва да виждаш нещо, скъпа.

— Мрак.

— В тъмна стая ли си?

— Не.

— Или някъде на открито през нощта?

— Не.

Тя върна момичето с още един ден.

— А сега какво виждаш?

— Само тъмнината.

— Все трябва да има и нещо друго.

— Нищо.

— Отвори очи, мила моя.

Момичето се подчини. В сините ѝ очи нямаше никакво изражение, бяха като от стъкло.

— Нищо.

Керъл се намръщи.

— А ти права ли си или седнала в това тъмно място?

— Не знам.

— Какво чувстваш под себе си? Стол? Под? Легло?

— Нищо.

— Протегни ръка. Докосни пода.

— Няма под.

Разтревожена от погрешната посока, която поемаше сеансът, Керъл се надигна в стола си и погледна продължително момичето. Чудеше се какво да предприеме.

След няколко секунди миглите на момичето леко помръднаха и очите ѝ се затвориха.

Накрая Керъл каза:

— Добре. Отново въртя стрелките на часовника назад. Времето тече в обратна посока. То ще продължи да се връща назад час по час, ден по ден, все по-бързо и по-бързо, докато ти не ме спреш. Искам да ме спреш, едва когато излезеш от мрака и можеш да ми кажеш къде се намираш. Сега въртя стрелките. Назад... Назад...

Десет секунди изминаха в тишина. Двайсет. Трийсет.

След цяла минута мълчание Керъл попита:

— Къде си?

— Все още никъде.

— Продължаваме. Назад... Назад във времето...

След още една минута Керъл започна да си мисли, че тук има нещо нередно. Имаше тревожното усещане, че губи контрол над положението и поставя пациентката си пред някаква опасност, която не може да се предвиди. Но точно когато смяташе да прекъсне връщането и да поведе отново момичето напред, Джейн най-накрая проговори:

Момичето подскочи от стола като пружина и се изправи, като се мяташе и пишцеше.

— Някой да ми помогне! Мамо! Лелъо Рейчъл! За Бога, помогнете ми!

Гласът не беше на Джейн. Излизаше от нейната уста, минаваше през езика и устните ѝ, но изобщо не приличаше на нейния. Не че просто беше изменен от паниката. Беше съвсем различен от гласа на Джейн. Имаше свой тембър, акцент и интонация.

— Ще умра тук! Помощ! *Измъкнете ме оттук!*

Керъл също скочи на крака.

— Скъпа, спри! Успокой се!

— Запалих се! Запалих се! — пишцеше момичето и удряше по дрехите си, като че ли се опитваше да потуши пламъците.

— Не! — рязко каза Керъл. Заобиколи масичката за кафе и успя да хване ръката на момичето, макар и междувременно да отнесе няколко удара напосоки.

Джейн се тресеше, опитваше да се освободи.

Керъл я хвана здраво и започна да ѝ говори меко, но настоятелно, мъчеше се да я успокои.

Джейн спря да се противи, но започна да пъшка и да хрипти.

— Пушек — изрече тя, давейки се. — Толкова много пушек.

Керъл я уговори да престане и с това, като постепенно успокои малко нейната истерия.

Най-накрая Джейн се отпусна в удобното кресло. Беше смъртно бледа, а по челото ѝ се стичаха струйки пот. В сините ѝ очи, загледани в някакво далечно време и пространство, като че ли имаше чуждо присъствие.

Керъл коленичи до стола и хвана ръката на момичето в своята.

— Сладка моя, чуваш ли ме?

— Да.

— Добре ли си?

— Уплашена съм...

— Няма огън.

— Имаше. Навсякъде — изрече момичето, все още с онзи непознат глас.

— Вече няма. Никъде няма пламък.

— Щом казваш...

— Наистина. Така казвам. А сега ти ми кажи своето име.

— Лора.

— А помниш ли последното си име?

— Лора Хейвънзууд.

Керъл се изчерви, толкова силно тържествуваше.

— Много добре. Идеално. Къде е домът ти, Лора?

— Шипънзбърг.

Шипънзбърг беше малко градче на по-малко от час път от Харисбърг. Представляваше спокойно, приятно място, което съществуваше, за да обслужва един процъфтяващ държавен колеж и множеството ферми наоколо.

— Знаеш ли адреса, на който живееш в Шипънзбърг? — попита Керъл.

— Улицата няма име. Ферма е. Съвсем близо до града, встрани от Уолнат Ботъм Роуд.

— Значи ако се наложи, можеш да ме заведеш там?

— О, да. Мястото е много красиво. На края на черния път има два големи каменни стълба; те отбелязват мястото, откъдето се влиза в нашата земя. Има и алея между красиви кленове, а край къщата растат стари дъбове. През лятото подухва ветрец и е приятно хладно под сенките на тези дървета.

— Как е първото име на баща ти?

— Никлърс.

— А неговият телефонен номер?

Момичето се понамръщи.

— Неговият какво?

— Кой е номерът на вашия телефон в къщи?

Момичето поклати глава.

— Не разбирам за какво говорите.

— Нямате ли телефон?

— Какво означава телефон? — попита момичето.

Керъл я погледна объркана. Не бе възможно човек под хипноза да проявява притеснение или да се шегува по този начин. Докато тя обмисляше следващия си ход, забеляза, че Лора отново започва да се вълнува. По нейното чело се появиха бръчки, очите и се разшириха. Отново дишаше с усилие.

— Лора, чуй ме. Ти ще бъдеш спокойна. Ще се отпуснеш и...

Момичето започна неудържимо да се гърчи в стола си. Като пиццеше и пъскаше едновременно, тя се смъкна от стола, търколи се върху пода и се удари в масичката за кафе, блъскайки я настрана. Огъваше тялото си, тресеше се и се гърчеше, като че ли беше изпаднала в тежък епилептичен пристъп, макар и да не бе така; с отчаяна сила и бързина започна да трие ръце о дрехите си — изглежда отново си представяше, че гори. Викаше някого на име Рейчъл и се задушаваше от несъществуващ пушек.

На Керъл ѝ беше нужна повече от минута, за да я успокои с думи, а това представляваше сериозна загуба на контрол върху пациента; хипнотизаторът обикновено трябваше да се справи само за няколко секунди. Очевидно Лора бе преживяла изключително травматизиращ пожар или пък бе загубила любим човек в пламъците. Керъл искаше да изясни този въпрос докрай и да разбере какво се крие в дъното му, но моментът сега не беше подходящ. След като успокояването на пациента отне толкова време, тя вече знаеше, че е нужно да приключи сеанса бързо.

Когато Лора отново се разположи в креслото, Керъл приклепна до нея, като ѝ заповяда да помни всичко казано и случило се по време на сеанса. После поведе момичето напред през времето към настоящето и я изведе от транса.

Момичето отърка влажното ъгълче на едното си око, разтърси глава и се покашля. Сетне погледна Керъл и каза:

— Май работата не стана, а? — гласът ѝ отново беше гласът на Джейн; Лориният вече го нямаше.

„Но първо, защо, дявол го взел, гласът ѝ се бе променил?“, зачуди се Керъл.

— Не си ли спомняш какво стана? — попита тя.

— Трябва ли да помня нещо? Всичките ония приказки за синьото хвърчило? Аз разбирах какво се опитваш да направиш, как се опитваше да ме приспиш и поставиш в транс, и точно затова си мисля, че не стана нищо.

— Но то *стана* — увери я Керъл. — И ти трябва да си припомниш всичко това.

Момичето изглежда изобщо не вярваше.

— Всичко кое? Какво се е случило? Откри ли нещо?

Керъл я погледна.

— Лора.

Момичето даже и не премигна. Просто изглеждаше объркана.

— Твоето име е Лора.

— Кой го каза?

— Ти.

— Лора ли? Не, не мисля, че е това.

— Лора Хейвънзууд — каза Керъл.

Момичето сбърчи вежди.

— Съвсем нищо не ми говори.

Изненадана, Керъл обясни:

— Каза ми, че живееш в Шипънзбърг.

— Той къде се намира?

— На около час път оттук.

— Никога не съм го чувала.

— Живееш във ферма. На входа към имението на баща ти има каменни стълбове и дотам води алея с кленове от двете страни. Така ми каза ти и аз съм сигурна, че то ще се окаже самата истина. Буквално е невъзможно да отговориш на въпросите неточно или лъжливо, когато се намиращ под хипноза. А освен това, няма никаква причина да ме мамиш. Нищо не можеш да изгубиш, възможно е единствено да спечелиш много, ако строшим стената на твоята памет.

— Може и да съм Лора Хейвънзууд — рече момичето. — Има вероятност това, което съм ти казала в транса, да е истина. Но не мога да си го спомня и когато ти ми казваш коя съм, аз не мога да се сетя за нищо подобно. Знаеш ли, мислех си, че ще бъде достатъчно просто да си припомня своето име и тогава всичко ще си дойде на мястото. Но нещата си остават съвсем неясни. Лора, Шипънзбърг, някаква ферма — не мога да направя никаква връзка между тях.

Керъл все още беше приклепнала до стола на момичето. Изправи се и разтри схванатите си нозе.

— Никога не съм се сблъсквала с нещо, което дори донякъде да прилича на това. А и доколкото знам, за реакцията като твоята никога не са писали в което и да е списание по психология. Винаги, когато един пациент е податлив на хипноза и винаги, когато е възможно той да бъде върнат във времето до момента на травмата, положителният ефект е сигурен. И все пак на тебе това изобщо не ти въздейства. Твърде необичайно. Щом си могла да си спомниш нещо под хипноза, трябва да го помниш и сега. Дори само споменаването на твоего име трябва да разтвори широко всички врати.

— Но не става така.

— Странно.

Момичето вдигна поглед от креслото.

— А сега — какво?

Керъл помисли малко и каза:

— Предполагам, трябва да накараме властите да проверят самоличността на Хейвънзууд.

Тя отиде до бюрото, вдигна слушалката на телефона и набра номера на полицията в Харисбърг.

Полицейският дежурен я свърза със следовател на име Линкълн Уърт, който отговаряше за множество обичайни случаи на изчезнали хора, както и за случая Джейн Доу. Той изслуша с интерес разказа на Керъл, обеща да провери всичко незабавно и каза, че ще ѝ се обади веднага, щом получи потвърждение за самоличността на Хейвънзууд.

* * *

Три часа по-късно, в четири без пет, след като излезе и последният пациент на Керъл за деня и двете с момичето точно щяха да си тръгват от кабинета към къщи, Линкълн Уърт звънна както беше обещал. Керъл се обади от телефона на бюрото си, а момичето се подпря на ъгъла му и загледа с очакване, очевидно малко напрегната.

— Доктор Трейси — каза Уърт. — Целия следобед говоря по телефона с полицията в Шипънзбърг и с канцеларията на окръжния шериф там. Трябва да ви кажа, опасявам се, че цялото дирене е било напразно.

— Трябва да е станала някаква грешка.

— Не е. Никъде в Шипънзбърг или околностите не можахме да намерим човек на име Хейвънзууд. Не е регистриран и телефон на това име, освен това...

— Може би просто нямат телефон.

— Разбира се, отчетохме и тази възможност — обясни Уърт. — Повярвайте ми, не сме правили прибързани изводи. Например, когато проверихме при енергийната компания, те откриха, че нямат клиент с името Хейвънзууд никъде в окръг Къмбърланд, но и това не ни спря. Решихме, че възможно търсените от нас хора да са аманийци^[1]. В горите на нашия край има доста аманийци. И разбира се, щом са аманийци, те няма да имат електричество в къщите си. Тъй че след това отидохме да видим архивите за данъци върху имотите в окръжните служби по тези места. И открихме, че никой с името Хейвънзууд не притежава къща, камо ли ферма с имение на цялата тази територия.

— Възможно е да са наематели — предположи Керъл.

— Възможно е. Но мисля, че в действителност просто не съществуват. Момичето сигурно е лъгало.

— Защо ще лъже?

— Не знам. Може би цялата тази история с амнезията е измама. Може би тя е просто обикновен беглец.

— Не. Определено не е — Керъл вдигна поглед към Лора — не, тя всъщност още беше Джейн — загледа се в нейните ясни, бездънно дълбоки сини очи. А на Уърт каза:

— Освен това под хипноза не е възможно да се лъже тъй добре или тъй безочливо.

Въпреки че Джейн чуваше само половината разговор, бе започнала да схваща, че името Хейвънзууд няма да се окаже нейното. Лицето ѝ стана мрачно. Стана и отиде до рафтовете да разглежда статуетките на Мики Маус.

— В цялата работа има нещо дяволски странно — рече Линкълн Уърт.

— Странно? — попита Керъл.

— Виждате ли, когато предавах описанието на фермата, направено от момичето — онези каменни стълбове, дългата алея с кленовете и като казах, че е встрани от Уолнат Ботъм Роуд, много от шипънзбъргските полицаи, с които говорих, и шерифът на окръг Къмбърланд веднага разпознаха мястото, без да им казвам нищо повече. То действително съществува.

— Е, щом е така...

— Но там не живее никой с името Хейвънзууд — обясни следователят Уърт. — Имението е притежание на семейство Олмеер. Те са добре познати по тези места. И имат много добро име. Орън Олмеер, жена му и двамата им сина. Никога не са имали дъщеря, така ми казват. Преди фермата да стане собственост на Орън, тя е принадлежала на баща му, а той е купил имението още преди седемдесет години. Един от хората на шерифа отиде там и попита семейство Олмеер дали не са чували за някакво момиче Лора Хейвънзууд или даже с име, близко по звучене до това. Не са чували. И освен това не познават никого, чийто външен вид да съвпада с нашето описание на Джейн Доу.

— И все пак фермата съществува, тя е там, точно както ни каза момичето.

— Да-а — каза Уърт, — необичайно, нали?

* * *

Вече във фолксвагена, докато пътуваха от кабинета към къщи, минавайки по залетите от слънчева светлина есенни улици, момичето попита:

— Мислиш ли, че по време на транс съм се преструвала?

— Господи, разбира се, че не. Ти беше потънала твърде надълбоко. А аз съм сигурна, че не си толкова добра актриса, че да изиграеш онази история с пожара.

— Пожар?

— Досещам се, че не е възможно да си спомняш също и това — и Керъл ѝ разказа за Лориния пристъп с писъци, отчаяните викове за помощ. — Ужасът ти беше съвсем истински. Възможно е да го предизвика само действително преживяване. Готова съм да се обзаложа на всичко.

— Нищо подобно не си спомням. Искаш да кажеш, че наистина някога съм попадала сред пожар?

— Възможно е — пред тях светна червен светофар. Керъл спря колата и погледна Джейн. — По тебе няма никакви белези, значи, че дори и да си преживяла пожар, си успяла да се измъкнеш оттам невредима. Разбира се, има вероятност да си изгубила някой близък човек в пламъците, някого, когото си обичала силно, и може би самата ти не си била сред пожара. Ако е така, то при хипнозата е възможно да си объркала своя страх за този човек със страх за твоя собствен живот. Добре ли се изразих?

— Мисля, че схващам какво искаш да кажеш. Следователно, може би пожарът — или шокът, получен от него — е виновен за моята амнезия. И може би моите родители все още не са дошли да ме потърсят, защото са... те са мъртви, овъглени в пламъците.

Керъл пое ръката на момичето.

— Сега не се тревожи за това, мила. Възможно е цялата тази история да не е вярна. Вероятно е аз също да греша. Но мисля, че си длъжна да се подготвиш и за тази възможност.

Момичето прехапа устни и кимна.

— Това ме плаши малко. Но всъщност не чувствам мъка. Искам да кажа, аз изобщо не помня нашите, така че и да ги изгубя, все едно че губя непознати.

Зад тях шофьорът на някакъв зелен датсун натисна силно клаксона.

Светофарът вече не беше червен. Керъл пусна ръката на момичето и докосна педала на газта.

— Ще опитаме да се задълбочим в пожара по време на утрешния сеанс.

— Все още ли мислиш, че аз *наистина* съм Лора Хейвънзууд?

— Е, засега ще продължим да те наричаме Джейн. Всъщност не виждам причина да налагаме името Лора, щом то не е било твоето.

— Освен това и проверката за такава личност не даде резултат — напомни ѝ момичето.

Керъл поклати глава.

— Това не е точно така. Не сме доказали, но не сме и опровергали съществуването на Хейвънзууд. Единственото нещо, което знаем със сигурност е, че никога не си живяла в Шипънзбърг. Но трябва да си била там поне веднъж, защото фермата съществува; ти си я виждала, макар и само за кратко време. Очевидно дори и под хипноза, дори и преместена назад във времето отвъд момента на твоята амнезия, спомените ти са заплетени. Не знам как или защо е възможно това. Никога в практиката си не съм срещала нещо, което макар и слабо да напомня твоя случай. Но ние ще работим упорито и ще разплетем този възел. Може би грешката е в задаваните от мене въпроси и в начина, по който те разпитвам. Просто ще трябва да почакаме и да видим.

Няколко секунди пътуваха, без да проговорят, и тогава момичето каза:

— Като че ли се надявам, че това разплитане няма да се получи твърде бързо. След като ми спомена за вашата къща в планината, аз непрекъснато очаквам с нетърпение да отидем там.

— О, ще отидем, и то с тебе. Не се тревожи за това. Тръгваме в петък, и дори утрешният сеанс да протече успешно, ние не ще смогнем да разплетем възела на Лора Хейвънзууд *толкова* бързо. Предупредих те, това може да се окаже бавен, сложен процес, при който понякога ти иде да се откажеш. Изненадана съм, че изобщо днес успяхме да се доберем донякъде и ще бъда още по-изненадана, ако утре направим даже и половината от направеното в днешния ден.

— Струва ми се, че известно време ще преча доста на нормалната ти работа.

Керъл въздъхна и се престори на ужасно уморена.

— Така изглежда. Ти си едно толкова тежко, ужасно тежко бреме. Просто не мога да понеса тежестта да се занимавам и с тебе. Тя сваля едната си ръка от волана за малко, колкото да направи

мелодраматичен жест, притискайки сърцето си, което накара Джейн да се захили. — Тежко време! Ох, ох!

— Знаеш ли какво ще ти кажа? — попита момичето.

— Какво?

— И аз те харесвам.

Погледнаха се една-друга и се усмигнаха.

На следващия червен светофар Джейн каза:

— Имам едно силно предчувствие за планината.

— И какво е то?

— Имам чувството, че там горе здравата ще се повеселим. Наистина ще е вълнуващо. Нещо необикновено. Същинско приключение — сините ѝ очи сияеха дори по-силно от обичайното.

* * *

След вечерята Пол предложи да поиграят скрабъл^[2]. Той постави дъската върху масичката във всекидневната, докато Керъл обясняваше правилата на Джейн, а тя не можеше да си спомни дали някога е играла скрабъл.

След като номерата на изтеглените пулове показаха, че трябва да започне Джейн, тя измисли дума, носеща ѝ двацет и две точки, защото пресичаше квадратче, което удвоява точките на пула в добавка към двойните точки за първа дума.

ОСТРИЕ

— Не е лошо като начало — обади се Пол. Той се надяваше, че момичето ще победи, защото тя толкова се радваше на подобни дребни неща. Изпълваха я с възторг дори и най-беглият комплимент или мъничка победа. Но и той не би се предал само за да ѝ достави това удоволствие; за Бога, тя трябваше сама да спечели. Той не беше способен просто така да изгуби играта; независимо какво играеше, влагаше там толкова усилия и всеотдайност, колкото и в своята работа.

Не се *наслаждаваше* на развлеченията; той ги *атакуваше*. Обърна се към Джейн:

— Имам чувството, че ти си от онези деца, които първо казват „никога не съм играл покер“, а после става тъй, че обират всички залагания.

— На скрабъл може ли да се залага? — попита Джейн.

— Може, но няма да го правим.

— Страх ли ви е?

— Ужасени сме. Ти можеш да спечелиш цялата къща.

— Ще ви позволя да живеете.

— Колко благородно от твоя страна.

— С много нисък наем.

— О, това дете наистина има златно сърце!

Докато той подкачаше Джейн, Керъл разгледа внимателно своите букви.

— Ей — възкликна тя, — тук имам една дума, която се свързва точно с думата на Джейн — и сложи К, Ъ и В около буквата Р в ОСТРИЕ, изписвайки КРЪВ.

— Съдейки по думите ви, вие май се каните да залагате на прерязани гърла.

Керъл и Джейн въздъхнаха от благоприличие при лошата му шега и попълниха своите дъсчици с букви от банката в капака на кутията.

За изненада на Пол, когато той погледна към собствените си седем букви, видя там дума, с която можеше да продължи вече наложената болезнена тема. Добави МЪРТ към С-то в ОСТРИЕ и получи СМЪРТ.

— Странно — забеляза Керъл.

— Ето ви и нещо още по-странно — каза Джейн, като на втория си ход прибави РУП към Т-то на СМЪРТ.

К
ОСТРИЕ
МЪ
ЪВ
Р

ТРУП

Пол се вгледа в дъската. Изведнъж го обзе някаква тревога.

Каква беше вероятността първите четири думи в една игра да са толкова близки по тематика? Хиляда към едно? Не. Трябваше да е много повече. Сто хиляди към едно? Милион към едно?

Керъл вдигна поглед от своите необичайни букви.

— Няма да *повярвате* на това — и постави още четири букви върху дъската.

К
Л
А
К Н
ОСТРИЕ
МЪ
ЪВ
Р
ТРУП

— „Клане“? — удиви се Пол. — Е, хайде. Стига толкова. Вземи ги и измисли друга дума.

— Не мога — отвърна Керъл. — Тези са всички, които имам. Останалите ми букви са неизползваеми.

— Защо не постави например „лан“ под „п“ в „труп“ — каза Пол. Можеше да напишеш „план“ вместо „клане“.

— Разбира се, възможно беше да направя това, но бих получила много по-малко точки. Нали? Там долу няма квадратче, удвояващо точките на буквата.

Докато слушаше обясненията на Керъл, Пол се почувства особено. Отвътре го хапеше леден студ. Усещаше се кух, празен. Като че ли балансираше върху опънато въже над пропаст и знаеше, че ще пада, пада, пада...

Облада го онова необикновено чувство, невероятно силното съзнание, че е преживявал това някога отдавна и за миг сърцето му

като че ли спря да бие. И все пак нито веднъж при игра на скрабъл преди не се беше случвало нищо подобно. Тогава защо бе тъй сигурен, че е виждал същото и друг път? Разбра отговора още докато си задаваше този въпрос. Пристъпът на странното усещане всъщност нямаше отношение към думите върху дъската за скрабъл; те поне не бяха свързани пряко. Това, което му изглеждаше тъй познато и го плашеше толкова силно, беше необикновеното, разтърсващо душата чувство, че тези странно близки думи се появяват някъде вътре в него; те бяха онзи леден студ, идещ по-скоро отвътре, отколкото отвън; ужасната празнота дълбоко в гърдите му; кошмарното виене на свят от клатушкането върху опнато нависоко въже при гледката на безкрайния мрак отдолу. Имаше съвсем същото усещане на тавана миналата седмица, когато тайнственият звук от удари сякаш излизаше от празния въздух точно пред него, когато всяко дум! звучеше като удар от тежък чук върху наковалня, но в друго измерение на пространството и времето. Точно така се чувстваше и сега, пред игралната дъска на скрабъла: като че ли стоеше лице в лице срещу нещо необикновено, неестествено, може би дори свръхестествено.

Обърна се към Керъл:

— Слушай, защо просто не махнеш тези четири букви от дъската и след като ги оставиш обратно в кутията, не си избереш четири съвсем нови, за да съставиш дума, различна от „клане“?

Той разбра, че неговото предложение я изненада.

Тя каза:

— Защо е нужно да правя това?

Пол се намръщи.

— Острие, кръв, смърт, труп, клане — що за думи са това, ако трябва да изиграем в добро настроение една приятна, спокойна партия скрабъл?

Тя го погледна за момент и пронизващият ѝ поглед го накара да се чувства неудобно.

— Това е само едно съвпадение — рече тя, явно смутена от неговата напрегнатост.

— Аз знам, че е просто съвпадение — каза той, макар и да не знаеше нищо подобно. Просто не намираше разумно обяснение за страховитото усещане, че думите върху игралната дъска са дело на сили, много по-могъщи от чистата случайност, дори нещо по-лошо. —

И все пак ме кара да изтръпвам — продължи тихо той. После се обърна към Джейн, търсейки съюзник:

— А тебе не те ли кара да изтръпваш?

— Да. Така е. Малко — съгласи се момичето. — Но освен това е вълнуващо. Чудя се, колко ли време ще можем да измисляме думи все като тези.

— И аз се чудя — обади се Керъл. След това потупа шеговито рамото на Пол. — Знаеш ли кой е твоят проблем, скъпи мой? Липсва ти всякакво научно любопитство. Хайде сега. Твой ред е.

След като изписа СМЪРТ върху дъската, той не беше попълвал своите пулове-букви от банката. Извади четири малки дървени квадратчета от обърнатия капак на кутията, сетне ги постави върху дъсчицата пред себе си.

И замръзна.

О, Господи.

Отново балансираше върху опънатото въже, клатушкайки се над дълбока бездна.

— Е? — Керъл го изглежда въпросително.

Съвпадение. Това *трябваше* да е съвпадение.

— Е?

Той вдигна очи и я погледна.

— Какви букви имаш? — попита тя.

Занемял, той погледна момичето.

Джейн беше приведена над масата и също като Керъл очакваше неговия отговор с нетърпение, любопитна дали ще продължи мрачната поредица.

Пол приведе очи към подредените върху дървената летвичка букви. Думата все така си стоеше там. Невъзможно. Но тя въпреки това беше там, независимо дали това бе възможно или не.

— Пол?

Той замахна тъй бързо и неочаквано, че Керъл и Джейн подскочиха. Сграбчи пуловете от летвичката и ги захвърли право в капака на кутията. После помете петте ужасяващи думи преди някой да успее да възрази и върна и тези двайсет пула в кутията при всички останали.

— Пол, за Бога!

— Ще започнем нова игра — каза той. — Може би тези думи не дразнеха вас, но дразнеха мене. Седнал съм тук, за да си почина. Ако искам да слушам за кървища, смърт и трупове, мога да пусна новините.

Керъл попита:

— Каква беше твоята дума?

— Не знам — излъга той. — Не мислих върху буквите. Хайде. Нека започнем всичко отначало.

— Ти *имаше* дума — настоя тя.

— Не.

— И на мене ми се стори, че имаше — обади се Джейн.

— Не крий каза му Керъл.

— Е добре, добре. Имах дума. Беше неприлична. Джентълмен като мене не би я използвал при изтънчена игра на скрабъл, и то в присъствието на дами.

В очите на Джейн припламна игриво любопитство.

— Наистина ли? Кажи ни. Не бъди задръстен.

— Задръстен? Никакво възпитание ли нямате, млада госпожице?

— Никакво!

— А нямате ли благоприличие?

— Изобщо.

— Нима сте едно обикновено открехнато момиче от улицата?

— Съвсем обикновено — отвърна тя с бързо кимване. Открехнато до дъното на душата си. Тъй че, кажи ни каква беше твоята дума.

— Срам, срам, срам — рече той. После постепенно успя да отклони техните настойчиви въпроси. Започнаха нова игра. Този път всички думи бяха съвсем обикновени и не тревожеха със своята поява в свързани по смисъл поредици.

* * *

По-късно, в леглото, той любеше Керъл. Не беше особено всеотдаен. Просто искаше да бъде колкото е възможно по-близо до нея.

По-късно, когато тихите любовни думи отстъпиха на мълчаливо общуване, тя го попита:

— *Каква беше* твоята дума?

— М-м-м-м? — промърмори той, преструвайки се, че не знае за какво става дума.

— Твоята неприлична дума в скрабъла. Не се опитвай да ми кажеш, че си забравил каква е била.

— Нищо особено.

Тя се засмя.

— След всичко, направено току-що в това легло, ти сигурно не ме мислиш за твърде млада и невинна, та да не знам.

— Нямах неприлична дума — това беше самата истина. — Всъщност изобщо нямах дума — това вече беше лъжа. — Просто... помислих, че първите пет думи на дъската са доста лоши за Джейн.

— Лоши за нея?

— Да. Имам предвид твоите думи, че е твърде възможно тя да е изгубила единия или двамата си родители при пожар. Може би скоро ѝ предстои да научи или да си спомни за ужасна трагедия от близкото си минало. А тази вечер трябваше просто да се отпусне, да се посмее мъничко. Как може играта да е била забавна за нея, щом думите върху дъската започват да напомнят, че е възможно родителите ѝ да са мъртви?

Керъл се обърна настрана, повдигна се малко, приведе се над него — голите ѝ гърди едва го докосваха — и се вгледа в очите му.

— Наистина ли само това беше единствената причина да си тъй разстроен?

— Мислиш ли, че не бях прав? Преиграх ли?

— Може би. А може би не. Много беше страшно — тя го целуна по носа. — Нали знаеш защо те обичам толкова много?

— Защото съм страхотен любовник ли?

— Ти наистина си, но не затова те обичам.

— Защото имам стегнати мускули?

— Не е това.

— Защото поддържам ноктите си тъй чисти и добре подрязани?

— Не е и това.

— Предавам се.

— Ами адски си чувствителен, толкова си добър към другите хора. Как му подхожда на моя Пол да се тревожи дали играта на скрабъл забавлява Джейн. Ето затова те обичам.

— А аз си мислех, че е заради кафявите ми очи.

— Ъ-ъ.

— Или класическия ми профил.

— Майтапиш ли се?

— Или пък как третото пръстче на левия ми крак е влязло наполовина под второто.

— Ей, бях забравила за това. М-м-м-м-м. Прав си. *Точно* затова те обичам. Не че си чувствителен. Не друго, а пръстчетата на краката ти ме подлудяват.

Закачките им бяха последвани от прегръдки, а те — от целувки, а целувките отново разпалиха страстта. Тя достигна върха само секунди преди семето му да избликне дълбоко в нея, и когато най-накрая се отделиха един от друг за да спят, той се чувстваше приятно изцеден.

И все пак тя заспа преди него. Той наблюдаваше тъмния таван на тъмната стая и мислеше за играта на скрабъл.

ОСТРИЕ, КРЪВ, СМЪРТ, ТРУП, КЛАНЕ...

Помисли си за думата, която той скри от Керъл и Джейн, думата, принудила го да прекрати играта и да започне нова. След като добави МЪРТ към С-то в ОСТРИЕ, му останаха само три пула — букви: Х, Ю и К. Х и Ю нямаха значение за това, което щеше да последва. Но след като измъкна четирите нови букви, те се свързаха обезпокоително точно с К-то. Отначало извади Е, после Р. И вече знаеше какво ще стане. Не искаше да продължава; обмисляше дали да не хвърли всичките пулове обратно в кутията още тогава, защото се ужасяваше, че ще види думата, за която последните две букви изглеждаха предопределени. Но не спря дотам. Бе твърде любопитен и не спря, когато трябваше да го стори. Извади третия пул — той беше Ъ, а после и четвъртия, Л.

К... Е... Р... Ъ... Л...

ОСТРИЕ, КРЪВ, СМЪРТ, ТРУП, КЛАНЕ, КЕРЪЛ.

Разбира се, дори ако успееше да го смести някак върху дъската, не можеше да изпише Керъл, защото то беше собствено име, а правилата не допускаха употребата на собствени имена. Но не там беше работата. Важното бе, че нейното име се изписа тъй ясно и отчетливо върху летвичката му, а в това имаше нещо вледеняващо. За Бога, той измъкна буквите в техния точен ред! Колко на милион беше вероятността да стане *именно така*?

Приличаше на поличба. Предупреждение, че нещо ще се случи с Керъл. Точно както и двата кошмара на Грейс Митовски излязоха пророчески.

Замисли се и за другите странни събития, станали напоследък: неестествено силните удари на мълния в кабинета на О'Брайън, силното думкане, разтърсващо къщата, призрачната посетителка в задния двор по време на бурята. Усещаше, че всичко това някак е свързано. Но, Господи, как?

ОСТРИЕ, КРЪВ.

СМЪРТ, ТРУП.

КЛАНЕ, КЕРЪЛ.

Ако поредицата думи от играта скрабъл наистина представляваше пророческо предупреждение, то с какво можеше да помогне той? Поличбата, ако това изобщо беше поличба, беше твърде мъглява, за да има точно определено значение. Трябваше да се пазят от нещо, но то нямаше ясни очертания. Той не можеше да защити Керъл, докато не разбере откъде иде опасността. Автомобилна злополука? Самолетна катастрофа? Някой въоръжен крадец? Раково заболяване? Всичко бе възможно. Струваше му се, че няма да спечели нищо, ако каже на Керъл как върху летвичката с пулове от играта се е появило нейното име; тя също не можеше да направи нищо — нищо, освен да се тревожи.

Той не искаше да ѝ създава тревоги.

Не тя, а той, легнал в тъмното, усещащ леден студ дори под завивките, се тревожеше за нея.

* * *

В два часа сутринта Грейс все още четеше в кабинета. Нямаше смисъл да си ляга поне още час-два. Събитията от последната седмица я лишиха от нормалния ѝ сън.

Току-що отминалият ден беше сравнително спокоен. Аристофан продължаваше да се държи странно — криеше се от нея, дебнеше из къщата, наблюдаваше я, когато мислеше, че тя не е там — но не бе разкъсвал други възглавници или тапицерии и, както се искаше от него, използваше своето сандъче-тоалетна — все добри знаци. Повече

не се обади по телефона и мъжът, който твърдеше, че е Ленърд, а за това поне тя беше благодарна. Да, един почти съвсем обикновен ден.

Но все пак...

Още беше напрегната и не можеше да спи, защото чувстваше, че се намира в измамно спокойното око на урагана. Чувстваше, че мирът и спокойствието в нейната къща са измамни, че навсякъде около нея вилнеят гръмотевици и мълнии; точно отвъд границата, до която тя би могла да ги чуе и види. Очакваше всеки момент да полети обратно в урагана, и това очакване ѝ отнемаше всяка възможност за почивка.

Чу някакво потайно шумолене и вдигна очи от романа, който четеше.

Изад отворената врата на кабинета се появи Аристофан и надникна откъм коридора. Зад рамката се виждаше само предпазливо извърнатата му елегантна глава на сиамски котарак.

Очите им се срещнаха.

За секунда Грейс усети, че не я гледат очите на безсловесно същество. В тях като че ли имаше разум. Мъдрост. Житейски опит. Нещо повече от чисто животински инстинкт и намерения.

Аристофан изсъска.

Очите му бяха студени. Две топчици от кристалночист, синьо-зелен лед.

— Какво искаш, котарако?

Той първи прекрати общуването с изпитващи погледи. Обърна се с височайше безразличие, притича през вратата и тръгна тихо по коридора, преструвайки се, че не е шпионирал, макар и двамата да знаеха, че е правил точно това.

„Шпионирал?“, помисли тя. „Полудявам ли? За кого може да работи един котарак-шпионин? За Мърция? Великомъркания? Или Писландия?“

Успя да измисли и други каламбури, но нито един не предизвика усмивка върху лицето ѝ.

Тя продължаваше да седи с книгата върху скута си и вместо да се усмихва, започна да се чуди дали е с всичкия си.

[1] Аманийци — последователи на консервативна християнска секта (по името на швейцарския свещеник Якоб Аман). — Б.пр. ↑

[2] Игра, при която от подреждането на пулове-букви върху разчертана повърхност хоризонтално или вертикално трябва да се получат смислени думи, като поне една буква задължително съвпада с буква от написаната преди това дума. — Б.пр. [↑](#)

ДЕСЕТА ГЛАВА

Четвъртък следобед.

Както винаги, завесите на кабинета покриваха плътно прозорците. Светлината на двете подови лампи беше златиста, мека. Всичките превъплъщения на Мики Маус продължаваха да се усмихват широко.

Керъл и Джейн седнаха в креслата.

Съвсем малко съдействие от страна на Керъл се оказа достатъчно, за да изпадне момичето в унес. Повечето пациенти бяха по-податливи на хипноза втория път, отколкото първия, и Джейн не представляваше изключение от това правило.

Използвайки отново въображаемия ръчен часовник, Керъл завъртя стрелките обратно и върна Джейн в миналото. Този път момичето нямаше нужда от две минути, за да преодолее своята амнезия. Само след двайсет-трийсет секунди тя достигна онази точка, в която спомените и вече съществуваха.

Тя трепна и изведнъж се изправи като върлина в стола си. Очите ѝ се отвориха широко като очи на кукла; гледаше през Керъл. Нейното лице беше изкривено от ужас.

— Лора? — каза Керъл с въпросителен тон.

И двете ръце на момичето подскочиха към гърлото ѝ. Тя го стисна, задъха се, опитваше се да каже нещо, направи гримаса от болка. Очевидно отново преживяваше травмиращия момент, от който бе изпаднала в паника по време на вчерашния сеанс, но днес не пищеше.

— Не усещаш огъня — каза ѝ Керъл. — Не те боли, сладка моя. Димът също не лютти. Изобщо не те дразни. Дишай спокойно, нормално. Успокой се и се отпусни.

Момичето не се подчини. Продължаваше да трепери и плувна в пот. Много пъти сякаш се опита да повръща, дишайки силно и със сухо хриптене, но все пак без глас.

Уплашена, че отново губи контрол, Керъл удвои своите усилия за успокояване на пациентката, но без успех.

Джейн започна бясно да жестикулира, ръцете ѝ пронизваха, сечаха, теглеха, биеха по въздуха.

Внезапно Керъл разбра, че момичето се опитва да говори, но по неизвестна причина е загубило гласа си.

От очите на Джейн избликнаха сълзи и се стекоха по лицето и. Движеше уста без никакъв резултат, отчаяно се опитваше да изрече думи, които не искаха да прозвучат. В нейния поглед освен ужаса вече имаше и безсилие.

Керъл бързо взе бележник и флумастер от бюрото си. Постави бележника в скута на Джейн, а флумастера натика в ръката ѝ.

— Напиши ми всичко, скъпа моя.

Момичето стисна флумастера тъй силно, че кокалчетата на китките ѝ побеляха и се изостриха като че ли по тях изобщо нямаше плът, като че бяха на скелет. Сведе поглед към бележника. Дишането ѝ се нормализира, но продължи да трепери.

Керъл се приведе до креслото, откъдето можеше да гледа страниците.

— Какво е това, което искаш да кажеш?

Ръката ѝ трепереше като на парализирана старица, когато надраска бързо две разкривени, едва четливи думи: *Помогни ми*.

— Защо имаш нужда от помощ?

Отново: *Помогни ми*.

— Защо не можеш да говориш?

Главата.

— А по-точно?

Моята глава.

— Какво ѝ е на твоята глава?

Ръката на момичето започна да изписва буква, после отскочи един ред надолу и правейки още един неуспешен опит, слезе на следващия ред — като че ли не можеше да разбере как да изрази това, което искаше да каже. Накрая я обзе лудост и тя почти започна да разкъсва хартията с върха на флумастера, превръщайки листа в плетеница от черни линии.

— Престани! — каза Керъл. — По дяволите, ти *ще* се отпуснеш. Сега спокойно.

Джейн престана да драска по хартията. Умълча се и заби поглед в бележника върху скута си.

Керъл откъсна унищожената страница и я хвърли на пода.

— Добре. А сега ще отговаряш на моите въпроси спокойно и възможно най-точно. Как се казваш?

Мили.

Керъл се вгледа в името, изписано с ръкописни букви, чудеше се какво е станало с Лора Хейвънзууд.

— Мили? Сигурна ли си, че това е твоето име?

Милисънт Паркър.

— Къде е Лора?

Коя е Лора?

Керъл се вгледа в безизразното лице на момичето. Потта вече изсъхваше върху гладката като порцелан кожа. Сините ѝ очи бяха празни, невиждащи. Устата ѝ бе отпусната.

Керъл рязко замахна с ръка покрай лицето на момичето. Джейн не помръдна. Не се преструваше, че е в транс.

— Къде живееш, Милисънт?

Харисбърг.

— Значи в нашия град. На кой адрес?

Франт стрийт.

— До реката? А знаеш ли номера?

Момичето го написа.

— Как е името на баща ти?

Рандълф Паркър.

— А името на майка ти?

Флумастерът изписа безсмислена завъртулка върху страничната на бележника.

— Как е името на твоята майка? — повтори въпроса си Керъл.

Момичето отново изпадна в спазматично треперене. Започна да се напъва без звук и пак обви с ръце гърлото си. Флумастерът остави черна следа точно под брадичката ѝ.

Очевидно я плашеше самото споменаване на нейната майка. Тази психическа травма трябваше да се изследва, макар и не точно сега.

Керъл ѝ заговори, успя да я успокои и тогава зададе нов въпрос:

— На колко си години, Мили?

Утре е рожденият ми ден.

— Наистина ли? На колко години ставаш?

Няма да стана.

— Какво няма да станеш?

На шестнайсет.

— Сега на петнайсет ли си?

Да.

— И мислиш, не няма да доживееш шестнайсет? Така ли?

Няма да доживея.

— А защо?

Лъщящата пот вече почти се беше изпарила от лицето на момичето, но сега под косата ѝ отново избликнаха капчици.

— Защо не ще доживееш да видиш собствения си рожден ден?

— настояваше Керъл.

Също като преди, момичето бясно започна да драска с флумастера по бележника.

— Престани — каза твърдо Керъл. — Отпусни се и спокойно отговаряй на моите въпроси.

Тя откъсна съсипания лист, захвърли го настрани и попита:

— Защо няма да доживееш до собствения си рожден ден, Мили?

Главата.

„Значи пак се връщаме дотук“, помисли Керъл, после каза на глас:

— Какво става с твоята глава? Нещо не е наред ли?

Отсечена.

Керъл погледна за секунда тази дума, после вдигна очи към момичето.

Мили-Джейн правеше големи усилия да остане спокойна, както Керъл ѝ бе казала, че е длъжна да стори. Но нейните очи се въртяха нервно и в тях имаше ужас. Устните ѝ трепереха и съвсем бяха изгубили цвета си. Бялата като брашно кожа на лицето ѝ изглеждаше восъчнобледа под струйките пот, стичащи се по нейното чело.

Тя продължи да драска лудешки в бележника, но от ръката ѝ отново и отново излизаше единствено все същата дума: *Отсечена, отсечена, отсечена, отсечена...* Тя натискаше тъй силно върху хартията, че писецът съвсем се смачка и заприлича на безформено топче.

„Господи“, помисли Керъл, „това е като репортаж на живо от самото дъно на Ада.“

Лора Хейвънзууд, Милисънт Паркър. Първото момиче пици от болка, докато го поглъща огънят, а другото е жертва на обезглавяване. Какво общо можеше да има между което и да е от тях и Джейн Доу? Тя не можеше да бъде едновременно и двете. А вероятно не беше нито едното, нито другото. Може би са нейни познати? Или пък образи, създадени от въображението ѝ?

„Господи Исусе, какво става тук?“, чудеше се Керъл.

Тя постави длан върху ръката, с която момичето пишеше, и успокои подскачащата по листа писалка. Говорейки нежно и ритмично, обясни на Джейн, че всичко е наред, че е в пълна безопасност и трябва да се отпусне.

Въртенето на зениците спря. Тя отново се отпусна в стола си.

— Добре — каза Керъл. — Мисля, че това беше достатъчно за днес, мила.

Чрез стрелките на въображаемия ръчен часовник тя започна да връща момичето в настоящето.

Няколко секунди всичко вървеше добре, когато изведнъж, съвсем неочаквано, момичето изхвъркна от стола си, бележникът падна от скута ѝ, а флумастерът полетя из стаята. Нейното бледо лице почервения, а вместо предишното невъзмутимо изражение сега в погледа ѝ се четеше само гняв.

Приведена встрани от стола на момичето, Керъл се изправи и мина отпред.

— Мила моя, какво ти е?

Очите на Джейн бяха диви. Тя започна да крещи с такава сила, че опръска Керъл със слюнка.

— Мамка ѝ! Онази кучка го направи! Проклетата вмирисана курва!

Гласът не беше на Джейн.

Не беше и на Лора.

Беше нов, трети глас, със собствен тембър, а нещо подсказваше на Керъл, че той не принадлежи и на нямата Милисънт Паркър. Подозираше внезапната поява на съвсем нова личност.

Момичето стоеше изправено и съвсем неподвижно, ръцете и бяха свити в юмруци, долепени до тялото, погледът ѝ — впит в нещо неопределено и далечно. Гняв изкривяваше чертите на нейното лице.

— Вонящата курва го стори! Тя за *втори път* направи това с мене!

Продължаваше да крещи с всички сили и половината бълвани от нея думи бяха неприлични. Керъл се опита да я успокои, но този път не ѝ се удаде лесно. Поне още една минута момичето продължаваше да вие и ругае. Но най-накрая, следвайки насърченията на Керъл, тя започна да се контролира. Крясъците ѝ спряха, но върху нейното лице още имаше гняв.

Керъл застана лице в лице срещу нея, хвана я за раменете и каза:

— Как се казваш?

— Линда.

— А последното ти име?

— Бектърмън.

Още една, нова личност, както бе помислила и Керъл. Накара момичето да каже името си буква по буква.

После продължи:

— Къде живееш, Линда?

— На Втора улица.

— В Харисбърг?

— Да.

Керъл я помоли да каже точния адрес и момичето ѝ отговори. Беше само на няколко пресечки от адреса, който беше споменала Милисът Паркър.

— Как се казва баща ти, Линда?

— Хърбърт Бектърмън.

— Как се казва майка ти?

Въздействието на този въпрос върху Линда беше същото, както и върху Мили. Бързо я обхвана силно вълнение и отново започна да крещи.

— Кучката! О, Господи, какво ми *стори* тя. Лигавата, гадна курва! Мразя я. Мразя я!

Ужасена от съчетанието на бяс и агония в измъчения глас на момичето, Керъл бързо я успокои.

После попита:

— На колко си години, Линда?

— Утре имам рожден ден.

Керъл се намръщи.

— В момента с Милисънт ли говоря?

— Коя е Милисънт?

— Все още с Линда ли говоря?

— Да.

— И утре е рожденият ти ден?

— Да.

— На колко ще станеш?

— Няма да стана.

Керъл премигна.

— Искаш да кажеш че няма да доживееш рождения си ден?

— Точно така.

— Това шестнайсетият ти рожден ден ли е?

— Да.

— А сега си на петнайсет?

— Да.

— Защо се тревожиш, че ще умреш?

— Защото, знам, че така ще стане.

— Откъде го знаеш?

— Защото вече съм мъртва.

— Искаш да кажеш, че вече умираш?

— Умряла съм!

— Вече си умряла ли?

— Ще бъда.

— Говори по-точно. Казваш ми, че вече си мъртва? Или казваш, че просто си уплашена, защото си сигурна в близката си смърт?

— Да.

— Кое от двете?

— И двете.

Керъл се чувстваше, като че ли бе попаднала в разгара на чаеното празненство при лудия Шапкар^[1].

— По какъв начин мислиш, че ще умреш, Линда?

— Тя ще ме убие.

— Коя?

— Кучката.

— Майка ти ли?

Момичето се сви надве и се вкопчи в кръста си отстрани, сякаш някой я беше ударил там. Изкрещя, обърна се, направи две крачки

залитайки и тежко тупна на пода. И там продължи да притиска кръста си отстрани, риташе с крака, гърчеше се. Явно усещаше непоносима болка. Тя, разбира се, беше само въображаема, но момичето не можеше да я различи от истинската.

Уплашена, Керъл коленичи до нея, хвана я за ръката и започна настойчиво да я успокоява. Когато накрая момичето се отпусна, Керъл бързо я преведе по целия път към настоящето и прекрати състоянието на хипноза.

Джейн премигна, вдигна очи към Керъл и постави ръка на пода до себе си, сякаш искаше да се убеди, че очите не я лъжат.

— Ей, какво правя тук долу?

Керъл ѝ помогна да стане на крака.

— Предполагам, не си спомняш?

— Не. Казах ли ти нещо повече за себе си?

— Не. Не мисля. Каза ми, че си момиче на име Милисънт Паркър, след това обяви, че се казваш Линда Бектърмън, но очевидно не е възможно да си едновременно и двете, а освен тях — също и Лора. Затова ми се струва, че ти не си никоя от трите.

— И аз мисля така — рече Джейн. — Тези нови имена не ми говорят нищо повече, отколкото Лора Хейвънзууд. Но кои са тези момичета? Откъде съм разбрала техните имена, а и защо съм ти казвала, че съм една от тях?

— Проклета да съм, ако знам — отвърна Керъл. — Но рано или късно ще изясним това. Ще се гмурнем до дъното на тази история, детко. Обещавам ти.

„Но какво, за Бога, ще намерим на дъното, там долу, в тъмното?“, чудеше се Керъл. „Дали няма да е нещо, за което по-късно ще съжаляваме, че не е останало завинаги погребано?“

* * *

В четвъртък следобед Грейс Митовски работеше в градинката с рози зад своята къща. Денят беше топъл и ясен и тя усещаше нужда от леко физическо натоварване. Освен това в градината не можеше да чува звъна на телефона и не би се изкушила да вдига слушалката. А това беше добре дошло, защото тя все още нямаше психическата

готовност за очаквания разговор; не бе решила как да се справи с натрапника при следващото му обаждане, когато той отново щеше да се престори, че е нейният отдавна починал съпруг.

Поради проливните дъждове миналата седмица за розите вече бе отминал най-красивия период на цъфтежа. Последните цветове на този сезон трябваше да са най-хубави точно сега, но много едри рози бяха загубили една пета или дори четвърт от цветните си листчета под камшиците на бурята и дъжда. Въпреки това градината представляваше радостна и пъстроцветна гледка.

Беше позволила на Аристофан да се поразходи навън за малко раздвижване. Държеше котарака под око, защото смяташе да го извика обратно веднага, щом той реши да излиза извън двора. Беше твърдо решена да го предпази от човека, подхвърлил му отрова или упойващи вещества, независимо кой е. Но той изглежда нямаше настроение за скиталчески подвизи; стоеше наблизко, промъкваше се между розовите храсти и издебваше някое летящо насекомо, а после го преследваше с котешка настойчивост.

Грейс беше коленичила пред една леха със смесени жълти, яркочервени и оранжеви цветове, окопаваше почвата с малка лопатка, когато някой каза до нея:

— Имате великолепно градина.

Изненадана, тя вдигна глава и видя един слаб мъж, чиято кожа имаше бледожълт цвят като на болен от жълтеница, облечен в измачкан син костюм със силно демодирана кройка. Ризата и вратовръзката му също бяха безнадеждно остарели. Изглеждаше като оживяла снимка от четирийсетте години. Оредялата му коса беше пепелява, а очите имаха необикновено мек, почти бежово-кафяв оттенък. Формата на лицето му се определяше единствено от издължени, тесни линии и остри черти, а това му придаваше вид на нещо средно между сокол и скъперник-лихвар от някой роман на Чарлз Дикенс. На възраст изглеждаше някъде в началото или средата на петдесетте.

Грейс погледна към вратата в оградата от бели летви, отделяща нейния двор и улицата. Тя зееше широко отворена. Явно мъжът се е разхождал отвън, видял е розите през някоя пролука в живия плет от ниски тополи зад оградата и е решил да влезе и разгледа градината отблизо.

Имаше дружелюбна усмивка, в очите му се четеше доброта и сякаш не бе извършил нищо непозволено, въпреки че беше влязъл в чужда собственост.

— Сигурно имате над двайсет вида рози.

— Трийсет и шест — отговори тя.

— Наистина великолепно — каза той, кимайки одобрително. Неговият глас не бе тънък и остър като чертите и телосложението му. Беше дълбок, мек и приятен и по би му подходило, ако излизаше от някой як и мускулист мъжага, поне един път и половина по-висок от този човек.

— Сама ли се грижите за цялата градина?

Грейс се отпусна върху петите си, като продължаваше да държи лопатката в своята ръка с ръкавица.

— Разбира се. Това ми е приятно. А и някак... просто нямаше да усещам тази градина като моя, ако бях наела някого да ми помага.

— Точно така е! — рече непознатият. — Да, разбирам чувствата ви.

— Отскоро ли живеете в квартала? — попита Грейс.

— Не, не. Преди живеях само на пресечка оттук, но това беше много, много отдавна — той въздъхна дълбоко и се усмихна отново. — О, този чуден аромат на рози! Нищо не мирише тъй хубаво. Да, вие имате превъзходна градина. Наистина превъзходна.

— Благодаря.

Той щракна с пръсти като че ли внезапно му бе хрумнала някаква мисъл.

— Трябва да напиша нещо за това. Може да се получи първокласна статия с човешко звучене. Приказно царство, скрито в един обикновен заден двор. Да, сигурен съм, че ще стане чудесно. Добре е да сменя малко темите.

— Писател ли сте?

— Репортер — отвърна той, като продължаваше да вдишва дълбоко и пиеше аромата на цветовете.

— В някой тукашен вестник ли?

— „Морнинг Нюз“. Казвам се Палмър Уейнрайт.

— Грейс Митовски.

— Надявах се, че е възможно да ме познаете от подзаглавията — каза Уейнрайт с усмивка.

— Съжалявам. Не чета „Морнинг Нюз“. Всяка сутрин вестникарчето ми носи „Пейтриът Нюз“.

— Е, добре — вдигна рамене той, — това също е добър вестник. Но разбира се, щом не четете „Морнинг Нюз“, не сте видели и моите статии за случая Бектърмън.

Грейс разбра, че Уейнрайт възнамерява да поостане известно време, затова се повдигна, изправи се и раздвижи своите бързо схващащи се крака.

— Случаят Бектърмън? Звучи познато.

— Всички вестници писаха за него, естествено. Но аз направих поредица от пет части. Добро произведение, макар и да го казвам самият аз. То беше причина да получа номинация за наградата „Пулицър“. Знаехте ли това? Бог ми е свидетел, една наистина справедлива номинация за „Пулицър“.

— Наистина ли? Е, това е нещо — каза Грейс, но не беше убедена, че трябва да взема думите му за чиста монета, а не искаше и да го обиди. — Това *действително* е нещо сериозно. Представи си само. Номинация за „Пулицър“.

Стори ѝ се, че разговорът внезапно е тръгнал в странна посока. Вече не беше просто размяна на любезности. Тя усещаше как този Уейнрайт, човек съвсем непознат, е влязъл в нейния двор не да се възхищава от розите или за няколко приятелски думи, а да ѝ каже, че е предложен за „Пулицър“.

— Не я спечелих — продължи Уейнрайт. — Но, както аз го разбирам, една номинация е нещо почти толкова добро, колкото и самата награда. Искам да кажа, че съвсем малка част от десетките хиляди вестникарски статии, публикувани всяка година, стават кандидати за „Пулицър“.

— Припомнете ми, ако обичате — каза Грейс. — За какво ставаше дума при случая Бектърмън?

Той се засмя добродушно и поклати глава.

— Оказа се, че той не е представлявал това, което си мислех, че представлява. Адски сигурен съм. Аз го описах като заплетена фройдистка загадка. Нали знаете — бащата с желязна воля, вероятно изпитващ и противоестествено привличане към собствената си дъщеря, майката — проблеми с алкохола, а горкото дете — по средата. Младото момиче става жертва на жесток психически натиск, който

нито може да схване, нито пък — да изтърпи, докато накрая просто нещо в съзнанието ѝ — хоп, прещраква. Ето така виждах нещата. Така го и написах. Мислех се за блестящ детектив, стигнал до най-дълбоките корени на трагедията Бектърмън. Но излезе, че всичко, видяно от мене, е само външната страна, изложеното на витрината. Истинската история се оказа много по-необикновена от всичко, което въображението ми някога е могло да роди. По дяволите, толкова необикновена, че никой сериозен репортер не би рискувал да се заеме с нея. И никой уважаващ себе си вестник не би я отпечатал като новина. Дори и да знаех истината, дори и някак да я бях публикувал, с това щях да разбия своята кариера.

„Дявол го взел, какво става?“, чудеше се Грейс. „Той като че ли е обладан от идеята да ми обясни всичко това с подробности, нещо го задължава да ми разкаже, въпреки че никога не ме е виждал. Нима в действителност са оживели образите от поезията — нима преживявам наяве поемата на Колридж, само че в градина с рози? Може би аз съм гостът на сватбеното празненство, а Уейнрайт — Старият Моряк^[2]?“

Докато се взираше в бежовите очи на Уейнрайт, тя изведнъж осъзна колко е сама, дори и тук, в своя двор. Имотът ѝ беше уединен, потънал в сянката на обръч от дървета.

— Убийство ли е било? — попита тя.

— Беше и е — отвърна Уейнрайт. — Не приключи със семейство Бектърмън. Още продължава. Това проклето, безкрайно преследване. Още продължава, но този път вече някой трябва да го спре. Точно затова съм тук. Дошъл съм да ви кажа, че вашата позната Керъл е в центъра на тази история. Притисната е в средата и не може да се спаси. Длъжна сте да ѝ помогнете. Да я избавите от момичето.

Грейс го гледаше втренчено и никак не ѝ се искаше да повярва, че е чула това, което знаеше, че е чула.

— Съществуват определени сили, тъмни сили с огромна мощ — заговори спокойно Уейнрайт, — и те искат да видят...

С гневен крясък и безумна ярост Аристофан скочи към Уейнрайт. Падна върху гърдите му и веднага се устреми с нокти и зъби към неговото лице.

Грейс изпищя и отскочи назад от уплаха.

Уейнрайт с усилие се извърна настрана, сграбчи котарака с две ръце и се опита да го отскубне от лицето си, но без успех.

— Ари! — крещеше Грейс. — Престани!

Аристофан беше забил нокти в шията на мъжа и хапеше бузата му.

Противно на всяка нормална реакция, Уейнрайт не издаде звук. Запази зловещо мълчание, докато се бореше с котарака, въпреки че това същество сякаш беше решило да разкъса лицето му.

Грейс тръгна към Уейнрайт, искаше да му помогне, но не знаеше как.

Котаракът пицеше неистово. Успя да отхапе късче месо от бузата на Уейнрайт.

О, Господи, не!

Грейс се доближаваше бързо, надигнала лопатката, но се поколеба. Страхуваше се да не би да удари човека вместо котката.

Внезапно Уейнрайт се извърна встрани от нея и тръгна лъкатушейки из розовите храсти, минаваше през белите и жълти цветове, а котаракът все така здраво се държеше за него. Накрая стигна до жив плет, висок до кръста, спъна се в него и се стовари върху лехата от другата страна, където тя не можеше да го види.

С разтуптяно сърце Грейс тръгна бързо към края на живия плет, заобиколи го и откри, че Уейнрайт е изчезнал. Само котаракът беше там, но и той се стрелна покрай нея, профуча през градината и влетя в къщата по стъпалата на задната веранда, чиято врата стоеше леко открената.

Къде се криеше Уейнрайт? Може би се беше измъкнал пълзешком, ранен и зашеметен? Или бе припаднал в някое потулено ъгълче на градината, със смъртоносни кървящи рани?

В двора имаше поне пет-шест храста, които можеха да скрият тяло на човек с ръста на Уейнрайт. Тя ги огледа всичките, но не откри и следа от репортера.

След това погледна към градинската врата, през която се излизаше на улицата. Не. Не би могъл да стигне толкова далеч, без да привлече нейното внимание.

Уплашена и объркана, Грейс примигваше към изпъстрената от слънчеви петна и сенки градина, и се опитваше да разбере.

* * *

В телефонния указател на Харисбърг нямаше нито името Рандълф Паркър, нито Хърбърт Бектърмън. Керъл беше обърквана, но не и изненадана.

След срещата с последния пациент за деня, тя и Джейн тръгнаха с колата към адреса на „Франт Стрийт“, на който бе заявила, че живее Милисът Паркър. Беше огромна, внушителна къща във викториански стил, но много отдавна тя не представляваше ничий дом. Лехата отпред бе павирана и превърната в паркинг. До началото на автомобилната алея при оградата имаше малък надпис с красиви букви:

МОЪМ

&

КРИЧЪН

МЕДИЦИНСКА

КОРПОРАЦИЯ

Преди много години тази отсечка от „Франт Стрийт“ бе част от най-елегантния квартал в главния град на щата Пенсилвания. Но през последните две десетилетия много от великолепните стари къщи край реката бяха срутени, за да отстъпят мястото си на бездушни модерни административни сгради. Бяха запазени само няколко разхвърляни къщи, поне заради внасяния от тях стил — външната им част бе чудесно реставрирана, а отвътре всичко беше изцяло подменено и пригодено за търговски цели. По на север все още съществуваше една част на „Франт Стрийт“, в която много хора предпочитаха да живеят, но не и тук, не където ги изпрати Милисът Паркър.

„Моъм и Кричън“ беше малка поликлиника, в която работеха седем лекари: двама общи интернисти и петима специалисти. Керъл побъбри с администраторката, жена с къносана коса на име Поли,

която ѝ каза, че нито един от лекарите не се казвал Паркър, Сред медицинските сестри и болничните свещеници също нямало никой с такова име. Освен това „Моъм и Кричтън“ се помещавали на този адрес вече почти седемдесет години.

На Джейн ѝ бе минало през ума, че е възможно някога Джейн да е била пациентка на някой от лекарите в „Моъм и Кричтън“ и нейното подсъзнание да е употребило адреса на фирмата, за да направи от Милисънт Паркър реално същество от плът и кръв. Обаче Поли, която работеше в „Моъм и Кричтън“ още от създаването на фирмата, беше сигурна, че никога не е виждала момичето. Но тъй като амнезията на Джейн ѝ направи силно впечатление, а имаше и добър характер, Поли се съгласи да провери в документите на „Моъм и Кричтън“ дали някога са лекували момиче на име Лора Хейвънзууд, Милисънт Паркър или Линда Бектърмън. Търсенето се оказа безплодно; нито едно от тези имена не фигурираше в папките на техните пациенти.

* * *

Грейс мина през вратата, излезе на улицата и се огледа и в двете посоки. Нямаше и следа от Палмър Уейнрайт.

Върна се в собствения си двор, затвори вратата, залости я и се запъти към къщата.

Уейнрайт беше седнал върху стъпалата на верандата и я чакаше.

Тя спря на петнайсетина стъпки от него, учудена и объркана.

Той се изправи.

— Лицето ви — тя го гледаше вцепенена.

Върху него нямаше и следа от нараняване.

Той се усмихна, като че ли нищо не се е случило и направи две стъпки към нея.

— Грейс...

— Котаракът — рече тя. — Видях бузата ви... шията ви... ноктите му откъснаха...

— Чуй ме — той направи още една стъпка към нея, — има сили, тъмни и могъщи сили, които искат да видят как всичко се случва според тяхната зла воля. Тъмни сили, които се хранят с човешкото нещастие. Те искат да видят края на тази история, но изпълнен с

безсмислена жестокост и кръв. Не трябва да позволим това да се случи, Грейс. Не пак. Трябва да предпазиш Керъл от момичето, заради нея самата, а също и заради момичето.

Грейс го гледаше с отворена уста.

— Кой, по дяволите, си ти?

— Коя си *ти*? — попита я същото и Уейнрайт. — Това е важният въпрос точно сега. Ти не си само тази, която мислиш, че си. Не си само Грейс Митовски.

„Този е луд“, помисли тя. „Или аз полудявам. Или пък и двамата. Жестоко, безумно луди.“

Каза му:

— Ти си онзи от телефона. Ти си гадът, който имитира гласа на Ленърд.

— Не — рече той. — Аз съм...

— Нищо чудно, че Ари те нападна. Ти си този, който му е давал опиати, отрова или нещо подобно. Ти си, и той те позна.

„Но какво стана с одрасканото лице, с разкъсаната шия?“, запита се тя. „Как, за Бога, тези рани оздравяха тъй бързо?“

Как?

Тя се опита да изхвърли тези мисли от своето съзнание, отказа да разсъждава за такива неща. Сигурно е сбъркала. Сигурно само си е въобразила, че Ари действително е наранил човека пред нея.

— Да — продължи тя, — ти стоиш зад всичките странни неща, които се случиха. Махай се от имота ми, кучи сине!

— Грейс, съществуват тайни, противостоящи една на друга сили... — и сега той не изглеждаше по-различен, отколкото в момента, когато ѝ заговори за пръв път, преди няколко минути. Тогава не приличаше на ненормален, нито пък сега. Сякаш не беше опасен, а продължаваше да ломоти за някакви тъмни сили. — ... добро и зло, праведно и грешно. Ти си от праведната страна, Грейс. Но котаракът — о, той е друго нещо. По всяко време трябва да си нащрек с котарака.

— Махай се от моя дом — каза тя.

Той направи още една стъпка към нея.

Грейс замахна към него с градинската лопатка и тя профуча само на инч или два от лицето му. Заудря един, два, три пъти, сечейки въздуха пред себе си, всъщност не искаше да посича друго, освен ако не ѝ останеше избор, просто се надяваше да го държи на разстояние,

докато успее да се промъкне покрай него, защото той стоеше между нея и къщата. И изведнъж разбра, че *наистина* успява да премине отстрани; извърна се и хукна към кухненската врата, а болката ѝ напомни за артритата в нейните стари нозе. Но бе изминала само няколко крачки, когато се сети, че не е трябвало да обръща незащитения си гръб към онзи лунатик, завъртя се бързо да го пресрещне, задъхана, убедена, че той вече се нахвърля срещу нея, може би с нож в ръката...

Но него го *нямаше*.

Изчезна. За втори път.

Времето не би му стигнало, за да се добере до който и да е от храстите, достатъчно големи за прикритие на човек, не и през онази стотна от секундата, докато тя тичаше с гръб към него. Дори и да беше много по-млад, отколкото изглеждаше, дори и да бе в най-добра спортна форма, отличен спринтьор — пак не би успял да измине повече от половината на разстоянието до външната врата за толкова кратко време.

Тогава къде беше той?

Къде беше той?

* * *

След като напуснаха сградата на „Моъм и Кричтън“, Керъл и Джейн преминаха с колата няколко пресечки на „Франт Стрийт“, завиха по „Секънд Стрийт“ и стигнаха до адреса, където трябваше да се намира домът на Линда Бектърмън. Кварталът беше хубав, а красивата къща във френски провинциален стил, която бе поне на петдесет години — в добро състояние. Там нямаше никого, но върху пощенската кутия пишеше Никълсън, а не Бектърмън.

Позвъниха в съседния дом и поговориха с една съседка, Джийн Гантър, която потвърди, че във френската провинциална къща живеят семейство Никълсън и тя е тяхна собственост.

— Аз и мъжът ми живеем в къщата от шест години — каза госпожа Гантър, — а Никълсън бяха наши съседи още когато дойдохме тука. Веднъж, мисля, ги чух да казват, че живеели в този дом от 1965.

Името Бектърмън не говореше нищо на Джийн Гантър.

Когато вече пътуваха с колата към къщи, Джейн каза:

— Наистина ти създавам големи неприятности.

— Глупости — рече Керъл. — Аз донякъде си падам по играта на детективи. Освен това, успя ли да измъкна паметта ти от неподвижното състояние, разкрия ли истината, която твоето подсъзнание маскира с безброй фокуснически трикове, тогава ще мога да опиша този случай в което поискам списание по психология. А това определено ще утвърди името ми в професията. От твоята история е възможно дори да се получи цяла книга. Тъй че, виждаш, заради тебе, детко, един ден мога да се събудя богата и известна.

— А като станеш богата и известна, ще продължаваш ли да си говориш с мене? — подразни я момичето.

— Разбира се. Е, сигурно ще трябва да си уредиш среща една седмица предварително.

Ухилиха се една на друга.

* * *

От кухненския телефон Грейс се обади в редакцията на „Морнинг Нюз“.

Телефонистката на вестника не разполагаше с вътрешен номер на името Палмър Уейнрайт. Каза на Грейс:

— Доколкото знам, такъв дори не работи при нас. А съм сигурна, ме не е репортер. Може да е някой от новите редактори по оформлението или нещо подобно.

— Можете ли да ме свържете с кабинета на главния редактор? — помоли Грейс.

— Значи господин Куинси — каза телефонистката. Чу се шум от свързването с вътрешния телефон.

Куинси, не беше в кабинета си, а неговата секретарка не знаеше дали във вестника им работи човек на име Палмър Уейнрайт.

— Нова съм — рече тя с извинителен тон. — Секретарка съм при господин Куинси едва от понеделник, тъй че все още не познавам всички. Ако ми оставите вашия телефонен номер и името си, ще кажа на господин Куинси да ви се обади.

Грейс й съобщи номера си и каза:

— Кажете му, че с него иска да говори доктор Грейс Митовски, и че са ми нужни само няколко минути от времето му — тя рядко използваше титлата пред името си, но в случая това щеше да свърши работа, защото всички *винаги* се отзоваваха на лекарски телефонни обаждания.

— За спешен случай ли става дума, доктор Митовски? Мисля, че господин Куинси няма да се върне до утре сутринта.

— И тогава ще е добре — каза тя. — Накарайте го да се обади веднага щом пристигне, без значение в колко часа се появи.

След като остави слушалката, Грейс влезе в кухнята и погледна през прозореца към розовата градина.

Как бе възможно Уейнрайт да изчезне по този начин?

* * *

Вече трети път Пол, Керъл и Джейн приготвиха вечерята заедно. От ден на ден момичето се приспособяваше все по-добре.

„Остане ли при нас още една седмица, мислеше си Пол, ще започнем да чувстваме, че винаги е била тук.“

Салатата се състоеше от кокосови ядки и замразена зелена маруля. После хапнаха син домат „Пармиджано“ с гарнитура от спагети.

Когато започваха десерта — малки порцийки силно ароматизиран сладолед — Пол каза:

— Няма ли възможност да поотложим пътуването до планината с ден-два?

— Защо? — попита Керъл.

— Изоставям малко от предварителните си планове за писането, а точно сега работя върху много важна част от книгата — отвърна той. — Съчиних две трети от най-трудната сцена в сюжета и никак не ми се иска да я оставям недовършена само заради една почивка. Просто няма да се чувствам добре. Ако вместо утре тръгнем в неделя, ще имам време да доизгледа последната част на главата. И пак ще ни останат осем дни за вилата.

— Не гледай към мене — обади се Джейн. — Аз съм само малко допълнителен багаж. Ще тръгна накъдето пожелаете и когато ме

поведете.

Керъл поклати глава.

— Нали още миналата седмица, когато господин О'Брайън каза, че насила се престараваме, ние решихме да променим начина си на живот? Длъжни сме да се научим как се отделя време за почивка, без да допускаме работата ни да го поглъща.

— Права си — съгласи се Пол. — Но нека само този път... — той спря по средата на изречението, защото видя решителното изражение на Керъл. Тя рядко беше несговорчива, но когато си наумеше да не прави компромис с нещо, за промяна на решението й човек трябваше да приложи почти същите усилия, с които би поотместил, например, полуостров Гибралтар. Пол въздъхна.

— Добре. Печелиш. Тръгваме утре сутринта. Ще си взема машинката и ръкописа. Мога да привърша сцената горе в къщата и...

— Там нищо няма да се прави — рече Керъл, като подчертаваше всяка своя дума, потраквайки с лъжицата си по купичката сладолед. — Вземеш ли ги със себе си, не би спрял, докато не допишеш и края на сцената, върху която работиш. По цял ден. *Знаеш*, че ще стане така. Ако печатната машинка ти е подръка, изкушението става твърде силно. Не можеш да му устоиш. И цялата почивка отива на кино.

— Но аз просто *не мога* да изоставя тази сцена за цели десет дни — умоляваше я той. — Докато дойде време отново да се захвана с нея, ще загубя безвъзвратно настроението и спонтанността.

Керъл изяде лъжичка сладолед и каза:

— Е, добре. Ето какво ще направим. Рано утре сутринта Джейн и аз тръгваме за планината, точно както планирахме. Ти оставаш тука, завършваш сцената си и подкарваш колата нагоре към нас, веднага щом си готов.

Той се намръщи.

— Не съм сигурен, че така ще е най-добре.

— А защо не?

— Слушай, мислиш ли, че е разумно вие двете да се качвате там горе съвсем сами? Искам да кажа, летният сезон отмина. В горите вече няма да има много хора, а и повечето от другите вили ще бъдат пусти.

— О, Пол, за Бога — възкликна Керъл, — в тези планини не се крие и не дебне Страховитият Снежен Човек. Намираме се в

Пенсилвания, не в Тибет — тя се усмихна. — Приятно ми е, че си толкова загрижен за нас, скъпи. Но не съществува никаква опасност.

* * *

По-късно, след като Джейн си легна, Пол направи последен опит да промени решението на Керъл, макар и да знаеше, че усилията му ще са напразни.

Облегна се върху рамката на вратата към килера и наблюдаваше как Керъл подбира дрехите, които трябва да сложи в куфара.

— Слушай, нали ще бъдеш откровена с мене?

— Не съм ли винаги? Откровена за какво?

— Момичето. Възможно ли е тя да е опасна?

Керъл се извърна от шкафчето с дрехи и го погледна, явно изненадана от неговия въпрос.

— Джейн? Опасна? Е, момиче, красиво като нея, сигурно може с годините да разбие доста сърца. А ако остроумието можеше да убива, улиците положително щяха да са изпълнени с трупове, след като тя мине по тях.

Той не се поддаваше на шегите ѝ.

— Не искам да бъдеш лекомислена по този въпрос. Мисля, че е важно. Искам да обмислиш всичко много внимателно.

— Няма нужда да му мисля много, Пол. Тя, разбира се, е изгубила своята памет. Но иначе е съвсем устойчиво, умствено здраво дете. Всъщност, необходима е *невероятно* устойчива личност, за да се бори с амнезията, тъй както тя се бори. Ако точно сега бях на нейно място, не знам дали щях да се оправям и наполовина колкото нея. Вероятно бих се превърнала в нервна развалина или бих потънала в ужасна депресия. А тя е жилава, гъвкава. Жилавите и гъвкави хора не са опасни.

— Никога ли?

— Едва ли е възможно. Поддават се външно непреклонните и сурови личности.

— Но след всичко, което се случи при твоите терапевтични сеанси с нея, не е ли уместно да си зададеш въпроса на какво е способна тя? — попита той.

— Тя е измъчено дете. Вярвам, преминала е през нещо толкова ужасно, толкова кошмарно, че отказва да го преживее отново, даже и под хипноза. Тя подвежда, прикрива и не иска да извади наяве някаква жизненоважна информация, но това изобщо не означава, че момичето представлява и най-малка опасност. Просто е уплашена. Струва ми се очевидно, че е била жертва на физическо или психическо насилие в определен момент от своя живот. *Жертвата*, Пол, а не извършителят.

Тя пренесе няколко чифта дънки до отворените върху леглото куфари.

Пол я последва.

— Смяташ ли да продължиш лечението, докато сте на вилата?

— Да. Мисля, че ще е най-добре, ако продължим да разкъртваме тухла по тухла онази стена от объркване, която тя е изградила.

— Не е честно.

— А?

— Това си е работене — рече той. На мене не ми разрешаваш да си върша моите неща горе на вилата, а ти ще работиш. Прилагаш двойствен подход, доктор Трейси.

— Двойствен подход прилага баба ти, доктор Трейси. За терапията на Джейн ще ми трябва само половин час на ден. А съвсем друго е да замъкнеш в боровите гори пишеща машина „Ай-Би-Ем Силектрик“ и да блъскаш клавишите по десет часа на ден. Не разбираш ли, че всичките катерички, сърнички и пухкави зайчета ще се оплачат от шума?

* * *

Още по-късно, когато вече лежаха в леглото и лампите бяха изключени, той каза:

— По дяволите, наистина позволявам на тази книга да ме завладее съвсем. *Не мога* ли да оставя сцената незавършена десет дни? Може би ще я напиша още по-добре, ако известно време я обмисля хубаво. Ще тръгна с тебе и Джейн утре и няма да вземам пишещата машинка. Става ли? Няма да нося даже и молив.

— Не — отвърна Керъл.

— Не?

— Качиш ли се веднъж в планината, искам да си способен съвсем да забравиш за книгата. Искам да си правим дълги разходки в гората. Искам да караме лодка из езерото, да ловим риба, може да прочетем една-две книжки, изобщо да се държим като безделници, които изобщо не са и чували думата „работа“. А ако не свършиш тази сцена преди тръгването си, ти просто ще си умислен за нея по време на цялата почивка. За тебе няма да има спокоен миг, а това означава, че и за мене няма да има нито един спокоен миг. И не ми казвай, че бъркам. Познавам те по-добре от себе си, мошенико. Стой си тука, допиши си сцената до края и чак тогава, в неделя, ела при нас.

Тя му пожела лека нощ с целувка, поомачка възглавницата си, за да е по-мека и се приготи да спи.

Той лежеше в тъмното и мислеше за думите от вчерашната игра на „скрабъл“.

К
Л
А
К
Н
ОСТРИЕ
МЪ
ЪВ
Р
ТРУП

И името, което той отказа да издаде: КЕРЪЛ...

Все още мислеше, че няма никакъв смисъл да ѝ разкрива последната от тези шест думи. Какво друго можеше да стори тя, освен да се тревожи? Нищо. Нито тя можеше да направи нещо, нито той. Освен да почака и видят. Причина за заплахата — ако тя действително се появи — можеха да бъдат десетки, дори стотици хиляди неща. Тя можеше да дойде отвсякъде, по всяко време. В къщи или в планината. Всяко от тези две места беше толкова безопасно — или пък толкова опасно — колкото и другото.

И все пак, *възможно* бе появата на шестте думи да е чиста случайност. Невероятно, но безсмислено съвпадение.

Той се взираше в мрака и упорито опитваше да убеди себе си, че не съществуват такива неща като послания от духове, предзнаменования и ясновидски предсказания. А само преди седмица изобщо нямаше нужда да бъде убеждаван в това.

* * *

Кръв.

Махни я оттук, изтрий я, всяка лепкава капчица, измий я, бързо, бързо, да се стече в канала, всяка обвиняваща капчица, да бъде измита, още преди някой да види и проумее какво е станало, полей я с вода, махни я...

Момичето се събуди в банята, сред флуоресцентен блясък. Отново беше ходила насън.

С учудване разбра, че е гола. Чорапите, пликчетата и фланелката се търкаляха по пода край нея.

Стоеше пред мивката и се триеше усилено с мокра хавлия. Когато погледна в огледалото, няколко секунди остана вцепенена от видяното там.

Нейното лице беше оцапано с кръв.

Ръцете ѝ бяха опръскани с кръв.

По красиво извитите ѝ, голи гърди, блестеше кръв.

И веднага разбра, че тази кръв не е нейната собствена. Не беше пронизана с нож, нито имаше рани. Тя беше онази, която е нанасяла рани и забивала нож.

О, Господи.

Тя гледаше своето страховито отражение, странно и болезнено я привличаше видът на влажните ѝ от кръв устни.

Какво съм сторила?

Бавно плъзна поглед към своята оплескана в пурпурно шия и го спря върху отражението на дясната си гърда, под чийто връх висеше огромна, полусъсирена, карминеночервена капка. Блестящата като перла течност се поклати за секунда върху крайчеца на възбуденото ѝ

зърно; после се поддаде на притеглянето, откъсна се оттам и политна надолу.

Тя отлепи очи от огледалото и наведе глава, за да види къде върху пода е паднала капката.

Кръв там нямаше.

Когато погледна не отражението, а самата себе си, разбра, че все пак тялото ѝ не е покрито с кръв. Докосна голите си гърди. Бяха влажни от търкането с мократа хавлия, но причината за тази влага бе само обикновена вода. Върху ръцете ѝ също не се виждаха кървави петна.

Стисна силно хавлията. Оттам потече чиста вода; по нея нямаше следи от зловещата червена течност.

Объркана, тя отново вдигна поглед към огледалото и видя кръвта, също като преди малко.

Протегна напред ръка. В действителност тя не беше кървава, но в огледалото сякаш я покриваше плътна ръкавица от съсиреци.

„Само някакво видение“, помисли тя. „Странна илюзия. Това е всичко. Никого не съм ранила. Не съм проляла ничия кръв.“

Докато усилено се мъчеше да разбере какво става, нейният образ в огледалото започна да избледнява, а стъклото отпред почерня. Като че ли постепенно се превръщаше в прозорец към някое друго измерение, защото вече не отразяваше нищо от предметите в банята.

„Това е сън“, мислеше тя. „Всъщност съм сгушена в леглото, и там ми е мястото. Само сънувам, че съм в банята. Достатъчно е да се събудя, и всичко ще свърши.“

Но все пак, ако беше само сън, щеше ли да чувства с босите си стъпала студенината на керамичния под тъй силно, както я чувстваше сега? Ако действително само сънуваше, щеше ли да усеща хладната влага върху голите си гърди?

Тя потрепери.

В безпросветната празнота от другата страна на огледалото нещо проблесна далече в мрака.

Събуди се!

Нещо сребристо. То присветна веднъж, после отново и отново, приближаваше и се отдръпваше, но размерите му непрестанно растяха.

За Бога, събуди се!

Тя искаше да побегне. Не можа.

Искаше да изпищи. Не го направи.

Само за секунди лъщящият образ изпълни огледалото, отмествайки мрака, от който бе дошъл, а после някак изхвъркна от огледалото, без да строши стъклото, нахлу от празното пространство в банята с един последен, убийствен замах, и тя видя, че това е брадва, насочена към лицето ѝ, а стоманеното острие блестеше като най-fino сребро на неоновата светлина. Докато зловещият заострен край на брадвата летеше със свистене към нейната глава, нозете ѝ се подкосиха и тя припадна.

* * *

Малко преди разсъмване Джейн се събуди отново.

Беше в леглото. Лежеше гола.

Тя отхвърли завивките настрани, изправи се, приседна, и видя своята фланелка, пликчетата и чорапите на пода до леглото. Облече се бързо.

Къщата бе тиха. Семейство Трейси още не бяха станали от сън.

Джейн забърза с тихи стъпки по коридора към банята за гости, поколеба се на прага ѝ, но после прекрачи вътре и щракна ключето на осветлението.

Нямаше кръв, а огледалото над мивката си беше едно обикновено огледало, което отразяваше нейното тревожно лице, но не добавяше към това разни необикновени образи по своя воля.

„Е, добре, помисли тя, *възможно е* действително да съм ходила на сън. Може би *наистина* съм била тук изобщо без дрехи и съм опитвала да изчистя някаква несъществуваща кръв от тялото си. Но останалото е само част от кошмара. То не се е случило. Невъзможно. Изключено. Огледалото не може да се *промени* по този начин.“

Тя погледна в отражението на своите сини очи. Не беше съвсем сигурна какво точно вижда в тях.

Попита тихо себе си:

— Коя съм аз?

* * *

Цялата седмица Грейс спа — доколкото смогваше в кратките промеждутъци между пристъпите на безсъние — без да сънува нищо. Но тази вечер се въртя между чаршафите цели часове, опитваше се да се пребори и надделее кошмара, който сякаш продължаваше цяла вечност.

В съня ѝ гореше къща. Голяма викторианска къща с красиви орнаменти. Тя стоеше пред обхванатата от пламъци сграда и удряше с ръце по наклонените порти на зимника и многократно викаше със задъхан глас едно име: „Лора! Лора!“ Знаеше, че Лора е затворена в избата на горящата къща и тези порти са единственият изход, но те бяха залостени отвътре. Тя продължаваше да бие по дървото с голите си длани, докато не започна да изпитва от всеки удар остра, жестока болка в целите ръце, раменете и врата си. Отчаяно желаше да има подръка брадва, железен лост или някакъв друг инструмент, с който да разбие портите на подземния килер, но разполагаше единствено със своите юмруци, затова продължаваше да бърчи и да бие, докато китките ѝ се одраскаха, разраниха и от тях потече кръв, но дори и тогава тя не престана да удря, и през цялото време крещеше името на Лора. Прозорците на втория етаж се счупиха с трясък, върху ѝ се посипаха безброй стъкла, но тя не помръдна от наклонените врати към подземие; не побягна. Все така забиваше разкърващите си юмруци в летвите, молеше се момичето да ѝ отговори всеки момент. Не обръщаше внимание на сипещите се върху нея искри, а те заплашваха да подпалят памучната ѝ рокля. Започваше да хлипа и кашля, когато вятърът подемаше лютивия дим в нейна посока и проклинаше дървото, тъй лесно устояващо на свирепата ѝ, но безуспешна атака.

В този кошмар нямаше връх на напрежението, момент на най-силен ужас. Той просто продължи цяла нощ в своя непрекъснат, задъхан ритъм и едва призори, няколко минути след разсъмване, Грейс успя да се измъкне от горещата и задушаваша прегръдка на съня — събуди се с един безсловесен вик, удряйки по дюшека.

Приседна в края на леглото и хвана пулсиращата си от болки глава с две ръце.

Сънят беше толкова жив, че тя усещаше как синьо-бялата рокля без деколте и с дълги ръкави се впила в раменете и бюста ѝ, докато тя бърчеше с юмруци по портите на зимника. Даже и сега, вече съвсем будна, все още чувстваше стегнатата рокля, въпреки че беше облечена

в широка нощница, въпреки че никога през живота си не бе носила подобна дреха.

И, което е по-лошо, още усещаше мириса на дим от горящата къща.

Продължи да ѝ мирише тъй дълго след като се събуди, че вече беше убедена — гори собственият ѝ дом. Навлече бързо един пенъоар, нахлузи чехлите си и тръгна от стая в стая да търси пожара.

Пожар нямаше.

Но още почти час около нея все вонеше на горящо дърво и катран.

[1] Персонаж от знаменитата приказка „Алиса в страната на чудесата“ на Луис Карол, в чийто дом времето не тече нормално и винаги е време за чай. — Б.пр. ↑

[2] Става дума за мистичната поема на големия английски романтик Самюъл Тейлър Колридж „Старият Моряк“. Заради свой грях морякът е наказан от демоните на стихии и небесните ангели да живее след смъртта си и вечно да скита, проповядвайки любов и уважение към всички Божии създания. В поемата той разказва историята си на случайно срещнат сватбар. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В девет часа петък сутринта Пол седна на работната си маса, вдигна телефона и се обади на Линкълн Уърт, полицейския инспектор, отговорен за случая Джейн Доу. Каза на Уърт, че Керъл ще заведе момичето извън града, за да починат няколко дни в планината.

— Нищо не й пречи — отвърна Уърт. — Не сме попаднали на никаква следа, а освен това съм сигурен, че денят, когато тази история ще стане съвсем ясна, никак не е близо. Е, разбира се, ние продължаваме да разширяваме територията на издирването. Отначало снабдихме властите в околните окръзи със снимката и описанието на детето. След като това не помогна, ги разпратихме в полицейските управления из целия щат. А вчера сутринта предприехме следващата стъпка и седем съседни щата вече притежават същите данни. Но ще ви призная нещо, нека си остане между нас. Имам чувството, че даже ако разширим територията на издирването чак до Хонконг, изобщо няма да открием човек, който познава момичето. Само предчувствие. Все така ще си оставаме с празни ръце.

След разговора с Уърт, Пол слезе в гаража, където Керъл и Джейн вече поставяха куфарите си в багажника на фолксвагена. За да спести на момичето неприятните чувства, Пол не предаде песимистичната оценка на Уърт.

— Каза, че няма страшно, ако напуснеш Харисбърг за няколко дни. Съдът не е ограничил движението ти само в града. Обясних му къде е вилата, тъй че появи ли се някой, който търси нашето момиче тука, полицията на Харисбърг ще се свърже с окръжния шериф там, и вече той или някой от заместниците му ще се отбият до къщата, за да ви съобщят, че трябва да се връщате.

Керъл му пожела довиждане с целувка. Целуна го и Джейн; докосна бузата му с устни някак срамежливо, съвсем целомъдрено, а когато влезе в колата, силно се изчерви.

Той стоеше пред къщата и гледаше как червения Фолксваген-бръмбар се отдалечава, докато го изгуби от поглед.

След почти седмица хубаво време с ясносиньо небе отново се появяваха облаци. Бяха гладки, сиви като гранит. Също като настроението на Пол.

* * *

Когато звънна кухненският телефон, Грейс се приготви да посрещне твърдо измамника с гласа на Ленърд. Седна на стола до малката вградена масичка, протегна ръка, постави я върху окачената на стената слушалка, изчака второто позвъняване и едва тогава я вдигна. За нейно облекчение, звънеше Рос Куинси, главният редактор на „Морнинг Нюз“ — отговаряше на нейното обаждане вчера следобед.

— Питали сте за един от нашите репортери, доктор Митовски?

— Да, Палмър Уейнрайт.

Куинси замълча.

— Той работи при вас, нали? — попита Грейс.

— Ъ-ъ... да, Палмър Уейнрайт е журналист от „Морнинг Нюз“, но...

— Струва ми се, почти е спечелил наградата „Пулицър“.

— Да. Но, разбира се... това е било преди доста време.

— О-о?

— Е, щом знаете неговата номинация за „Пулицър“, значи знаете също, че тя е свързана с неговата поредица от статии за убийствата в семейство Бектърмън.

— Да.

— Те са станали през 1943.

— Толкова отдавна?

— Хм... доктор Митовски, какво точно сте искали да разберете относно Палмър Уейнрайт?

— Желая да говоря с него — обясни тя. — Ние се срещнахме, но не можахме да приключим с всичко, останаха някои неща, твърде важни за мене. Става дума за... лични въпроси.

Куинси се поколеба. После попита:

— Да не би да сте роднини, които отдавна не са се виждали?

— С господин Уейнрайт? О, не.

— Или стари приятели, изгубили следите си?

— Не. И това не.

— Е, добре, щом е така, значи не е нужно да съм толкова деликатен. Доктор Митовски, опасявам се, че Палмър Уейнрайт е мъртъв.

— Мъртъв! — възкликна тя изумена.

— Е, Сигурно сте предполагали и тази възможност. Той никога не е бил съвсем здрав, беше си направо болнав човек. А вие очевидна не сте се срещали с него много време.

— Не чак толкова — рече тя.

— Трябва да са изминали поне трийсет и пет години — каза Куинси. — Той почина още през 1946.

Внезапно въздухът около гърба на Грейс стана сякаш по-студен, отколкото преди секунда; като че ли леденият дъх на мъртвец докосна тила ѝ.

— Трийсет и една година — тя едва произнасяше думите. — Сигурно грешите.

— Ни най-малко. Тогава аз бях голобрадо момченце, разносвач на вестници. Палмър Уейнрайт бе един от моите кумири. Изживях много тежко неговата кончина.

— За един и същ човек ли говорим? — попита Грейс. — Беше доста слаб, с остри черти, бледокафяви очи и болнаво-жълта кожа. Гласът му звучеше с няколко тона по-дълбоко, отколкото може да се очаква при неговия външен вид.

— Точно така, това е Палмър.

— Около петдесет и пет годишен?

— Когато почина, беше на трийсет и шест, но наистина изглеждаше с двайсет години по-възрастен — каза Куинси. — Безброй болести една след друга, и накрая рак. Това го съсипа, състари се много бързо. Той умееше да се бори с живота, но просто не издържа повече.

„От трийсет и една година в гроба?“, помисли тя. „Но аз го видях вчера. Проведохме странен разговор в градината с рози. Какво ще кажете за това, господин Куинси?“

— Доктор Митовски? На телефона ли сте още?

— Да. Съжалявам. Чуйте, господин Куинси, ужасно ми е неприятно да отнемам ценното ви време, но наистина става дума за нещо важно. Струва ми се, че случаят Бектърмън е имал много общо с

личния въпрос, който исках да обсъдя с господин Уейнрайт. Но всъщност не знам нищо за тези убийства. Ще имате ли нещо против да ми кажете какво именно е станало?

— Семейна трагедия — отговори Куинси. — Дъщерята на Бектърмънови побесняла в деня преди своя шестнайсети рожден ден. Просто нещо в съзнанието ѝ прещракало. Очевидно си е втълпила, че майка ѝ има намерение да я убие преди да е навършила шестнайсет, което, разбира се, не е било вярно. Но тя *мислела*, че е вярно, и започнала да преследва майка си с брадва в ръка. Бащата и някакъв братовчед, който бил на гости, опитали да ѝ попречат, обаче тя ги убила. Майката все пак успяла да изтръгне брадвата от ръцете на момичето. Но това не могло да спре малката. Тя просто грабнала ръжена от камината и продължила да се приближава. Когато нейната майка, госпожа Бектърмън, била притисната в един ъгъл и черепът ѝ само след секунди щял да бъде строшен с металния прът, тя вече нямала друг избор — просто замахнала с брадвата към дъщеря си. Ударила момичето веднъж, отстрани. Доста дълбока рана. Детето починало в болницата на следващия ден. Госпожа Бектърмън извършила убийството при самозащита, затова не ѝ предявили никакви обвинения, но тя се чувствала толкова виновна за смъртта на собственото си дете, че нервите ѝ не издържали и в крайна сметка свършила в някакъв дом.

— И с тази история господин Уейнрайт е спечелил предложение за „Пулицър“?

— Да. В ръцете на много репортери тази случка би изглеждала само като поредната долнопробна сензация. Но Палмър беше добър журналист. Той написа едно задълбочено, изпълнено с тънка чувствителност изследване за семейство със сериозни емоционални, междуличностни проблеми. Бащата обичал да налага своята воля и имал твърде високи изисквания към дъщеря си, а вероятно е изпитвал и противоестествено привличане към нея. Майката била във вечно съперничество с бащата за сърцето, ума и предаността на момичето, затова виждайки, чу губи битката, започнала да пие. Детето трябвало да изтърпи изключителен психологически натиск, а Палмър успя да предаде това напрежение така, че читателят не само да го разбере, но и да го почувства.

Тя благодари на Рос Куинси за вниманието и времето, което той ѝ отдели. Остави слушалката на стената.

Известно време просто седеше и съзерцаваше тихо бръмчащия хладилник — опитваше се да разбере смисъла на току-що чутиите от нея думи. Ако Уейнрайт беше мъртъв от 1946 година, тогава с кого бе разговаряла вчера тя в своята градина?

И какво общо имаха убийствата в семейство Бектърмън с нея? А с Керъл?

Замисли се върху казаното вчера от Уейнрайт: *„Това проклето, безкрайно преследване. Още продължава, но този път вече някой трябва да го спре... Дошъл съм да ви кажа, че вашата позната Керъл е в центъра на тази история... Длъжна сте да ѝ помогнете. Да я избавите от момичето.“*

Чувстваше, че почти е разбрала какво е искал да каже той. Беше уплашена.

Въпреки че през последните двацет и четири часа станаха множество невъзможни неща, тя вече не поставяше под въпрос нито своите възприятия, нито умственото си здраве. Беше нормална, съвършено нормална, и владееше всичките си способности. Старческото слабоумие вече не представляваше за нея дори и далечна опасност. Почувства, че обяснението на последните събития е много по-ужасно, много по-потресаващо даже и от перспективата на старостта, която я терзаше някога.

Припомни си и нещо друго, казано вчера в градината от Палмър Уейнрайт: *„Ти не си само тази, която мислиш, че си. Не си само Грейс Митовски.“*

Знаеше, че разрешението на загатката е в нейни ръце. Чувстваше в дълбините на душата си някакво тъмно познание, отдавна забравени спомени, които чакат своето отприщване. Страхуваше се от тяхното освобождаване, но разбираше, че е длъжна да направи точно това — заради Керъл, но може би също и заради себе си.

Изведнъж въздухът в кухнята, макар и твърде чист, започна да воня на димящо дърво и катран. Грейс долавяше със слуха си драценето на огън, въпреки че тук и сега, в това време и пространство, пламъци нямаше.

Сърцето ѝ заби лудешки, устата ѝ пресъхна, изпълни се с кисел вкус.

Достатъчно беше да затвори очи, и видя горящата къща тъй живо, както и в съня. Виждаше портите на подземния килер и чуваше собствените си викове, зовящи Лора.

Знаеше, че не е било само сън. Беше спомен, изчезнал от много години, спомен, който сега изплуваше на повърхността и трябваше да ѝ напомни, че тя действително не е само Грейс Митовски.

Отвори очи.

В кухнята беше горещо, задушно.

Чувстваше как я влекат сили, които умът ѝ не може да разбере, и си помисли: „Точно това ли искам? Наистина ли желая да ме отнесе това течение, а после да открия истината и моят малък, но подреден свят да се обърне с главата надолу? Ще издържа ли?“

Вонята на несъществуващ дим ставаше все по-осезателна.

Несъществуващите пламъци ревяха все по-силно.

„Изглежда вече няма връщане назад“, помисли тя.

Вдигна ръце пред лицето си и ги загледа изумена. Някакво чудо ги бе преобразило — сега те бяха покрити с дълбоки бръчки. Дланите ѝ бяха ожулени, наранени, кървави. От тях стърчаха забитите дървени трески, трески от летвите на портата към подземиято, които тя беше удряла преди много, много време.

* * *

В десет часа, когато звънна телефонът, Пол седеше пред своето бюро и пишеше от почти цял час. Точно навлизаше в нормалния ритъм на своята работа. Грабна слушалката и изрече малко нетърпеливо:

— Да?

Чу непознат женски глас:

Мога ли да говоря с доктор Трейси, моля?

— На телефона.

— О. М-м... не... този доктор Трейси, когото търся, е жена.

— Търсите моята съпруга — обясни той. — Тя напусна града за няколко дни. Да ѝ съобща ли нещо?

— Да, моля ви. Нали ще ѝ предадете, че се е обадила Поли от „Моъм и Кричтън“?

Той надраска името върху лист от бележник.

— А за какво се отнася?

— Вчера следобед доктор Трейси беше тук с едно младо момиче, страдащо от амнезия...

— Да — каза Пол, тъй като изведнъж интересът му се събуди. — Познавам случая.

— Доктор Трейси питаше дали сме чували за момиче на име Милисът Паркър.

— Точно така. Тя ми разказа снощи. Доколкото разбрах, това също се е оказало задънена улица.

— Вчера наистина приличаше на задънена улица — каза Поли, — но сега се оказа, че името е познато на един от нашите лекари. Всъщност на самия доктор Моъм.

— Чуйте, защо просто не разкажете на мене какво сте открили, вместо да чакате обаждането на жена ми, а аз ще ѝ предам вашата информация.

— Да, естествено, защо не? Разбирате ли, доктор Моъм е старшият лекар в клиниката. Той купи този имот преди осемнайсет години и лично следеше възстановяването на външния вид и подновяването на интериора. Докторът обича да се рови в отминали събития, затова за него, беше съвсем нормално желанието да се запознае с историята на къщата, която купува. Той казва, че домът е построен през 1902 година от човек на име Рандълф Паркър. А дъщерята на Паркър се казвала Милисът.

— 1902?

— Точно така.

— Интересно.

— Но още не сте чули най-интересното — каза Поли, а гласът ѝ издаваше нетърпението на страстна клюкарка. — Изглежда, че през 1905, в нощта преди празненството по случай шестнайсетия рожден ден на Мили, госпожа Паркър е била в кухнята, украсявала голяма торта за момичето. А Мили се промъкнала изотзад и я намушкала четири пъти в гърба.

Без да съзнава какво прави, Пол строши надве молива, който стоеше в ръката му, откакто бе написал името на Поли върху листчето. Едното късче изпадна от дланта му, претърколи се по масата и падна на пода.

— Намушкала собствената си майка? — попита той с надеждата, че не е чул правилно.

— Страхотно, нали?

— И я убила? — думите едва излязоха от устата му.

— Не. Доктор Моъм казва, че според вестникарските статии от онова време, момичето е използвало нож с много късо острие. Не е могъл да се забие достатъчно дълбоко, за да предизвика наистина сериозни поражения. Не са били засегнати жизненоважни органи или кръвоносни съдове. Луиз Паркър — така се казвала майката — успяла да грабне някакъв сатър от кухненския рафт. С него опитала да държи момичето на разстояние. Но ми се струва, че Мили трябва да е била съвсем превъртяла, защото отново се нахвърлила срещу госпожа Паркър, та се наложило майката да използва сатъра.

— Господи Исусе.

— Да-а — каза Поли — тя явно се наслаждаваше на неговото изумление. — Доктор Моъм казва, че забила тоя сатър право в гърлото на своята дъщеря. Ама така, че главата на момичето била почти отсечена. Това не е ли ужасно? Но какво ли друго е можела да направи? Иначе просто би позволила на малката да я наръга с онзи нож.

Вцепенен, Пол се замисли за вчерашния лечебен сеанс с хипнотична регресия, който Керъл му описа по-подробно. Спомни си онази част, в която Джейн твърдяла, че е Милисът Паркър и настоявала да дава писмени отговори, като написала, че не може да говори, защото главата ѝ била отсечена.

— На телефона ли сте? — попита Поли.

— О. Ъ-ъ... съжалявам. Има ли още нещо за разказване?

— Още? — възкликна Поли. — Че това не беше ли *достатъчно*?

— Да — каза той. — Съвършено сте права. Достатъчно беше. Повече от достатъчно.

— Не знам дали тази информация може да помогне някак на доктор Трейси.

— Сигурен съм, че ще бъде от полза.

— Не виждам каква връзка може да има между това и момичето, което тя доведе вчера със себе си.

— И аз не виждам — отвърна Пол.

— Искам да кажа, не е възможно момичето да е Милисънт Паркър. Милисънт Паркър е мъртва от седемдесет и шест години.

* * *

Грейс стоеше изправена пред масата в своя кабинет и гледаше отворения върху нея тълковен речник.

РЕИНКАРНАЦИЯ^[1]

1. Доктрината, че душата след смъртта на тялото се завръща на земята в друго тяло или форма.
2. Прераждане на душата в ново тяло.
3. Нова инкарнация или възплъщение, например наличност.

Глупост? Безсмислица? Суеверие? Идиотщина?

Преди време, не толкова отдавна, това щяха да са всички думи, които тя би използвала, за да напише своето собствено презрително определение за реинкарнация. Но вече не. Сега — не.

Затвори очи и с нищожни усилия успя да върне в съзнанието си образа на горящата къща. Грейс не просто си я представяше; тя беше вътре, удряше с юмруци по портите на подземния килер. Вече не се казваше Грейс Митовски; тя бе Рейчъл Адамс, лелята на Лора.

Сцената с пожара не беше единственият епизод от живота на Рейчъл, който тя си спомняше съвършено ясно. Познаваше и най-интимните мисли на тази жена, нейните надежди, мечти, смрази и страхове, споделяше най-дълбоко пазените ѝ тайни, защото тези мисли, надежди, мечти, страхове и тайни някога са били и нейни собствени.

Тя отвори очи — необходими ѝ бяха секунди, за да ги фокусира отново върху днешния свят.

РЕИНКАРНАЦИЯ

Затвори речника.

„Господ да ми е на помощ, помисли тя, настина ли вярвам на всичко това? Възможно ли е да съм живяла и преди? Керъл да е живяла преди? А и момичето, което наричат Джейн Доу?“

Ако това беше *истина* — ако в действителност неведоми сили ѝ позволяваха да си спомни своето предишно съществуване като Рейчъл Адамс, за да спаси живота на Керъл в нейното настоящо прераждане — тогава тя губеше ценно време.

Вдигна телефона, трябваше да се обади на семейство Трейси, но се чудеше как, за Бога, ще ги накара да ѝ повярват.

От него не се чуваше никакъв звук.

Тя натисна няколко пъти бутоните в леглото на слушалката.

Нищо.

Постави я обратно и проследи с поглед кабела встрани от бюрото до стената, да не би случайно щепселът да е излязъл от контактчето. Не беше изключен; беше прегризан. Прегризан надве.

Аристофан.

Тя си припомни и други неща, казани от Палмър Уейнрайт в градината: *„Има сили, тъмни и могъщи сили, които искат да видят как всичко се случва според тяхната зла воля. Тъмни сили, които се хранят с човешкото нещастие. Те искат да видят края на тази история, но изпълнен с безсмислена жестокост и кръв... Съществуват тайни, противостоящи една на друга сили... добро и зло, праведно и грешно. Ти си от праведната страна, Грейс. Но котаракът — о, той е друго нещо. По всяко време трябва да си нащрек с котарака.“*

Спомни си също и момента, в който започнаха да се случват всички свръхестествени събития и разбра, че котаракът още от самото начало е бил неотделим от тях. Сряда, миналата седмица. Денят, когато се събуди внезапно от следобедната си дрямка — излетя от кошмара, свързан с Керъл, — а в небето зад завесите на кабинета изтрещяха безброй ослепителни мълнии. Тя тръгна, залитайки, към най-близкия прозорец, и докато стоеше пред стъклото върху своите несигурни, болни от артрит нозе, все още полусъбудена и полусъннена, я изпълни мрачното усещане, че от кошмара ѝ заедно с нея, в реалния свят, се е промъкнало нещо чудовищно, някакво демонично създание с хищна усмивка върху лицето си. Чувството изглеждаше тъй истинско и действително, че няколко секунди я беше страх да се обърне и

погледне тъмната стая зад себе си. После бе пропъдила тази безумна мисъл от главата си — бе решила, че тя не е нищо друго, освен ледена утайка от нейния кошмар. Но сега, разбира се, знаеше — не е трябвало да я отхвърля толкова бързо. В стаята, освен нея, тогава *наистина* имаше нещо странно — дух; нечие присъствие; наричайте го както щете. То беше там. А сега живееше в котарака.

Тя излезе от кабинета и тръгна бързо по коридора.

В кухнята откри, че и там телефонният кабел е прекъснат със зъби.

Нямаше и следа от Аристофан.

Въпреки това Грейс знаеше, че той е наблизко, вероятно достатъчно близо, за да я наблюдава. Усещаше нечие присъствие — на котарака, или може би на някой друг.

Ослуша се. Къщата беше прекалено тиха.

Изпита желание да премине няколкото стъпки, оставащи до кухненската врата, да я отвори смело, и бързо да се отдалечи от къщата. Но имаше сериозни подозрения, че всеки опит за напускане ще предизвика моментално и жестоко нападение.

Представи си котешките нокти, челюстта и зъбите. Аристофан беше не само домашен любимец, забавен сиамец с умно, рунтаво лице. Всъщност той представляваше и една малка, но свършена машинка за убиване; единствено крехката черупка на опитомяването съдържаше неговия смъртоносен инстинкт. Мишките, птиците и катериците не само се отнасяха почтително, но изпитваха ужас от него. Но можеше ли да убие възрастна жена?

„Да, помисли тя с тревога. Стига да се нахвърли върху гърлото или очите ми от засада, Аристофан би могъл да ме убие.“

Щеше да стори най-добре, ако останеше вътре в къщата и не се изпречваше на пътя му, докато не се въоръжи както подобава, тъй че да е уверена в спечелването на всяка битка.

Оставаше единствено телефонът в спалнята на втория етаж. Тя внимателно изкачи стълбите, макар и предварително да знаеше, че там връзката ще е също прекъсната.

Прекъсната беше.

Но в спалнята имаше нещо, заради което си струваше да направи пътешествието дотам. Оръжието. Тя издърпа най-горното чекмедже на

нощното шкафче и измъкна заредения пистолет, скрит в него. Предчувстваше, че той ще ѝ свърши работа.

Съскане. Шумолене.

Зад гърба ѝ.

Още преди да се извърне и пресрещне своя противник, той успя да се вкопчи в нея. Направи скок от пода към леглото, а оттам — върху гърба ѝ, удряйки я със сила, от която тя почти загуби равновесие. Залитна напред и замалко не се стовари върху пода заедно с нощната лампа.

Аристофан съскаше, пръскаше слюнки, дращеше и се бореше за опорна точка върху нейния гръб.

За щастие тя остана изправена върху краката си. Завъртя се и разтърси тяло, правеше неистови усилия да го отхвърли от себе си, преди той да ѝ нанесе сериозни рани.

Ноктите му бяха забити като куки в нейните дрехи. Въпреки че носеше и блуза, и пуловер, тя чувстваше как две режещи като бръснач остриета пробиват кожата ѝ — две точки на изгаряща болка. Нямаше да я пусне.

Тя вдигна рамене колкото можа, сви глава надолу и притисна брадичката си плътно към гърдите — това беше най-добрият възможен начин да запази своята шия. Замахна с юмрук зад гърба си, удряйки само въздуха, после опита отново, но този път удари котарака твърде леко, за да му причини каквото и да е.

Въпреки това Аристофан изпищя яростно и се нахвърли върху врата ѝ. Нападението му беше осуетено от нейните свити рамене и гъста коса, която влизаше в устата му и го задавяше.

Никога през живота си не бе желала нещо тъй силно, както желаше сега да убие малкия мръсник. Той вече не беше любимото домашно животинче с познати привички; бе се превърнал в чужд, омразен звяр — затова в душата ѝ вече нямаше и сянка от предишната обич към него.

Жадуваше да ѝ се удаде възможност за употреба на оръжието, което стискаше в своята дясна ръка, но нямаше начин да стреля по него, без в същото време да застреля и себе си.

Тя продължаваше да замахва към гърба си отляво, въпреки болезненото несъгласие на артритата в рамото, който се обаждаше рязко

при всеки неин опит да извие ръка нагоре и назад под толкова неестествен ъгъл.

Все пак котаракът изостави поне за миг своите неуморни, макар и досега безуспешни опити да се докопа до нейната шия. Той заби нокти в прелитация покрай него юмрук и раздра кожата върху кокалчетата на китката.

Нейните пръсти веднага станаха лепкави от кръвта. Боляха тъй силно, че в очите ѝ се появиха сълзи.

Така и не можа да разбере дали видът или мирисът на кръв вляха нови сили у малкия звяр. Той извреця с някакво неистово ликуване.

През ума на Грейс мина немислимото — че ще изгуби тази битка.

Не!

Тя напрегна цялото си същество срещу парализиращия страх, който заплашваше да отнеме силите ѝ, опита се да прочисти своето затлачено от паника съзнание и изведнъж ѝ хрумна идея, която, помисли тя, би могла да спаси нейния живот. Започна да прави несигурни крачки към най-близката гола стена, вляво от тоалетната масичка.

Котаракът здраво се държеше за нейния гръб, упорито притискаше озъбената си муцуна към тила ѝ, съскаше и ръмжеше. Бе решен на всяка цена да си пробие път до скритата шия и да разкъса жизненоважните вени.

Когато доближи стената, Грейс се обърна гърбом към нея и се стовари отгоре с цялата си тежест, като притисна здраво звяра между себе си и тапета отзад, мачкаше го силно със своето тяло, надяваше се да му счупи гръбнака. Внезапният удар предизвика рязка болка в нейните рамене и заби още по-силно ноктите на животното в гръбните ѝ мускули. Писъкът на котарака беше толкова силен и свиреп, че почти би могъл да счупи някой сервиз от фин кристал, и звучеше досущ като виковете на човешко бебе. Но от това хватката му не отслабна. Грейс се отблъсна от стената, тръшна се върху нея отново, зверчето изпищя като преди, но продължаваше да се държи здраво. Тя отново се хвърли напред, искаше да направи трети опит за унищожаване на своя противник, но още преди да се стовари върху него, котаракът я пусна. Тупна върху пода, претърколи се, скочи на крака и побягна, но със свита предна дясна лапа.

Добре. Беше го ранила.

Тя се облегна върху стената, повдигна 22-калибровия пистолет, който продължаваше да държи в дясната си ръка, и натисна спусъка.

Нищо.

Беше забравила да вдигне предпазителя.

Котаракът притича през отворената врата и изчезна в коридора на втория етаж.

Грейс стигна до вратата, затвори я, и се отпусна уморено върху нея. Дишаше тежко.

Нейната лява ръка беше одраскана и кървеше, гърбът ѝ също бе надупчен на десетина места от остриите нокти, но тя спечели първия рунд. Котаракът накуцваше; беше ранен — може би толкова сериозно, колкото и тя — но именно той се оттегли първи.

„Обаче не бързай да се радваш“, каза си. „Все още е рано.“

Поне докато не се измъкнеше от къщата жива и не се убедеше, че Керъл също е в безопасност.

* * *

След обезпокоителния телефонен разговор, който проведе с администраторката от „Моъм и Кричтън“, Пол беше адски объркан и не знаеше какво да предприеме.

Поне не можеше да пише. Това беше сигурно. Не можеше да откъсне мислите си от Керъл достатъчно дълго, за да продължи развитието на сюжета в своя роман, пък било то и с едно изречение.

Искаше да се обади на Линкълн Уърт в полицейския участък и да го помоли за изпращането на някой помощник-шериф, който би посрещнал Керъл и Джейн при пристигането им на вилата. Искаше те да се върнат в къщи. Но си представяше и възможния разговор с детектив Уърт, а тази мисъл го плашеше:

— *Искате помощник-шерифът да ги очаква на вилата?*

— *Точно така.*

— *Защо?*

— *Мисля, че жена ми е в опасност.*

— *Каква опасност?*

— Струва ми се, че момичето, Джейн Доу, може да употреби насилие. Възможно е дори да я убие.

— Защо мислите така?

— Защото под хипноза твърдяла, че е Мили Паркър.

— Коя е тя?

— Преди време Мили Паркър се опитала да убие своята майка.

— Така ли? Кога се е случило това?

— В 1905.

— Но, за Бога, в такъв случай тя днес ще е малко старичка. А детето е само на четиринайсет или петнайсет.

— Не разбирате. Мили Паркър е мъртва от около седемдесет и шест години и...

— Момент, момент! Какво, по дяволите, казвате вие? Че жена ви може да бъде убита от някакво дете, което е умряло преди почти цял век?

— Не. Разбира се, че не.

— Тогава какво искате да кажете?

— Ами... не знам.

Уърт би помислил, че цяла нощ се е наливал в някоя кръчма или пък сутринта е отворил око с два фаса добра „трева“.

Освен това не беше честно спрямо Джейн да я обвинява публично, че е възможно в бъдеще да извърши убийство. Може би Керъл бе права. Вероятно детето е само жертва. С изключение на казаното под хипноза, тя действително изглеждаше неспособна на насилие.

Но от друга страна, защо бе избрала именно Милисът Паркър, неосъществената убийца, измежду всички личности, за които би могла да се представи? Откъде знаеше това име? Самата му употреба не означаваше ли вече потенциална враждебност?

Пол завъртя своето работно столче встрани от бюрото и се загледа в сивотата зад стъклото на прозореца. Вятърът се усилваше с всяка изминала минута. Облаците бързо препускаха на запад по небето, като че ли бяха огромни, бързоходни и мрачни фрегати с издути платна в буреносно-оловен цвят.

ОСТРИЕ, СМЪРТ, КРЪВ, ТРУП, КЛАНЕ, КЕРЪЛ.

„Трябва да тръгвам за вилата“, помисли той, обхванат от внезапна решителност, и се изправи.

Може би тази история с Милисът Паркър го тревожеше прекалено, но не можеше просто да си седи тука и да се чуди...

Влезе в голямата спалня, за да нахвърля това-онова в куфара. След кратко колебание реши да сложи вътре и 38-калибровия си револвер.

* * *

Момичето се обади:

— Още колко остава до къщата?

— Двайсетина минути — отвърна Керъл. — Обикновено цялото пътуване трае около два часа и петнайсет минути, а днес се движим съвсем по разписание.

В планините ухаеше на хлад и зеленина. Изкусната ръка на есента вече бе обагрила някои дървета, и повечето от тях — освен вечнозелените — щяха да променят цвета на листата си през следващите няколко седмици. Но днес още преобладаваха зелените оттенъци, само тук-там нещо жълтееше, а червените петна бяха съвсем редки. Краищата на гората — там, където тя свършваше пред някоя полянка или до пътя — се украсяваха от няколко вече прецъфтяващи, сини, бели и морави, диви цветя.

— Красиво е тук горе — каза Джейн, докато вземаха един завой по двулентовия второстепенен път. Склонът отдясно, слизащ до самата макадамова настилка, беше покрит от яркозелени туфи рододендронов храсти.

— Обичам планините на Пенсилвания — рече Керъл. От седмици не се бе чувствала тъй приятно отпусната. — Толкова е спокойно тука. Но почакай да видиш как е в къщата след като минат ден-два. Ще забравиш за съществуването на останалия свят.

След завоя тръгнаха право нагоре, а сведенията клони на дърветата образуваха тунел над части от пътя. Но на местата, където в клоната имаше пролука, достатъчна да открие малко от небето, по него не се виждаше нищо друго, освен огромни сиво-черни облаци, скупчени в надигащи се, грозни, застрашителни форми.

— Ще ми се да вярвам, че няма някой дъжд да развали първия ни ден горе — каза Джейн.

— Дъждът не може да развали нищо — увери я Керъл. — Наложил ли се да останем вътре, просто хвърляме цяла камара цепеници в голямата зидана камина и си опичаваме няколко кренвирша на *закрит* огън. Освен това целият килер е пълен с какви ли не игри — с тях времето тече много бързо при дъждовни дни. „Монопол“, „скрабъл“, „Отгатни“, „Шанс“, „Боеен Кораб“ и още поне десетина други. Мисля, че ще успеем да избегнем „вилната треска“.

— Ще бъде *страхотно* — каза Джейн с възторг.

Дървесният свод се разтвори над тях и оттам се видяха мрачните валма на септемврийските облаци.

[1] Реинкарнация — прераждане, превъплъщение. — Б.пр. ↑

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Грейс приседна върху края на леглото, стиснала в ръка 22-калибровия пистолет, за да обмисли какво ще предприеме. Нямаше много възможности.

Всъщност колкото повече мислеше, толкова повече започваше да ѝ се струва, че котаракът има по-добри шансове от нея за спечелване на този дуел.

Опитах ли да напусне къщата през прозореца на спалнята, сигурно би счупила някой крак, а вероятно и врата си. Ако беше само с двайсет години по-млада, можеше да пробва. Но на седемдесет, при нейните подути стави и чупливите ѝ кости, един скок от прозорец на втория етаж върху бетонната площадка можеше да има единствено нещастен край. Така или иначе, задачата ѝ беше не просто да напусне къщата, тя трябваше да се измъкне цяла и невредима, иначе не би се добрала до дома на Керъл и Пол в другия край на града.

Можеше да отвори прозореца и оттам да крещи за помощ. Но се опасяваше, че Аристофан — или онзи, който използваше тялото на Аристофан — би нападнал всеки, осмелил се да ѝ се притече на помощ, а не искаше върху нейната съвест да тежи смъртта на някой съсед.

Битката беше само нейна. В нея не можеше да участва никой друг. Трябваше да се пребори сама.

Обмисли всички пътища, по които би могла да избяга от къщата, след като се добере до първия етаж — ако изобщо стигнеше дотам — но никоя от тези възможности не изглеждаше по-малко опасна от другите. Не се знаеше къде е котаракът. Можеше да е къде ли не. Навсякъде. Спалнята беше единственото безопасно място. Осмелеше ли се да напусне това убежище, звярът щеше да я изчака и нападне из засада, независимо дали би тръгнала към главния вход, кухненската врата или един от прозорците на първия етаж. Сигурно дебнеше с напрегнати мишци в някой тъмен ъгъл, а може би покатерен върху лавица с книги, шкаф или сандък, готов да се нахвърли върху нейното изумено, обърнато нагоре лице.

Разбира се, у нея бе оръжието. Но способността да се промъкват крадешком, дарена на котките от самата природа, осигуряваше на нейния противник предимството да я нападне изненадващо. Ако котаракът я изпревареше само с две или три секунди, ако нейната реакция бе само толкова по-бавна от неговата, той щеше да разполага с предостатъчно време за докопване до нейното лице, а после би разкъсал гърлото или изтръгнал очите ѝ със своите светкавично бързи и остри като бръснач нокти.

Странно, но въпреки че беше приела доктрината на прераждането, въпреки че вече изобщо не се съмняваше в съществуването на някакъв вид живот след смъртта, тя все пак изпитваше страх да умре. Сигурността на вечния живот никак не обезценяваше този, земния. Всъщност едва сега, когато можеше да долови потайния шум на Божествените механизми изпод видимата повърхност на света, нейният живот като че ли придоби цел и повече смисъл, отколкото бе имал преди.

Тя не искаше да умира.

Както и да е, макар и вероятността за оцеляване и измъкване от къщата да беше не повече от петдесет на сто, тя не можеше да остане вечно в тази спалня. Нямаше нито вода, нито храна. Освен това, не смогнеше ли да напусне дома си през следващите няколко минути, бе възможно закъснението ѝ да струва живота на Керъл.

„Ако Керъл бъде убита просто защото не съм имала достатъчно смелост да се изправя срещу тази проклета котка, помисли тя, то тогава няма да има никакво значение, че аз съм оцеляла.“

Тя свали двата предпазителя на пистолета.

Изправи се и тръгна към вратата.

Стоя почти минута неподвижно, долепила ухо до плота, опитваше се да долови шум от дращене или някакъв друг признак, че Аристофан е наблизо. Не чу нищо.

Стиснала пистолета отдясно, тя натисна дръжката на бравата с окървавената си, разкъсана от нокти лява ръка. Отвори вратата съвсем бавно и предпазливо, изчакваше след всяко преместване с половин инч, очакваше котаракът да влети през пролуката в момента, когато тя стане достатъчно широка, за да го пропусне. Но той не се появи.

Накрая с нежелание подаде глава навън и огледа коридора. Първо — вляво. После — вдясно.

Котаракът не се виждаше никъде.

Пристъпи в коридора и спря отново, страх я беше да се отдалечи от вратата на спалнята.

„*Тръгвай!*“, рече си тя гневно. „Размърдай си задника, Грейси!“

Направи една стъпка към края на стълбите. После още една. Опитваше се да върви тихо.

До стълбището като че ли имаше цяла миля разстояние.

Погледна зад себе си.

Все още нямаше следа от Аристофан.

Още една стъпка.

Това щеше да бъде най-дългата разходка през целия й живот.

* * *

Пол закопча куфара си, вдигна го, извърна се от леглото — и подскочи изумен, защото цялата къща изведнъж се разтърси от невероятен удар — като че ли някой беше блъснал стената отстрани с голямо стоманено кълбо за разрушаване на сгради.

ДУМ!

Той погледна към тавана.

ДУМ! ДУМ! ДУМ!

През последните пет дни нито един удар не наруши спокойствието им. Разбира се, той не бе забравил тази неприятност; от време на време продължаваше да се чуди откъде са дошли тези тайнствени звуци. Обаче общо взето те не занимаваха твърде много съзнанието му; имаше си достатъчно други грижи. Но сега...

ДУМ! ДУМ! ДУМ!

Разтърсващият нервите звук отекваше в звъна на прозорците и отскачаше от стена на стена. Костите и зъбите на Пол сякаш също започнаха да вибрират.

ДУМ!

След като бе изгубил дни в напразни опити да открие източника на този звук, сега прозрението го осени изведнъж, като мълния. Това беше брадва. А не блъскане на чук, както му се струваше преди. Не. В края на всеки от тези резки удари се чуваше нещо като разчупване, пропукване на дърво. Звук от *сеч*.

ДУМ!

Това, че вече знаеше естеството на звука, никак не му помогна да разбере откъде иде той. Значи беше брадва, а не чук. И какво? Пак не можеше да го проумее. Защо ударите разтърсваха цялата къща? Като че ли не друг, а митичният Пол Бъниън бе грабнал брадвата, за да има тази страховита сила. Независимо дали някой блъскаше с чук, брадва, или пък, за Бога, дори да беше с някое парче салам, по какъв начин звукът излизаше отникъде, от празното пространство?

Изведнъж, необяснимо защо, през главата му мина мисълта за сатъра, който Луиз Паркър бе забила в гърлото на своята полудяла дъщеря още през 1905 година. Замисли се и за необикновените гръмотевични удари в офиса на Алфред О'Брайън, странният пришелец, видян от него в задния двор по време на бурята същата нощ; партията скрабъл преди две вечери (ОСТРИЕ, СМЪРТ, КРЪВ, ТРУП, КЛАНЕ, КЕРЪЛ); двата ясновидски съня на Грейс. Вече беше непоколебимо убеден — без да знае как е разбрал това — че звуците от удари на брадва представляваха онази нишка, която свързва в едно всичките необикновени събития напоследък. Схващаше интуитивно, че брадвата е инструментът, който заплашва живота на Керъл. Не знаеше как. Не знаеше защо. Но го *знаеше*.

ДУМ! ДУМ!

Една картина се откъсна от окачалката си и тупна върху пода.

Кръвта, течаща във вените на Пол, стана леденостудена.

Трябваше да се добере до вилата. И то бързо.

Тръгна към вратата на спалнята, но тя с трясък се затвори пред него. Никой не я бе докосвал. Нямаше и внезапно течение, което да я задвижи. Просто в един момент тя стоеше широко отворена, а в следващия миг се блъсна силно, сякаш тласната от могъща, невидима ръка.

В края на зрителното си поле Пол долови някакво движение. С разтуптяно сърце и дъх, спрял в свитото му гърло, той се извърна бързо към нещото, което се движеше, и инстинктивно вдигна куфара си, за да се защити поне частично.

Плъзгаше се едната от двете тежки, покрити с огледала врати на вградения гардероб. Той очакваше оттам да изскочи някой, но когато вратата се отвори изцяло, вътре не се виждаше нищо друго, освен дрехи на своите закачалки. После тя се плъзна обратно, но се отвори

другата врата. След това започнаха да се движат и двете заедно, едната минаваше зад другата, напред и назад, напред и назад върху безшумните пластмасови колелца.

ДУМ! ДУМ!

Върху едното от нощните шкафчета се прекатури с трясък настолна лампа.

От стената се свлече още една картина.

ДУМ!

Две порцеланови статуйки върху тоалетната масичка — танцуваща балерина и нейният партньор — започнаха да се въртят една около друга, като че ли бяха почти оживели и изпълняваха па-де-дьо в чест на Пол. Отначало тръгнаха бавно, после ускориха стъпка, все по-бързо и по-бързо, докато накрая се понесоха из въздуха, прелетяха половината стая и се строшиха на пода.

* * *

Вилата беше построена от дървени трупи, скрита под хладните сенки на дърветата. Отпред имаше голяма остъклена веранда с покрив с красив изглед към езерото.

Беше една от деветдесетте ваканционни къщурки, сгушени в живописната планинска долина, всяка изградена върху акър или половин акър собствена земя. Всичките се намираха покрай южния бряг на езерото и до тях можеше да се стигне само по един посипан с чакъл път, който минаваше през порти и виеше досами водата. Някои от тях бяха изградени от трупи като къщата, купена от Пол и Керъл, но имаше също и със стени от тънки летви, модел „Ню Ингленд“, модерни вили с клиновиден покрив, и няколко, напомнящи швейцарски планински хижи.

Керъл паркира колата до предната врата на къщата в края на чакълестата алея, която се отбиваше от общия път. Двете с Джейн слязоха и известно време стояха неподвижно, споделяха своето мълчание, вслушваха се в тишината, дишаха чудно свежия въздух.

— Чудесно е — рече накрая Джейн.

— Така е, нали?

— Толкова тихо.

— Невинаги. Само когато повечето от вилите са празни. Но точно сега тука вероятно няма никого, освен Пег и Винс Джървис.

— Кой са те? — попита Джейн.

— Пазачите. Сдружението на собствениците им дава заплати. По цяла година живеят в най-отдалечената къща, до края на езерото. В мъртвия сезон правят по две обиколки всеки ден, просто за да се уверят, че няма пожари, крадци или нещо друго. Приятни хора.

Някъде над далечния северен бряг на езерото, през зловещо-мрачното небе проблесна светкавица. Пукотът на гърма се спусна от облаците и отекна върху гладката вода.

— Добре ще е да извадим куфарите и храната от колата, иначе ще се наложи да разтоварваме всичко в дъжда — каза Керъл.

* * *

Грейс очакваше нападението по стълбите, защото точно там щеше да ѝ бъде най-трудно да се защитава. Ако котаракът я стреснеше и тя загубеше равновесие, вероятно би паднала. А паднеше ли, може би щеше да счупи я крак, я опорна става, и докато временно бе парализирана от шока и болката след спъването, зверчето би се нахвърлило върху ѝ, хапейки, разкъсвайки. Затова тръгна по стълбите като стъпваше настрани, с гръб към стената, тъй че да вижда и над себе си, и назад по стълбите.

Но Аристофан не се появи. Грейс стигна до коридора на долния етаж без произшествия.

Огледа се и в двете посоки.

За да достигне външната врата, трябваше да премине през отворената врата на кабинета и после през коридорчето, водещо към всекидневната. Докато тя се движеше в тази посока, котаракът можеше да изскочи и от двете места, и връхлитайки върху нейното лице, не би ѝ оставил време да го забележи, да насочи пистолета и дръпне спусъка.

Можеше да се добере до другия изход в задната част на къщата, ако тръгнеше вдясно по коридора и покрай отворената врата на столовата влезеше в кухнята. Този път изобщо не ѝ се стори по-безопасен.

„От трън, та на глог“, помисли тя с кисела усмивка. „Накъдето и да тръгна, все тая.“

После си спомни, че ключовете на колата висят върху дървената закачалка до външната врата на кухнята, и това реши въпроса. Трябваше да се измъкне оттам.

Тръгна с предпазливи стъпки по коридора, докато стигна до стенното огледало, под което имаше тясна декоративна масичка. Върху нея, от двете страни на огледалото, стояха две високи вази. Тя грабна едната с ранената си ръка и запристъпя едва-едва с гръб, опрян в стената, към отворената врата на столовата.

Спря точно преди да прекрачи прага и се послуша.

Тишина.

Наведе се напред и рискува очите си, като надникна в столовата. Не видя признаци за присъствието на котарака. Това, разбира се, не означаваше, че той не е вътре. Завесите бяха полуспуснати, а и денят бе мрачен; имаше много сенчести и тъмни ъгли, много места, където можеше да се скрие една котка.

С цел да заблуди Аристофан, в случай че той *действително* се криеше в някое тъмно ъгълче, тя хвърли вазата вътре. Докато след трясъка порцеланът се разпиляваше върху пода, Грейс пристъпи в стаята точно колкото да грабне дръжката на бравата, после тръшна вратата, изскачайки обратно в коридора. Сега вече, ако котаракът беше в стаята, един *продължителен* престой вътре щеше да му се отрази чудесно.

Тя не чу никакъв шум от столовата, а това може би означаваше, че не е успяла да хване натясно неуловимия звяр. Ако той беше вътре, вече би заврещял от ярост и би започнал да дращи отвътре по плота на затворената врата. Най-вероятно нейният малък трик щеше да се окаже само загуба на сили и време. Но вече имаше поне една стая на долния етаж, в която можеше да влезе заднешком, без да я заплашва нищо.

Като непрекъснато се оглеждаше наляво и надясно, пред себе си и назад, стъпка по стъпка тя се добра до кухненската врата, спря за миг, после прекрачи прага с насочено напред оръжие. Преди да рискува още една стъпка, тя огледа стаята бавно и старателно. Малката масичка и столовете. Бръмчащият тихо хладилник. Висящият, прегризан от котешки зъби телефонен кабел. Лъскавите хромирани гривни на готварската печка. Двойната мивка. Покритата с бели

плочки повърхност на шкафчетата. Малката етажерка за алкохол над тях. Стъкленият съд за бисквити и кутията за хляб, стоящи встрани от виното.

Нищо не помръдваше.

Двигателят на хладилника спря и нищо не наруши последвалата дълбока тишина.

„Е, добре, рече си тя. Стисни зъби и тръгвай, Грейси.“

Премина безшумно през стаята, а очите ѝ опипваха всички закътани места, всички възможни скривалища: пространството под вградената писмена маса, тясната пролука зад хладилника, ъгълът, скрит зад края на редицата шкафчета. Никаква котка.

„Възможно е да съм го ранила по-тежко, отколкото мислех, каза си тя с надежда. Може би не само съм го осакатила, проклетника. Вероятно е изпълзвал донякъде и вече е мъртъв.“

Достигна задната врата.

Не смееше да диша, защото се опасяваше, че собственият ѝ дъх може да прикрие някой потаен звук, издаден от котарака.

Една връзка ключове, а между тях и тези за колата, висяха от малка овална дървена закачалка точно до вратата. Смъкна ги от кукичката.

Посегна към дръжката на бравата.

Котаракът изсъска.

Грейс неволно нададе вик и завъртя глава надясно, към звука.

Тя стоеше в края на дългата редица от шкафчета. От другата ѝ страна рафтът за вино, кутията за хляб и стъкленият съд за бисквити бяха наредени плътно един до друг; влизайки в стаята, тя беше почти точно пред тях. А сега ги гледаше отстрани. От този ъгъл виждаше нещо, което не би могла да види от другаде. Съдът за бисквити и кутията за хляб, които обикновено бяха прилепени към стената зад шкафчето, сега стояха с няколко инча напред. Звярът се беше натикал зад тях, като ги бе тласкал малко по малко с тяло, за да си пробие път. Можеше да седи в това скривалище силно свит, долепил хълбоци до винената етажерка, с лице към кухненската врата. Беше на около дванайсет стъпки от нея, но само след миг и това разстояние се смали, защото той полетя над шкафчето, съскайки.

Сблъсъкът приключи само след няколко секунди, но в тези секунди времето сякаш забави ход и започна да крета едва-едва, а на

Грейс ѝ се стори, че участва във филм със забавени кадри. Тя отскочи назад, опитвайки да увеличи разстоянието между себе си и котарака, но не стигна далеч, защото гърбът ѝ удари в стена; докато се движеше, вдигна пистолета и изстреля два куршума без никаква пауза. Стъкленият съд за бисквити се строши, а от една врата на кухненско шкафче полетяха дървени трески. Но котаракът се приближаваше все повече и повече, кадър по кадър прелиташе над хлъзгавите бели плочки с отворена паст и издадени нокти. Тя разбра, че не ще е лесно да улучи толкова малка и бързоподвижна цел, макар и да е съвсем близо. Стреля отново, но знаеше, че оръжието трепери в ръката ѝ, затова не се изненада, когато чу как куршумът рикошира — със силно, пронизващо слуха и-и-и-и-и — след като бе ударил някакъв предмет твърде далеч от целта. Нейните изострени от ужас сетива продължаваха да възприемат ехото на рикошета до безкрайност: и-и-и-и-и, и-и-и-и-и, и-и-и-и-и, и-и-и-и-и, и-и-и-и-и...

Тогава котаракът стигна до края на шкафчетата и скочи във въздуха, а Грейс дръпна спусъка още веднъж. Този път уцели. Животното изскимтя. Куршумът имаше достатъчно сила да отклони звяра само миг преди той да се стовари с хапане и дращене върху нейното лице. Отлетя назад и вляво, сякаш беше вързоп с парцали. Удари се в кухненската врата, падна като камък на пода и остана там, неподвижен и тих.

* * *

Пол не можеше да разбере какво точно възнамерява да постигне полтъргаистът със своите внушителни демонстрации на сила. Не знаеше също трябва ли, или не, да се страхува от него. Дали се опитваше да го забави, като го задържи тука, докато стане твърде късно да помогне на Керъл? Или пък го подканяше, правеше всички усилия да го убеди, че е длъжен незабавно да тръгне за вилата.

Все още с куфар в ръка, той приближи вратата на спалнята, затръшната от невидимото присъствие. Когато протегна ръка към бравата, вратата започна да потраква в рамката си — отначало съвсем слабо, сетне със свирепа сила.

Дум... дум... дум... ДУМ!

Бързо отдръпна ръка, не знаеше какво трябва да направи.

ДУМ!

Ударите на брадва сега идеха от вратата, а не отгоре, както преди. Макар и релефният чамов плот от масивно дърво да беше трудно преодолимо препятствие, за разлика от паянтовите модели „Мезънайт“, той започна да се тресе неудържимо и се пропука вертикално по средата, като че ли бе направен от балза^[1].

Пол се отдръпна назад.

Появи се още една пукнатина, успоредна на първата, а из стаята полетяха дървени трески.

Вратите, които се плъзгат от само себе си и летящите порцеланови статуетки може би наистина представляваха дело на полтъргайст, но това беше нещо съвсем друго. Положително никакъв дух не можеше да разцепи на трески тежка врата като тази тук. От другата страна непременно трябваше да има някой, замахващ с тежка и съвсем действителна брадва към дървената табла.

Пол усети, че е беззащитен. Огледа стаята за някое подръчно оръжие, но там нямаше нищо, което да свърши работа.

38-калибровият револвер беше в куфара. Не би смогнал да се добере до него навреме, за да го използва за отбрана, и силно му се прииска да бе държал оръжието в ръка.

ДУМДУМДУМДУМ!

Вратата на спалнята полетя навътре като след взрив, строшена на пет-шест големи парчета дърво и безброй по-малки тресчици и летви.

Той моментално вдигна ръка пред своето лице, за да предпази очите си. Отвсякъде валиха дървени отломки.

Когато откри очи, видя, че зад прага не стои никой, там нямаше никакъв мъж с брадва. В крайна сметка се оказа, че разбивачът на врати е същото невидимо присъствие.

ДУМ!

Пол прекрачи прага през една разбита част на вратата и излезе в коридора.

* * *

Таблото с електрическите предпазители се намираше в килерчето на кухнята. Керъл натисна копчетата на всички бушони и лампите светнаха.

Нямаше само телефон. Това беше буквално единственият модерен уред, който вилата не притежаваше.

— Не мислиш ли, че тук вътре е малко хладно? — попита Керъл.

— Мъничко.

— Имаме газова печка с бутилка, но няма смисъл да я включваме, освен ако не е много студено — камината е нещо по-добро. Хайде да донесем малко цепеници.

— Искаш да кажеш, че ще трябва първо да отсечем дърво?

Керъл се засмя.

— Няма да е нужно. Ела и ще видиш.

Тя изведе момичето навън, от задната страна на къщата, където в края на откритата веранда имаше стъпала към малкия двор. Той стигаше до горска ливада с трева, висока до коленете, която се издигаше постепенно към стена от дървета, отдалечена на петдесет ярда.

След като видя този познат пейзаж, Керъл се стъписа от изненада, защото си спомни съня, нарушавал нощния ѝ покой няколко пъти през последната седмица. В своя кошмар тя тичаше през някаква къща, след това през друга, сетне по планинска ливада, а в тъмнината зад нея проблясваше нещо сребристо. Тогава не разбра, че в съня си виждаше *точно тази* ливада.

— Нещо не е наред ли? — попита Джейн.

— А? О, не. Нека вземем тези цепеници.

Поведе момичето надолу по стъпалата на верандата и после вляво, където до югозападния ъгъл на къщата бе долепен навес за дърва.

В далечината се чу гръм. Дъждът още не беше започнал да вали.

Керъл отключи тежкия, ръждясал катинар на навеса, измъкна го от скобите и го пусна в джоба на самото си. Не се налагаше да употребяват катинар, докато не бяха съвсем готови за връщането си в Харисбърг, а дотогава оставаха поне девет-десет дни.

Вратичката на навеса се отвори със скрибуцане върху своите несмазани панти. Вътре Керъл дръпна въженцето на ключа за

осветление и една гола стоватова крушка разкри купчините сухи напречно нарязани дърва, защитени от влиянието на времето навън.

От една кука на покрива висеше метален съд за пренасяне на цепениците. Керъл го свали и го връчи на момичето.

— Ако напълниш това четири-пет пъти, спокойно ще можем да поддържаме огъня чак до утре сутринта.

Когато Джейн се върна след занасянето на първия товар в къщата, Керъл стоеше до дънера за сечене на дърва и цепеше с брадва един дълъг кол на четири.

— Какво правиш? — попита момичето, като спря на почтително разстояние, гледайки брадвата със страх.

— Когато паля огън — обясни Керъл, — отдолу слагам нещо леснозапалимо, после тези подпалки, а най-отгоре, като корона — целите колове. По този начин винаги започва да гори добре. Виждаш ли? Аз съм същински трапер.

Момичето смръщи лице.

— Тази брадва изглежда ужасно остра.

— Трябва да е остра.

— Сигурна ли си, че не е опасно?

— Правила съм това много пъти преди, и тук, и в къщи — обясни Керъл. — Специалистка съм. Не се тревожи, скъпа. Не е възможно да си ампутирам пръстите по случайност.

Тя взе още един къс колец и започна да го цепи на четири.

Джейн се запъти към навеса, заобикаляйки отдалеч дънера за цепене. Докато се връщаше с втория товар дърва за камината, няколко пъти погледна назад през рамо със смръщено лице.

Керъл подхвана следващата цепеница.

ДУМ!

* * *

С куфара в ръка, Пол тръгна по горния коридор към стълбището и полтъргаистът го последва. От двете му страни вратите се отваряха и затваряха с трясък, отново се отваряха, отново се затръшваха, съвсем сами и с такава страхотна сила, че Пол се почувства по средата на смъртоносна оръдейна канонада.

Докато слизаше по стълбите, полилеят, който висеше върху верига в най-високата част на сводестия таван, започна да описва широки кръгове, залюлян от вятър, недоловим за сетивата на Пол, или от някаква нематериална ръка.

Картините на първия етаж политаха от стените, когато минаваше покрай тях. Столовете се прекатурваха. Канапето във всекидневната започна бясно да подскача върху своите изящни дървени крака. Високата етажерка за съдове в кухнята се разклати; тигани, тенджери и черпаци затракаха един о друг.

Когато се добра до понтиака в гаража, вече знаеше — не е нужно да влачи целия куфар в планината. Беше решил, че не бива да нахлува във вилата само с дрехите на гърба си и един револвер в ръка, защото, ако нямаше нищо нередно, би приличал на идиот, а освен това би нанесъл тежка обида на Джейн. Но сега, след обаждането на Поли от „Моъм и Кричтън“, след изумителното представление на полтъргайста, вече знаеше, че горе нещата никак не вървят на добре; изобщо не беше възможно да бие път до вилата само за да се увери, че всичко е мирно и кротко. Предстоеше му влизане в някакъв кошмар, макар и да не знаеше точно какъв. Не се съмняваше в това. Затова отвори куфара върху пода на гаража точно до колата, измъкна отвътре само зареденото оръжие, а другите си вещи остави там.

Докато караше назад, за да излезе от входната алея, видя как зад ъгъла, с голяма скорост, завива синият Форд на Грейс Митовски. Той се наклони и, спирайки, тъй зле остърга страниците на джантите си в бордюра, че във въздуха се появи синьо-бял дим.

Грейс излетя от колата още в секундата след като спря. Втурна се към понтиака; Пол не я беше виждал да тича толкова бързо от години. Тя отвори вратата на пътника отпред и се наведе към седалката. Косата ѝ беше съвсем разрошена. По нейното лице, бяло като платно, имаше петна от кръв.

— Мили Боже, Грейс, какво се е случило с тебе?

— Къде е Керъл?

Отиде на вилата.

— Вече?

— Тази сутрин.

— Проклятие! Кога точно тръгна?

— Преди три часа.

В очите на Грейс имаше някаква лудост, чуждо присъствие.

— И момичето ли тръгна с нея?

— Да.

Грейс затвори очи, а Пол усети, че тя е пред прага на паниката, опитваше се да я потисне и да се успокои. След малко ги отвори и каза:

— Трябва да тръгнем след тях.

— Точно натам съм се запътил.

Видя нейния изумен поглед, когато тя забеляза револвера върху седалката до него с цев, насочена напред, към таблото на колата.

Грейс вдигна очи от оръжието и го погледна в лицето.

— Нима и ти знаеш какво става? — попита изненадана тя.

— Всъщност не — отвърна той, прибирайки револвера в жабката. — Единственото, което знам със сигурност е, че Керъл е в опасност. Адски сериозна опасност.

— Не само Керъл е застрашена — каза Грейс. — Страхувам се и за двете.

— И за двете ли? Искаш да кажеш, за момичето? Но аз мисля, че именно момичето ще...

— Да — рече Грейс. — Тя ще се опита да убие Керъл. Но всичко може да свърши и с нейната смърт. Също като преди.

Тя влезе в колата и затвори вратата.

— Като преди ли? — каза Пол. — Аз не... — в този момент той видя нейната покрита със засъхнала кръв ръка.

— Имаш нужда от лекарска помощ.

— Няма време.

— Какво става, по дяволите? — в гласа му имаше настойчивост, а опасенията му за Керъл временно отстъпиха на чувство за безсилие и объркване. — Знам, че се случва нещо странно, но не знам какво, за Бога, е то.

— Аз знам — каза тя. — Действително знам. Всъщност научих много повече, отколкото ми се струва, че искам да разбера.

— Ако имаш предвид нещо смислено, нещо конкретно — рече той, — трябва да позвъним на ченгетата. Те могат да се обадят на полицейския отдел там горе, а тамошният шериф ще изпрати хората си веднага, много преди да сме пристигнали ние.

— Моята информация, това, което аз имам, е непоклатимо, ако питаш мене — отвърна Грейс. — Но полицията няма да се отнесе към

твърденията ми по същия начин. Ще кажат, че съм слабоумна стара глупачка. Сигурно дори ще поискат да ме приберат в някое хубаво, безопасно местенце за мое добро. А в най-добрия случай ще се изсмеят.

Той се замисли за полтъргайста — ударите на брадвата, разсечената врата, летящите керамични фигурки, прекатурените столове — и тогава каза:

— Да. Много добре знам какво имаш предвид.

— Ще трябва да се справим с тази задача сами — продължи Грейс. — Хайде да тръгваме. Мога да ти разкажа всичко, което знам, по пътя. С всяка изгубена минута ми става все по-зле и по-зле, само като си помисля какво може да се случва точно сега горе, в планината.

Пол излезе на заден ход до улицата и се отдалечи от къщата по посока към най-близкия вход в магистралата. Когато стъпиха на аутобана, притисна газта до пода и колата полетя напред като ракета.

— Обикновено за колко време стигате дотам? — попита Грейс.

— Около два часа и петнайсет минути.

— Твърде много.

— Днес ще го посъкратим.

Стрелката на скоростомера докосна осемдесет мили в час.

[1] Много лека дървесина, употребявана за специални технически цели. — Б.пр. ↑

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бяха донесли много храна в картонени кутии и хладилни сандъчета с лед. Прехвърлиха всичко в шкафовете и хладилника, като постигнаха взаимно съгласие да прескочат обяда, за да изпитат от вечерята за чревоугодници пълна наслада, непомрачена от никакво чувство за вина.

— Е, добре — каза Керъл, измъквайки някакъв списък от едно кухненско чекмедже. — Ето какво трябва да направим, ако искаме това място да стане пригодно за живеене. — Тя започна да чете от листа:

— Свалят се найлоновите калъфи от мебелите; навсякъде се забърсва праха; изтърква се кухненската мивка; почиства се банята; на леглата се поставят чаршафи и одеяла.

— Ти на това почивка ли му викаш?

— Че какво толкова? Не ти ли звучи като програма на увеселително заведение?

— Направо възхитително.

— Е, къщата не е чак толкова голяма. Двете с тебе можем да се справим с всички задачи от списъка за час-час и половина.

Едва бяха започнали, когато на вратата се почука. Беше Винс Джървис, пазачът на зоната. Представляваше едър мъж с гръден кош като бъчва и огромни рамене, огромни мускули, огромни ръце, а и усмивката му имаше подобни размери.

— Просто си правя обиколката — обясни той. — Видях колата ви. Реших да ви кажа „добър ден“.

Керъл го запозна с Джейн, а нея представи като своя племенница (удобна, но безобидна лъжа), размениха си няколко любезности, след което Джървис каза:

— Доктор Трейси, а къде е *другият* доктор Трейси? Искане ми се и на него да река „добре дошъл“.

— О, в момента не е с нас — обясни Керъл. — Сигурно ще пристигне в събота, първо трябва да свърши една важна работа, която не търпи отлагане.

Джървис се понамръщи.

Керъл го попита:

— Нещо не е наред ли?

— Ами... ние с жената, искахме нещо да мръднем до града, малко на пазар, нали, може я някое кино да видим, я да му хапнем една ресторантска вечеря. Това го правим почти всеки петък следобед, знаете. Но сега тука няма жива душа освен вас двете с Джейн. Е, утре, защото нали е събота, ще дойдат, ама стига това, времето де, да не ги уплаши всичките, та да си останат по къщите. Обаче тая вечер май никой няма да дойде, само вие, засега де...

— Не се тревожете за нас — успокой го Керъл. — Ние чудесно ще се оправим. Тръгвайте с Пег за града, както сте решили.

— Ами... аз, хич не ми харесва, дето вие, две жени, нали, оставате в планината тука съвсем самички, жива душа няма на двайсет мили. А, не, никак не ми харесва така.

— Никой няма с пръст да ни закачи, Винс. Пътят минава през специална врата, човек дори не може да я отвори без карта за отключване с код.

— Обаче всеки може да си влезе вътре, стига да му се ходи пеш из планината.

На Керъл й бяха нужни няколко минути и твърде много думи, за да го успокои, но най-накрая той реши, че двамата с жена си могат да следват обичайната си петъчна програма.

Малко след тръгването на Винс започнаха дъждовете. Тихото барабанене на стотици милиони капки, сипеци се върху стотици милиони шумолящи листа успокояваше Керъл.

Но Джейн намираше, че шумът е някак неприятен.

— Не знам защо — каза тя, — но този звук ме навежда на мисли за пожар. Съскане... точно както многобройни пламъци, поглъщащи всичко пред очите ти. Цвърчи, цвърчи, цвърчи...

* * *

Дъждът принуди Пол да намали скоростта до шейсет мили, което също беше твърде бързо за условията на местния път, но ситуацията налагаше да се рискува поне малко.

Чистачките на предното стъкло потупваха ритмично като метроном, а гумите тихо пееха по мокрия макадам.

Денят беше мрачен и ставаше все по-мрачен. Приличаше повече на здрачаване, а не на пладне. Вятърът хвърляше заслепяващи завеси от дъжд над хлъзгавата, мокра настилка, а сиво-кафявите капчици, хвърляни от колелетата на другите автомобили, висяха във въздуха като гъста и кална мъгла.

Понтиакът изглеждаше почти като малка гемия, плаваща сред дълбоките течения на огромен, студен океан, единственото топло и светло кътче на милиони мили наоколо.

Грейс каза:

— Сигурно няма да повярваш на това, което трябва да ти кажа, но реакцията ти ще е съвсем разбираема.

— След днешните събития с мене — отговори Пол, — аз съм готов да повярвам на всичко.

„Може би *точно това* е било намерението на полтъргайста, помисли той. Вероятно е искал да ме подготви за невероятната история, която трябва да ми разкаже Грейс. Всъщност, ако не ме беше забавил този дух, щях да напусна дома си преди тя да е пристигнала.“

— Ще я разкажа по възможно най-простия и лесноразбираем начин — започна Грейс. — Обаче въпросът не е никак прост и лесноразбираем — тя сгуши разкъсаната си лява ръка в дясната; кървенето бе спряло, и всички рани имаха лепкава коричка. — Историята започва през 1865, в Шипънзбърг. Семейството се казвало Хейвънзууд.

Пол я погледна, изненадан да чуе това име.

Тя беше вперила очи напред, в подгизналите от дъжда земи, през които пътуваха.

— Майката се казвала Вила Хейвънзууд, а името на дъщерята било Лора. Те двете не се разбирали добре. Никак. И двете страни носели вина, но причините за непрестанното им дърлене сега нямат значение за нас. Важното е друго — че един ден, през пролетта на 1865, Вила изпратила Лора да направи пролетно чистене на подземния килер, макар и да знаела отлично за смъртния страх, който момичето изпитвало от това място. Нали разбираш, наказание. А докато Лора била долу в подземнието, горе, в къщата, избухнал пожар. Тя изгоряла в смъртоносна подземна клопка. Сигурно е умряла, обвинявайки

майка си на първо място затова, че тя я пратила в този капан. Може да е обвинявала Вила и за самото подпалване на къщата — без тя действително да го е сторила. Пожара причинила неволно Рейчъл Адамс, лелята на Лора. Възможно е дори Лора да се е съмнявала, че нейната майка е подпалила къщата нарочно, просто за да се освободи от нея. Това дете имало емоционални проблеми; склонно било да изживява дълбоко подобни мелодраматични състояния. Но и майката имала същите проблеми; тя пък положително притежавала способността да предизвиква параноя. Както и да е, Лора умряла по ужасен начин, и е съвсем сигурно, че нейната последна мисъл е била яростно желание за мъст. Нямамо е начин да разбере, че *майка ѝ също е загинала в този пожар!*

„Значи затова полицаите не можаха да намерят семейство Хейвънзууд, когато Керъл ги накара да търсят, помисли Пол. Трябвало е да се върнат чак в средата на деветнайсети век, за да открият името Хейвънзууд. А вероятно вече не съществуват окръжни архиви от това време.“

Из мъглата отпред се появи бавно движещ се камион и Пол го изпревари. За момент калните струи от неговите големи колелета започнаха да барабанят тъй силно върху ламарината на понтиака, че гласът на Грейс не можеше да се чуе.

След като го отминаха, тя каза:

— От 1865 година досега Лора се стреми към това отмъщение, използвайки поне два, а може би три живота. Реинкарнация, Пол. Можеш ли да повярваш в подобно нещо? Можеш ли да повярваш, че през 1943 Лора Хейвънзууд е представлявала петнайсетгодишно момиче на име Линда Бектърмън, което в нощта преди своя шестнайсети рожден ден се опитало да убие майка си, преродената Вила Хейвънзууд? Истински случай. Линда Бектърмън съвсем пощуряла, преследвала майка си с брадва, за да я посече, но майката преобърнала нещата и в крайна сметка тя убила момичето. *Лора не постигнала своята мъст.* И ще повярваш ли, че Вила е отново жива, на този път в тялото на нашата Керъл? А и в това, че Лора също живее сега?

— Джейн?

— Да.

Керъл и Джейн почистиха заедно къщата за час и четвърт. Керъл се зарадва, когато видя, че момичето е много работливо и изпитва голямо удоволствие, ако изпълни добре дори и една слугинска задача.

След като свършиха, си наляха по чаша пепси за награда и се отпуснаха в две големи кресла, обърнати към гигантската камина.

— Рано е още да се захващаме с вечерята — каза Джейн. — А отвън пък е твърде мокро за разходка — тъй че какво предлагаш да играем?

— Ще се съглася с всичко, което ти се струва подходящо. Разгледай цялата купчина в килера с игрите и си избери. Но мисля, че няма да е зле, ако първо ликвидираме въпроса с лечебния сеанс.

— Ще продължаваме ли да правим това, даже когато сме на почивка? — попита момичето. Сега очевидно беше напрегната, въпреки че при започването на предишните сеанси не изпитваше видима тревога, дори и първия път, преди два дни.

— Разбира се, длъжни сме да продължим — отговори Керъл. — След като веднъж сме започнали, ще бъде най-добре да не спираме, всеки ден да правим опит за малко движение напред.

— Е... тогава добре.

— Така. Нека завъртим тези столове така, че да сме една срещу друга.

Пламъкът в огнището проблесна встрани, и накара сенките около камината да танцуват.

А навън дъждът неспирно шумолеше в дърветата, потракваше по покрива и Керъл разбра, че този звук действително напомня шума на още по-силен огън, както беше казала Джейн, затова сега сякаш от всички страни ги заобикаляше съскането и пращенето на пламъци.

Този път за достигането на хипноза ѝ бяха нужни само няколко секунди. Обаче, както и при първия сеанс, минаха почти две минути, преди момичето да достигне онзи период, в който спомените ѝ съществуваха. Но за разлика от преди, сега Керъл не почувства объркване от дългото мълчание.

Най-накрая момичето проговори с Лориния глас:

— Мамо? Това ти ли си? Ти ли си, мамо?

— Лора?

Момичето стискаше силно клепачи. Изричаше думите трудно, гласът ѝ бе напрегнат.

— Ти ли си? Ти ли си, мамо? Мамо?

— Отпусни се — каза Керъл.

Вместо да се отпусне, в нея се появи видимо напрежение. Тя сви рамене и стисна ръцете си в юмруци върху своя скут. По челото ѝ край ъгълчетата на устата ѝ се появиха бръчки от тревога. Отлепи гръб от облегалката на креслото и се наведе напред към Керъл.

— Ще искам да отговориш на няколко въпроса — каза Керъл. — Но първо трябва да си спокойна и отпусната. А сега ще направиш точно каквото ти казвам. Ще разтвориш юмруците си. Ще...

— Няма!

Момичето облеци изведнъж очи. Скочи от стола си и се изправи трепереща пред Керъл.

— Седни, скъпа.

— Няма да изпълнявам твоите нареждания! Писна ми да правя каквото ми кажеш, писна ми от наказанията ти!

Момичето я гледаше свирепо.

— Ти направи това с мене — каза тя с гласа на Лора. — Ти ме натика долу, в онова ужасно място.

Керъл се поколеба, после реши да остави нещата така.

— За кое място говориш?

— Ти *знаеш* — каза момичето с обвиняващ тон. — *Мразя* те.

— Къде е това ужасно място, за което говориш? — настояваше да разбере Керъл.

— Килерът.

— Какво толкова ужасно има в килера?

От очите на момичето струеше омраза. Устните ѝ бяха оголили зъбите в кръвожадна гримаса.

— Лора? Отговори ми. Какво толкова ужасно има в килера?

Момичето я зашлеви по лицето.

Шамарът изуми Керъл. Рязък, болезнен, неочакван. За секунда тя просто отказа да повярва, че наистина е била ударена.

После момичето ѝ нанесе още един удар. Със задната част на ръката.

После пак. По-силно от преди.

Керъл сграбчи тънките китки на нападателката, но момичето се изтръгна. След това ритна Керъл в пищяла, а когато тя изкрещя и за миг се преви, момичето се нахвърли върху нейното гърло. Керъл я отблъсна с доста усилие и се опита да стане от креслото. Джейн я блъсна обратно и се стовари върху й. Усети как момичето я хапе по рамото и изведнъж изненадата и объркването се превърнаха в страх. Креслото се прекатури и двете паднаха на пода, вкопчени една в друга.

* * *

Равнинната местност, през която пътуваха, започна да отстъпва на леко издигнати, нежно заоблени хълмове, но до планините оставаха още много мили.

Ако изобщо имаше някаква промяна във времето през последния половин час, тя беше към по-лошо. Дъждът валеше с необикновена сила; големите, тежки като сачми капки се пръскаха като безформени стъклени отломки по настилката, а после отскачаха високо. Пол упорито държеше стрелката на скоростомера до цифрата осемдесет.

— Реинкарнация — каза той замислено. — Само преди няколко минути ти казах, че днес мога да повярвам във всичко, но това е съвсем откачено. Прераждане? Откъде, по дяволите, ти хрумна този теория?

Чистачките на предното стъкло продължаваха да тупкат, гумите все така пееха дрезгавата си погребална песен по наводнения път, докато Грейс му разказваше за телефонните обаждания на Ленърд, посещението на отдавна мъртвия журналист, пророческите сънища; описа също и жестоката си схватка с Аристофан.

— Аз съм Рейчъл Адамс, Пол. Този отдавнашен живот се разкри пред мене, тъй че сега мога да спра смъртоносния кръговрат. Вила не е запалила този пожар. Подпалих го аз, по случайност. Момичето няма основание да търси отмъщение. Това е грешка, мрачно недоразумение. Ако смогна да говоря с момичето, с Джейн, докато в нея е върната личността на Лора, може би ще я убедя в истината. Сигурна съм, че ще успея. Мога да спра всичко тук, сега и завинаги. Смяташ ли, че бълнувам? Приличам ли ти на слабоумна старица? Не вярвам, че е така. Всъщност знам — не е така. Освен това подозирам, че и ти

напоследък си преживял странни неща, които потвърждават думите ми.

— Е, какво да ти кажа, този път улучи точно в целта — отговори й той.

Но така или иначе — реинкарнация, прераждане, ново раждане в друго тяло — тези представи бяха твърде плашещи, разтърсващи душата, за да бъдат приети лесно. Не съществува смърт завинаги. Да, човек може да повярва в това много по-трудно, отколкото в съществуването на полтъргайт.

— Знаеш ли нещо за Милисънт Паркър? — попита той.

— Изобщо не съм чувала подобно име — отвърна тя.

Дъждът се усили още повече. Пол включи чистачките на най-бързата скорост.

— В 1905 — обърна се той към Грейс, — Мили Паркър се опитала да убие майка си, в нощта преди своя рожден ден. Както и при Линда Бектърмън, накрая майката убила Мили, а не обратното. Чиста самоотбрана. Ето нещо, което може би не разбираш: под хипноза Джейн твърдеше, че е Лора, Мили, а после — Линда Бектърмън. Но за нас това не означаваше нищо.

— Желанието на Милисънт Паркър за отмъщение — каза Грейс — също останало незадоволено, както и при другите момичета. Да. Знаех си, че някъде между Лора и Линда трябва да има още един живот.

— Но защо е продължило да става все тази, същата нощ, преди рождения ден?

— Лора с огромно нетърпение очакваше своя шестнайсети рожден ден — обясни Грейс-Рейчъл. Щял да бъде най-хубавият ден от живота й, казваше тя. Имаше какви ли не планове за него — и за това, как ще промени живота си след достигането на тази магическа възраст. Струва ми се, тя по някакъв начин е чувствала, че отношението на майка й към нея ще се промени, стане ли веднъж „голяма“. Но умряла в пламъците преди рождения си ден.

— И в живот подир живот, когато наближи шестнайсетия й рожден ден, от нейното подсъзнание избликва страхът от майката, омразата към майката.

Грейс кимна.

— От подсъзнанието на онази, която тя е била през 1865, на момичето — личността — скрита някъде дълбоко в психиката на Джейн.

Пътуваха минута-две в пълно мълчание.

Кормилото беше мокро от потта по ръцете на Пол.

Съзнанието му прехвърляше лудо подробностите на разказаната от Грейс история, опитваше се да я възприеме, когато отново го споходи познатото чувство — как се опитва да запази равновесие върху въже, опънато над страшно дълбока, мрачна пропаст.

После каза:

— Но Керъл не е майка на Джейн.

— Забравил си нещо — рече Грейс.

— Какво?

— Керъл е родила извънбрачно дете още преди да стане на двайсет. Знам, че тя ти е разказала всичко. Не издавам никаква тайна.

Стомахът на Пол рязко се сви. Почувства леден студ чак до мозъка на костите си.

— Боже мой. Искаш да кажеш... че Джейн е детето, което Керъл е дала за осиновяване.

— Не мога да го докажа — отвърна Грейс. — Но съм готова да се обзаложа — когато полицията разтвори мрежите си достатъчно широко и най-накрая открие родителите на момичето в някой отдалечен щат, ще разберем, че тя е осиновена. И че Керъл е нейната родна майка.

* * *

Стори й се, че цяла вечност се боричкат на пода пред камината, пухтяха, извиваха се, момичето биеше с юмруци, а Керъл опитваше да се съпротивлява, без да я нарани. Накрая, когато стана ясно, че Керъл несъмнено е по-силната и скоро ще овладее положението, момичето се изплъзна от нея, стана на крака, ритна я в хълбока и тичешком избяга от стаята към кухнята.

Керъл остана изумена и зашеметена не само от неочакваната жестокост на момичето, но и от нечовешката сила на ударите. Лицето я болеше и знаеше, че бузата й е одраскана. Нейното ухапано рамо вече

кървеше; червеното петно пълзеше бавно към предната част на блузата ѝ.

Тя се изправи и се олюля, за миг едва не загуби равновесие. Сетне тръгна подир момичето.

— Скъпа, чакай!

Някъде отдалеч, извън къщата, се чу резкият, дрезгав писък на Лориния глас:

— Мра-а-а-а-азя те-е-е!

Керъл стигна до кухнята и се подпря на хладилника. Момичето го нямаше. Задната врата зееше отворена.

Шумът на дъжда беше невероятно силен.

Тя тръгна бързо към вратата и огледа оттам задния двор, малката полянка и дърветата, скупчени по нейния край. Момичето беше изчезнало.

— Джейн! Лора!

„Или може би Милисънт?“ Тя се зачуди. „Или Линда? Как, за Бога, да я извикам?“

Прекося верандата и слезе по стъпалата до двора, под поройния, леденостуден дъжд. Обърна се наляво, после надясно, не знаеше къде да търси първо.

Тогава Джейн се появи. Момичето излезе от навеса за дърва в югозападния ъгъл на къщата. Носеше брадва.

* * *

„... и Керъл е нейната родна майка.“ Думите на Грейс не спираха да звучат в съзнанието на Пол.

Известно време не можа да проговори.

Потресен, той гледаше втренчено пред себе си, но всъщност дори не виждаше пътя — замалко не смачка задната част на някакъв едва пълзящ буик. Скочи върху спирачките. Двамата с Грейс полетяха напред, опитвайки здравината на автомобилните колани. Намали скоростта, докато успее да се овладее отново.

Накрая изстреля думите като картечен огън, едва смогваше да поеме дъх:

— Но как, по дяволите, е разбрала малката коя е истинската й майка, такава информация не се дава на деца в нейната възраст, как се е добрала дотук от оня щат, в който живее, как ни е проследила и е направила тъй, че всичко да се случи по този начин? Мили Боже, тя *наистина* е изскочила пред колата на Керъл нарочно. Било е нагласено. Цялата проклета история е нагласена!

— Аз не знам как е открила пътя, за да стигне до Керъл — каза Грейс. — Може би родителите й са знаел и коя е истинската майка, името й е било някъде в семейните архиви, в случай, че момичето някога, когато порасне, поиска да узнае това. А може би не е така. Всичко е възможно. Или пък до Керъл са я довели същите сили, които се опитаха да се доберат до мене чрез Аристофан. Така ще си обясним защо е изглеждала зашеметена още преди да скочи пред колата. Но всъщност не знам. Може би *никога* няма да разберем.

— А, мамка му — изруга Пол; гласът му трепереше. — О, не, не. Проклятие!

— Какво има?

— Знаеш как се чувства Керъл през този ден — едва изрече той. — Денят, когато се е родило нейното бебе, изоставеното от нея бебе. Тогава тя е различна, не е като във всеки друг ден на годината. Потисната, необщителна. Това винаги е толкова лош ден за нея, че датата стои като отпечатана в моето съзнание.

— И в моето — рече Грейс.

— Утре е — каза той. — Ако Джейн действително е детето на Керъл, то утре ще стане на шестнайсет.

— Да.

— А ще се опита да убие Керъл днес.

* * *

Пелени тъмна вода се извиваха и плющяха като шибано от вятъра платнище на палатка.

Керъл стоеше върху мочурливата ливада, парализирана, вцепенена от страх, замръзваща в студения дъжд.

На двайсет стъпки от нея стоеше момичето, стиснало с две ръце бравата. Подгизналата му коса се спускаше права до раменете, а

дрехите лепнеха по тялото. Като че ли изобщо не усещаше бурята и ледения въздух. Очите ѝ бяха широко отворени като на сова, сякаш бе прекалила с амфетамин, а лицето — изкривено от гняв.

— Лора? — каза накрая Керъл. — Чуй ме. Трябва да ме изслушаш. Трябва да пуснеш брадвата.

— Воняща, гнила курва — процеди момичето през здраво стиснатите си зъби.

Светкавица изтрещя и разцепи пространството, а пороят блесна за миг в стробоскопичната ѝ светлина, идеща от другия край на небето.

След като бученето, последвало мълнията, отмря зад хълмовете и гласът на Керъл можеше да се чуе, тя каза:

— Лора, искам да...

— Мразя те! — просъска момичето. Направи стъпка към Керъл.

— Престани веднага — опита се да ѝ нареди тя, без да помръдне от мястото си. — Ще се отпуснеш. Ще бъдеш спокойна.

Момичето пристъпи още веднъж.

— *Пусни брадвата* — настоя Керъл. — Скъпа, чуй ме. Ти *трябва* да ме изслушаш. Просто си в транс. Ти си...

— Вече ще те хвана, мамо. Този път няма да те изпусна.

— Аз не съм твоята майка — рече Керъл. — Лора, ти си...

— Сега вече ще ти отсека проклетата глава, кучко!

Гласът ѝ беше друг.

Не Лориният.

Той принадлежеше на Линда Бектърмън, третата личност.

— Ще ти отсека проклетата глава и ще я поставя върху кухненската маса заедно с татковата.

С нервен тик в съзнанието на Керъл проблесна споменът за кошмара от миналата седмица. В съновидението имаше такъв момент — тя влезе в кухнята и се озова пред две обезобразени глави върху масата, глави на мъж и жена. Но как би могла да разбере Джейн какво е видяла тя в този кошмар?

Накрая Керъл пристъпи назад, после още един път. Въпреки студения дъжд по челото ѝ избиха капчици пот.

— Казвам ти за последен път, Линда. Трябва да пуснеш брадвата на земята и...

— Ще ти отрежа главата и ще те накълцам на хиляди дребни парченца — процеди момичето през зъби.

Сега вече говореше Джейн.

Този глас не принадлежеше на никое от досегашните ѝ превъплъщения, които излизаха наяве единствено под хипноза. Това беше гласът на *Джейн*. С усилия на собствената си воля тя бе излязла от транса. Знаеше коя е Керъл. И *все още* искаше да употреби брадвата.

Керъл предпазливо се насочи към стъпалата на задната веранда.

Момичето бързо направи кръг в същата посока и затвори достъпа до къщата. После тръгна към Керъл с бързи крачки, злоещо усмихната.

Керъл се извърна и побягна към ливадата.

* * *

Въпреки проливния дъжд, чиито капки удряха предното стъкло със силата на куршуми, въпреки увисналата над пътя кална мъгла, въпреки опасно хлъзгавата настилка, Пол бавно натисна газта чак докато педалът опря в пода и подкара понтиака в лентата за изпреварване.

— Това е маска — каза той.

Грейс попита:

— Какво искаш да кажеш?

— Личността на Джейн Доу, личностите на Линда Бектърмън и Мили Паркър — всички те са просто маска. Съвсем истинска, убедителна. Но нищо повече от маска. Зад нея винаги е стояло все същото лице, същият човек. Лора.

— И ние сме длъжни да сложим край на този маскарад веднъж завинаги — рече Грейс. — Успея ли само да ѝ поговоря като нейната леля Рейчъл, сигурно ще съм в състояние да спра тая лудост. Убедена съм, ще успея. Тя ще повярва на мене... на Рейчъл. Точно с нея бяха най-близки. По-близки, отколкото с майка си. Мога да я убедя, тя ще разбере, че нейната майка, Вила, не е запалила този пожар в далечната 1865 нарочно, дори не го е сторила случайно. Трябва да разбере това накрая. Тя ще види, че отмъщението е неоправдано. И кръговратът трябва да спре дотук.

— Ако пристигнем навреме — каза Пол.

— Ако — потвърди Грейс.

* * *

Керъл тичаше през високата до коленете трева под пронизващите като игли дъждовни капки. Втурна се нагоре по наклонената ливада, силно присвила рамене, напрегнала докрай нозете си, дишайки едва; от всяка крачка изпитваше болка до костите.

Отпред се простираше гората, която изглеждаше нейното единствено спасение. В тази дива пустош съществуваха хиляди скрити места, безброй пътеки, по които можеше да се отскубне от момичето. Все пак имаше някаква представа за околността, докато преследвачката ѝ не познаваше мястото изобщо.

По средата на ливадата тя рискува и погледна назад. Момичето беше само на петнайсетина стъпки.

Между търбусите на облаците светна мълния, и острието на брадвата проблесна веднъж, дважд — ледената електрическа искра се отрази в него като в скъпоценен камък.

Керъл отново впери поглед право напред и удвои усилията си да достигне веднъж дърветата. Ливадата беше мокра, кишава, тук-там хлъзгава. Струваше ѝ се, че всеки момент ще падне или поне ще изкълчи глезен, но стигна до края на гората без да се спъне. Втурна се сред дърветата, сред моравите, кафяви и черни сенки, между избуялите храсталаци, и започна да мисли, че съществува някакъв шанс — може би нищожен, но все пак шанс — да оживее след всичко това.

* * *

Прегърбен над волана, взиращ се с усилие в наводнения от дъжда път, Пол каза:

— Искам отсега да сме съвсем наясно за едно.

Грейс попита:

— Какво е то?

— Първата ми грижа ще бъде Керъл.

— Разбира се.

— Ако се озовем във вилата по средата на някоя гадна схватка, аз ще направя всичко възможно за защитата на Керъл.

Грейс погледна към жабката.

— Искаш да кажеш... револвера.

— Да. Ако се налага, ако няма друг начин, Грейс, аз ще го използвам. Не ми ли остане друга възможност, ще застрелям момичето.

— Не е много вероятно да попаднем в разгара на сблъсъка — рече Грейс. — Или още няма да е започнал, или отдавна ще е свършил, докато стигнем дотам.

— Не ще й позволя да нарани Керъл — каза той с мрачна решителност. — А тръгнат ли нещата към най-лошото, не искам ти да заставаш на пътя ми.

— Първо трябва да обмислиш някои възможности — рече Грейс.

— Какви?

— Преди всичко това, че трагедията няма да е по-малка, ако момичето бъде убито от Керъл. В края на краищата става все същото. И Мили, и Линда са нападнали своите майки, но после *те* били жертвите. Ами ако и сега се получи така? Ако се окаже, че Керъл е принудена да убие момичето при самозащита? Знаеш, тя не е преставала да чувства вина, задето е оставила онова бебе за осиновяване. Тя продължава да й тежи и сега, шестнайсет години след самото събитие. И какво ще се случи, след като открие, че е убила собствената си дъщеря?

— Това ще я съсипе — каза той без колебание.

— Струва ми се, че точно така ще стане. А как ще се отрази на вашите отношения с Керъл, ако *ти* убиеш нейната дъщеря, дори да го правиш за спасението на собствения ѝ живот?

Той се замисли за миг. Сетне отговори:

— Сигурно ще ни съсипе и двамата — и потрепери.

* * *

Известно време, независимо от заплетените извивки, които правеше из гората, Керъл не можа да се откъсне от преследващото я момиче. Прескачаше от една естествена пътечка в друга, пресече

малък поток, после тръгна обратно по пътя, откъдето беше дошла. Навсякъде се движеше приведена, за да не бъде видяна зад високите храсти. Шумът от стъпките ѝ не можеше да се чуе, беше по-слаб от непрестанното съскане на дъжда. Налагаше се през повечето време да внимава, минавайки през изсъхнали листа, или пък трябваше да прескача от камък на камък, от корен на корен, за да не оставя следи по мократа, гола почва. Но въпреки това Джейн продължаваше да я преследва с нечовешка увереност, без колебание, сякаш в жилите ѝ течеше част от кръвта на куче-копой.

Но най-накрая Керъл беше сигурна, че момичето е изгубило следите ѝ. Тя прилекна под един висок бор, облегна се върху влажната му кора, и започна да диша дълбоко, с учестен и накъсан ритъм, докато чакаше сърцето ѝ да забави своето бясно биене.

Изтече минута. Две. Пет.

Чуваше се единствено шумоленето на дъжда в листата и по килима от оплетени борови иглички.

До обонянието ѝ достигна усойният мирис на влажен мъх, отровни гъби, горска трева и Бог знае още какво.

Нищо не помръдваше.

Беше в безопасност, поне засега.

Но тя не можеше просто да седи под високия бор и да очаква пристигането на някаква помощ. Вероятно Джейн щеше да спре търсенето и би опитала да намери обратния път към къщата. Ако не се загубеше из гората — въпреки че това бе много вероятно — ако някак успееше да се върне във вилата, все още без да е дошла на себе си, в същото психическо състояние — тя можеше да убие първия срещнат човек. Нападнеше ли Винс Джървис изневиделица, тогава дори неговият огромен ръст и внушителните мускули нямаше да му помогнат срещу наточеното острие на брадва.

Керъл се изправи, отдалечи се от дървото и започна да описва широки кръгове, като постепенно се приближаваше към вилата. Ключовете за фолксвагена бяха в чантичката ѝ, а тя — в една от спалните. Трябваше да ги вземе, а добереше ли се веднъж до града, щеше да помоли тамошния шериф за помощ.

„Каква грешка стана?“, чудеше се тя. Момичето не биваше да проявява жестокост. Нямаше никакви признаци да е способна на подобно нещо. Възможността за убийство просто не беше включена в

нейния психологически профил. Пол имаше право, когато чувстваше тревога. Но защо?

Керъл вървеше изключително предпазливо, очакваше нападение иззад всяко дърво или храст, затова ѝ бяха нужни петнайсет минути, за да стигне края на гората, недалеч от мястото, където бе навлязла сред дърветата, преследвана по петите от момичето. На поляната нямаше никого. Къщата се гушеше в дъното на склона под проливния дъжд.

„Малката се е загубила, помисли Керъл. Всичките завои, плетеницата от пътеки, изминати в едната, после в другата посока, и то из непозната местност, са се оказали твърде много за нея. Вече никога няма да открие пътя дотук без чужда помощ.“

Хората на местния шериф не биха харесали такава задача: издирване под дъжда, в гората, за някакво готово на убийство момиче, въоръжено с брадва. Не, изобщо нямаше да изпаднат във възторг.

Керъл прекоси ливадата тичешком.

Задната врата на вилата си стоеше отворена, точно както я остави.

Втурна се вътре, тръшна вратата след себе си, и пусна резето. Почувства как ѝ олеква.

Преглътна два пъти, пое си нормално дъх, и тръгна през кухнята към входа на всекидневната. Точно щеше да прекрачи прага, когато я спря някаква внезапна, кошмарна увереност, че не е сама.

Отскочи назад, пришпорена най-вече от интуицията си, и още докато се движеше, брадвата влетя отляво, през вратата. Разпори въздуха на мястото, където тя беше само преди миг. Ако беше останала там, сега щеше да е съсечена надве.

В стаята влезе момичето, размахвайки брадвата.

— Ах ти, кучко.

Керъл тръгна заднишком към току-що залостената от нея врата. Трескаво заопипва зад гърба си, опитваше се да намери резето. Не успя.

Момичето идеше.

Хленчейки, Керъл се обърна към входа и сграбчи резето. Почувства как брадвата се издига във въздуха зад нея, разбра, че времето няма да ѝ стигне за отваряне на вратата и рязко се наведе встрани, а острието потъна в плоското дърво точно там, където трябваше да бъде нейната глава.

Със свръхчовешка сила Джейн започна да изтръгва брадвата от плота.

Пъшкайки, Керъл мина приведена покрай момичето и се втурна във всекидневната. Огледа се, търсеше нещо, с което да се защити. Подръка беше единствено ръженът върху полицата с инструменти за камината. Тя го грабна.

Чу зад себе си гласа на Джейн:

— Мразя те!

Керъл се обърна рязко.

Момичето замахна.

Без да се бави нито миг, тя издигна ръжена високо и злокобното, блестящо острие извънх върху него, политайки встрани.

По желязото премина силната вибрация от удара, разтърси ръцете на Керъл и ги вцепени. Тя не смогна да удържи пръта; той се изплъзна от треперещите ѝ длани.

Но звънът не отекна по дървената дръжка на брадвата и Джейн продължаваше да стиска своето оръжие с твърда решителност.

Керъл се опря върху широката полица на зиданата камина. Усещаше горещината върху краката си.

Нямаше повече място за отстъпление.

— Дойде време — каза Джейн. — Сега. Най-накрая.

Вдигна високо брадвата, Керъл изпищя в очакване на болката, и външната врата се отвори с трясък. Блъсна се в стената. Там беше Пол. И Грейс.

Момичето ги погледна, но нямаше никакво намерение да се отклонява от започнатото; спусна брадвата към лицето на Керъл.

Керъл припадна, както беше долепена до камината.

Брадвата удари каменната полица над нейната глава; полетяха искри.

Пол се втурна към момичето, но то усети неговото приближаване. Извъртя се, замахна с оръжието си и го принуди да отстъпи.

После отново се обърна към Керъл.

— Ще те пречукам като плъх — каза тя, злостно ухилена.

Брадвата се извиси.

„Този път няма да пропусне“, помисли си Керъл.

Някой извика:

— Паяци!

Момичето замръзна на място.

Брадвата увисна във въздуха.

— Паяци! — беше Грейс. — По гърба ти има паяци, Лора! О Господи, та те са плъзнали по целия ти гръб! Паяци! Лора, пази се от паяците!

Керъл гледаше смаяна как върху лицето на момичето се изписва ужасяващ страх.

— Паяци! — изкрещя пак Грейс. — Големи, черни, космати паяци, Лора! Махни ги! Махни ги от гърба си. Бързо!

Момичето нададе писък и пусна брадвата; тя изтрака върху зиданата камина. Започна лудешки да чисти гърба си, извивайки ръце. Пищеше и се задъхваше като съвсем малко дете.

— Помощ!

— Паяци — каза отново Грейс, докато Пол вземаше брадвата, за да я отнесе на безопасно място.

Момичето опита да разкъса блузата си. Отпусна се на колене, после падна настрани, мърморейки нещо неразбираемо в своя ужас. Гърчеше се върху пода, помиташе несъществуващите паяци от тялото си. След минута като че ли изпадна в шок; лежеше и потръпваше, хленчейки.

— Винаги се е страхувала от паяците — каза Грейс. — Заради тях мразеше подземния килер.

— Килер? — попита Керъл.

— Където е умряла — обясни Грейс.

Керъл не разбра. Но в момента това никак не я интересуваше. Гледаше как момичето се гъне върху пода и изведнъж я облада непреодолимо съжаление. Коленичи до Джейн, повдигна я, после я прегърна.

— Добре ли си? — попита Пол.

Тя кимна.

— Паяци — промърмори момичето, треперейки неудържимо.

— Не, скъпа — каза Керъл. — Няма паяци. По тебе няма паяци. Не и сега. Никога вече.

И погледна с почуда към Грейс.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.